

Učednictví pro 21. století

2. ČÁST
KLÍČOVÉ OTÁZKY

STUDIJNÍ PŘÍRUČKA PRO NOVĚ OBRÁCENÉ KŘEŠŤANY

KLÍČOVÉ OTÁZKY

Učednictví pro 21. století

Kontaktní informace:

Global University

1211 South Glenstone Avenue
Springfield, Missouri 65804, USA

www.globaluniversity.edu

Telefon: (800) 443-1083

Email: ced@globaluniversity.edu

© 2008 Global University – veškerá práva vyhrazena.

Kontakt na českou pobočku:

Webové stránky: <http://www.globaluniversity.cz>

Překlad: Mgr. Kristýna Svobodová

Chcete-li si zdarma stáhnout evangelizační a učednické materiály,
navštivte: www.globalreach.org

Biblické citace jsou převzaty z: Český ekumenický překlad, Česká
biblická společnost 1998

Učednictví pro 21. století

2. část
Klíčové otázky

STUDIJNÍ PŘÍRUČKA PRO NOVĚ OBRÁCENÉ KŘESŤANY

Vytvořeno Centrem pro evangelizaci a učednictví (CED), oddělení
Global University (ICI), Springfield, Missouri, USA.

Úvod

Učednictví pro 21. století je pro tebe, nového věřícího. Rozhodl ses být učedníkem Ježíše Krista a vydal ses tak na dobrodružnou cestu. Učedník je ten, kdo se učí, dospívá a jedná tak jako jeho učitel – v našem případě Ježíš. Význam slova „cesta“ naznačuje pohyb vpřed, na nové území. I ty na této cestě opouštíš známé prostředí a jdeš tam, kde jsi ještě nikdy předtím nebyl.

Během této cesty poroste tvá láska a respekt k Bohu. Více porozumíš Bibli a budeš schopen ji prakticky aplikovat. Pochopíš, proč křesťané dělají to, co dělají – modlí se, sdílí se, pomáhají potřebným, slouží druhým lidem a káží. Začnou se vytrácet tvé nezdravé návyky a postoje, které tě jen oslabují. Zjistíš, že tě Bůh obdaroval v určitých oblastech a touží tě zapojit do práce pro své království. Budeš čelit nesnadným výzvám novým způsobem – s Boží pomocí. Tvůj vztah s ostatními křesťany nadobude vyšší hodnoty a stane se pramenem velké radosti.

Učednictví pro 21. století bylo napsáno, aby ti na této cestě pomohlo. Nemůžeme kráčet místo tebe, ale můžeme kráčet vedle tebe a pomáhat ti. Všechny lekce této knihy byly napsány buď pastory, misionáři, nebo zkušenými křesťany, kteří se zajímají o lidi, jako jsi ty. Jejich zkušenosti a výuka Božího slova je to, co činí tento kurz neocenitelným.

Hlavním cílem tohoto kurzu je, abys blíže poznal Ježíše Krista, duchovně rostl a získal odvahu stát se tím, kým tě chce Bůh mít. Pamatuj si, že tvůj život je důležitý pro Boha i pro mnoho dalších lidí. Pokud zůstaneš Bohu věrný, obdaruje tě úžasnými věcmi. Uživej si tuto cestu učednictví!

Jak pracovat s touto knihou

O LEKCÍCH

Učednictví pro 21. století je sérií tří studijních příruček, které se skládají z 13 lekcí. Každá lekce obsahuje následující části:

- Název
- Úvod
- Osnova
- Cíle
- Samotná výuka
- Závěr
- Biblické verše k zapamatování
- Test
- Správná řešení
- Informace o autorovi lekce

TEST

Test slouží k tomu, aby sis zopakoval, co ses v dané lekci naučil. Otázky nabízí výběr z různých možností, odpovědi typu pravda/lež nebo odpovědi otevřené. Svě odpovědi si můžeš vždy porovnat se správným řešením, které je uvedeno za testem. Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorce, který tě zavede zpět do dané lekce, kde najdeš správnou odpověď. Například: a (5.3.) - písmeno „a“ označuje správnou odpověď, číslo 5 označuje číslo lekce a číslo 3 označuje odstavec lekce, kde najdeš správnou odpověď. Pokud jsi neodpověděl správně, doporučuji, aby sis prošel celý odstavec znovu.

ZPŮSOBY STUDIA

Tuto příručku můžeš studovat dvěma způsoby: samostatně nebo ve skupině.

Samostatné studium

Zaměřením Global univerzity je pomoci lidem studovat samostatně. Víme, že ne každý, kdo chce studovat Boží slovo, má možnost zajít do církve za pastorem, nebo má přístup k široké škále materiálů. Proto se snažíme poskytnout kompletní studijní příručku. Každou lekci navrhl a sepsal kvalifikovaný učitel. Můžeš tak růst intelektuálně i duchovně v pohodlí svého domova.

Jelikož neexistuje žádný rozvrh hodin, samostudium vyžaduje vysokou míru motivace a sebedisciplíny. Vždy měj po ruce Biblii. Bible je tvou hlavní učebnicí, která je inspirována Bohem.

Učednictví pro 21. století je jednoduchý nástroj, který ti pomůže vytěžit z tvého studia Bible co nejvíce. S otevřenou Biblií, Duchem svatým a tímto kurzem o učednictví sedíš vlastně ve třídě, kde tvým učitelem je Duch svatý. Pracuj svědomitě a očekávej velké věci.

Jak zefektivnit samostudium

1. Udělej si čas na pravidelné studium v klidu. Pokud budeš studovat každý den ve stejný čas, budeš se snadněji soustředit. Vyber si čas, kdy máš nejvíce energie.
2. Modli se před každou lekcí. Popros Boha, aby ti pomohl porozumět danému materiálu a vhodně ho aplikovat do tvého života.
3. Zběžně si přečti lekci, její osnovu i cíle.
4. Prohlédni si cíle lekce podruhé.
5. Přečti si lekci znovu. Vyhledej si uvedené odkazy, projdi všechna cvičení a udělej si poznámky, které ti mohou později pomoci. Přemýšlej o tom, co ses naučil a jak to můžeš aplikovat do svého každodenního života.
6. Zodpověz otázky na konci každé lekce. Pokud nebudeš znát správnou odpověď, podívej se zpátky do dané lekce. Poté si své odpovědi porovnej se správným řešením.
7. Nespěchej. Žádné zvonění tě nebude tlačit, abys začal novou kapitolu.

8. Co nejvíce používejte odbornou literaturu a zdroje, jako jsou konkordance a současný slovník cizích slov, které ti pomohou porozumět cizím slovům.

Skupinové studium

Učednictví pro 21. století je možné studovat také ve skupině. Tento způsob studia je dynamický a zintenzivňuje obsah výuky. Sbližuje lidi a umožňuje budovat hlubší vztahy s ostatními křesťany.

Rady pro skupinové studium

1. Domluvte se s ostatními křesťany na pravidelném čase pro studium. Můžete se scházet doma, v církvi nebo na kterémkoli jiném místě, kde se budete cítit pohodlně a nebudete vyrušováni. Začínajte a ukončujte studium v domluvený čas.
2. Zvolte si někoho, kdo povede dané vyučování a diskuzi. S výběrem takového člověka vám může pomoci pastor.
3. Doporučujeme studovat jednu lekci týdně. Každý člen skupiny by si měl danou lekci pozorně přečíst před studiem ve skupince. Pro čtení knihy postupujte podle výše uvedených pokynů pro samostudium.
4. Skupinové studium začněte modlitbou, žádejte Ducha svatého o vedení vaší konverzace a o pomoc při učení. Poté prodiskutujte každý z cílů dané hodiny. Můžete je přečíst nahlas a dát prostor případným komentářům nebo otázkám. Nestyďte se vyjádřit svůj názor. Vaš vedoucí může zdůraznit body, které považuje za obzvláště důležité.
5. Dávejte si pozor, abyste neodbočovali od tématu hodiny, zůstaňte zaměřeni na cíle hodiny.
6. Taktně se vyhněte tomu, aby jeden člen dominoval v diskuzi a kladení otázek.
7. Je vhodné uzavřít setkání modlitbou jeden za druhého, za specifické potřeby týkající se tématu dané hodiny.

Máte-li jakékoli otázky nebo komentáře, kontaktujte nás prosím na:
E-mail: info@globaluniversity.cz
Mobil: +420 737 125 720

Lekce 1

Jak zvládat hněv

Ti dva na sebe křičeli, tváře rudé vztekem, prudce gestikulovali. Jejich malá dcerka a syn se schovávali za sedačkou v obývacím pokoji, bratr tiskl malou sestřičku k sobě. Sousedí odvedle slyšeli křik a pláč, ale nechtěli se do toho plést. Když se stmívalo, vyřítíl se otec z domu na ulici. Matka běžela do ložnice, zuřivě praštila rukou do polštáře a poté se v slzách zhroutila na postel. Děti opatrně vykoukly zpoza pohovky, aby se ujistily, že je po hádce. Tato scéna se opakovala téměř každý týden.

Hněv je velmi silná emocionální reakce, je naší odezvou na různé okolnosti. Hněv ničí naše životy. Otázkou je: „Je hněv hřích?“ „Je možné ho kontrolovat?“ Tato lekce vám nabídne biblický pohled na to, co je hněv a jak jej chápat.

Osnova

Aspekty hněvu
Zvládání hněvu
Pravidlo lásky
Boží spravedlivý hněv

Cíle

1. Vysvětlit pozitivní a negativní aspekt hněvu.
2. Uvést způsoby zvládání hněvu.
3. Probrat, jak funguje pravidlo lásky, když se hněváme.
4. Popsat aspekty Božího spravedlivého hněvu.

Aspekty hněvu

Cíl 1: Vysvětlit pozitivní a negativní aspekt hněvu.

Hněv na nás útočí zevnitř i zevně. Existují tři složky hněvu: emoční (jak se cítíš), kognitivní (co si myslíš) a behaviorální (jak se chováš). Určité projevy hněvu v myšlenkách, slovech nebo skutcích mohou být jasně hříšné, ale pocít hněvu jako takový hříšný být nemusí.

Hněv může mít biologickou příčinu. To je patrné na dětech. Když nedostanou to, co chtějí, rozhněvají se. Děti se hněvu nemusí učit, hněv je jejich přirozená reakce na stres nebo frustraci. U dospělých může být emoce hněvu součástí Bohem stvořeného vnitřního mechanismu, který jim pomáhá dodáváním energie a motivace k dosažení obtížných nebo nebezpečných úkolů.

Hněv je rovněž naučená reakce, která závisí na mnoha faktorech. Můžeme například napodobovat způsoby zvládnání hněvu ostatních lidí, včetně svých rodičů. Přísloví 22,24–25 nás varuje: „Nepřátel se s hněvivým člověkem a s mužem vznětlivým se nestýkej, ať se nepřizpůsobíš jeho stezkám a nenastražíš léčku své duši.“ Ačkoli ne každý hněv je hříšný, Bible nás obecně nabádá, abychom se hněvu zdrželi. Žalm 37,8 říká: „Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého.“ A Šalomoun píše: „Nebuď snadno popudlivý k hněvu, mrzutost odpočívá v klíně hlupáků. (Kazatel 7,9; B21) Autor přísloví píše: „Rozhořčení je kruté, hněv je jak povodeň...“ (Přísloví 27,4)

Negativní aspekt hněvu

Projev hněvu v sobě nese pocit podráždění, nenávisti, sebelítosti, zlosti, frustrace, nízké důstojnosti, pesimismu nebo slovní či fyzickou agresi. Lidé často nevědí, jak se svým hněvem naložit. Pokud dáte nepřátelské lidi dohromady, mohou vytvořit ještě více hněvu. To můžeme jasně vidět v reportážích o protestech a demonstracích, které se vymykají kontrole a mnohdy končí zraněními nebo smrtí.

Některým lidem v gangsterských nebo teroristických skupinách přináší hněv a agrese pokroucený smysl pro úctu. Taková úcta nemá nic společného s pravou, božskou úctou. Autor listu Židům píše: „Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána. Dávejte pozor, aby se někdo nepřipravil o Boží milost a aby se nerozbujel nějaký kořen hořkosti, který by nakazil a poškodil mnohé.“ (Židům 12,14–15; B21) Ježíš nás vybídl k tomu, abychom se zřekli svého hněvu a odpustili. Nevyřešený hněv a neodpuštění ne-

jsou pouhou reakcí na vnímanou křivdu, ale postojem pýchy, která zraňuje naše přátelství s Bohem.

Genesis 4,1–16 nám nabízí působivý příběh o hněvu. První dva lidé, Adam a Eva, měli dva syny – Kaina a Ábela. Jednoho dne tito synové přinesli dar Bohu. Ábelův dar Boha potěšil, ale Kainův ne. Bible nám přesně nepopisuje, proč nebyl Kainův dar přijat, ale víme, že Kain vzplanul hněvem nad celou situací. Ve verších 6-7 Bůh konfrontuje Kaina s jeho hněvem: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ Hned poté vzal Kain Ábela na pole, kde ho zabil. A tak je první zaznamenaná vražda v historii důsledkem hněvu.

Pozitivní aspekt hněvu

Hněv má očividně negativní aspekt, ale i pozitivní. Hněv může sloužit jako indikátor, že něco není emocionálně v pořádku. Hněv může být příznakem frustrace, strachu ze selhání, neúspěchu, nevyřešeného pocitu viny nebo fyzického vyčerpání.

K ilustraci pozitivního aspektu hněvu se podívejme, co píše Pavel v 2. Korintským 11,29: „Je někdo sláb, abych já nebyl sláb spolu s ním? Propadá někdo pokušení, abych já se tím netrápil?“ Pavel se rozhněval, když lidé byli sváděni k hříchu zvláště falešnými učiteli a pokrytci. Tento druh hněvu je často popisován jako „spravedlivý hněv“. Spravedlivý hněv se nikdy nevymkne kontrole; nikdy nás nepřivede do hříchu. Tyto ojedinělé situace spravedlivého hněvu nás naopak více přibližují Bohu, protože vidíme všechnu tu nemorálnost kolem nás. Hněv může motivovat lidi, aby se postavili zlu a utrpení.

I Ježíš projevil svůj hněv. V Markovi 3,5 čteme: „Tu se po nich rozhlédl s hněvem, zarmoucen tvrdostí jejich srdce.“ Židé byli naštvaní, protože Ježíš uzdravil člověka s odumřelou rukou v sobotu, v den klidu (sabat). V Markovi 11,15-17 čteme o další situaci, kdy se Ježíš rozhněval: „Tak přišli do Jeruzaléma. Když vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo v chrámě prodávali i kupovali. Zpřevracel stoly směnárníků i sedačky prodavačů holubic a nikomu nedovoloval ani přenášet zboží přes chrámové nádvoří. Potom je vyučoval: „Není snad psáno, že ‚Můj dům bude nazýván domem modlitby pro všechny národy‘? Vy jste z něj ale udělali ‚doupě lupičů‘!“ (B21)

Je-li tedy hněv normální lidskou reakcí, proč se v Bibli tak často píše o tom, že hněv je špatný? Například Pavel píše v listu Koloským 3,8: „Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst.“ Pavel nám také radí: „Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv...“ V celkovém kontextu Bible je hněv vnímán negativně, protože kvůli němu lidé snadno hřeší.

Hněv může být vyvolán následujícími situacemi:

1. pracovní prostředí nebo požadavky kladené na člověka
2. řízení v dopravní špičce může vést k agresi za volantem
3. oslabená fyzická kondice
4. užívání alkoholu
5. nízká sebeúcta
6. touha po moci nebo kontrole ve vztahu
7. touha po dokonalosti
8. frustrace, napětí a nervozita
9. deprese

Zvládání hněvu

Cíl 2: Uved' způsoby zvládání hněvu.

Kontrolovat hněv je možné. Nemusíme dovolovat hněvu, aby ničil naše životy a náš vztah s Bohem. Bible uvádí mnoho praktických návodů jak zvládat hněv. V listu Efezským 4,26–27, nám Pavel radí: „Hněváte-li se, nehřešte. Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu.”

Hněv by nás neměl dovést k hříchu

Hněv, který nás pokouší k hříchu, není spravedlivým hněvem. V hněvu jsou lidé schopni říct a udělat velmi špatné věci. Mokrát jsem se já, Kevin, naštvál a udělal něco, z čeho mě Duch svatý posléze usvědčil, takže jsem musel jít a omluvit se lidem, které jsem urazil. Bůh mě toto nechal udělat několikrát, dokud jsem nepochopil, že je mnohem jednodušší ve svém hněvu zůstat zticha.

Když víš, že tvůj hněv začíná růst, odejdi na chvíli pryč a uklidni se. Zkus přemýšlet nad jinými věcmi. Důležité je, abys nikdy nereagoval na základě svého hněvu, protože taková reakce tě velice rychle dovede k hříchu.

Nenech nad svým hněvem zapadnout slunce

Pavel píše: „zkroutte svůj hněv, než slunce zapadne.“ (Efezským 4,26; B21) Buď pohotový k odpuštění a k překonávání těžkostí. Pokud si budeš uchovávat hněv ve svém srdci, vždy se nakonec změní v za-
hořklost.

Příčinou některých závažných problémů ve službě je právě hněv, který si lidé nesou ze situací, jež se staly už před několika lety. Je mnohem emocionálně a duchovně prospěšnější stát se člověkem, který dokáže rychle odpustit.

Nedávej místo ďáblu

Pavel nám radí, abychom ve svém rozčilení nedopřáli žádné místo ďáblu. Hněv může být silnou ďáblou zbraní proti nám. Proto si neustále musíme dávat pozor, aby ďábel neměl žádnou kontrolu nad našimi životy a abychom zůstávali v Boží vůli. Pokud se vyvarujeme hříchu, budeme-li schopni rychle odpouštět a nenecháme-li ďáblu žádné místo ve svých životech, potom budeme úspěšně zvládat svůj hněv.

Další praktické způsoby jak zvládat hněv

Čím déle chodíš s Bohem, tím více budou tvé postoje a chování podobné Kristu a tím méně se ocitneš v hloupých a zbytečných konfliktech. Nikdo však není proti konfliktům imunní. I když je nevyhledáváš, můžeš se v nějakém ocitnout. Ta dobrá zpráva ale je, že konflikt nemusí být vždy pouze špatný.

Některé konflikty mohou být ve skutečnosti příležitostí k vyřešení velice zásadních problémů. I tak je ale nezbytné vědět, jak se vypořádávat s hněvem, zvláště když jsme ve sporu s druhými lidmi. Potlačovat nebo dusit hněv je nebezpečné, protože hněv roste a stává se nekontrolovatelným. Naučit se vyjadřovat hněv správným způsobem je velkou výhodou. Po pravdě, hněv může být užitečným nástrojem pro změnu a růst v přátelství, pokud je řízen láskou a vědomím práv a hodnoty druhého člověka.

ŠEST ZPŮSOBŮ JAK ZVLÁDAT HNĚV

Sdílej své pocity

Je lepší mluvit o vlastních pocitech než o chybách toho druhého. Když nás někdo kritizuje, snadno se rozčílíme a jednáme prudce. Vyhni se takovým negativním projevům.

V určité chvíli řeš jen jeden konflikt

Řešení jednoho problému je dost těžké i bez připomínání pocitu křivd z minulosti. Snaž se vyřešit problém, když přijde, a nechovej si v srdci nevyřešený hněv.

Nech druhého zareagovat

Ti, kteří odcházejí během argumentace, nejsou féroví hráči. Jestli jsi naštvaný na manželku nebo na svého kamaráda, máš právo se vyjádřit. A naopak bys měl vyslechnout také druhou stranu. Jen tak můžeš vyřešit daný problém nebo najít kompromis.

Usiluj o komunikaci, ne o vítězství

Smyslem vyjadřování našeho hněvu je projevení našich pocitů, nikoli touha si podrobit lidi. Pokud dva lidé dokáží správně vyjádřit své emoce a dostanou ze sebe svůj hněv, často tím ujasní celou situaci a znovu najdou lásku jeden k druhému.

Vyvažuj kritiku láskou

Je mnohem snadnější vyjádřit náš hněv, pokud ho vyvážíme mnoha projevy lásky. Pamatuj, že láska je tou největší ctností.

Přiznej svůj hněv před Bohem

Ať už potlačuješ svůj hněv kvůli čemukoliv, vyznej jej Bohu. Můžeš si říct: „Nikdy bych nemohl povědět Bohu, jak hodně jsem naštvaný. Určitě by se mu to nelíbilo!“ Ale Bůh už stejně o našem hněvu ví, a i přesto chce, abychom s ním o tom mluvili. Žalmista se o svých nepřítelích vyjadřuje velmi tvrdě: „V ústech jim, Hospodine, rozbij zuby, tesáky těch lvů, Bože, vylámej! Ať se rozplynou,

ať zmizí jako vody, šípy, jež vystřelili, ať ztratí se! Ať jsou jak slímák, co ve slizu se plazí, jak potrácený plod, jenž slunce neviděl! (Žalm 58,7-9; B21). Ačkoli jsou tato slova drsná, vyjadřují Bohu upřímné a zraněné srdce.

Žalmista, namísto plánování pomsty nebo i pouhých myšlenek na ni, ventiluje svůj hněv Bohu. A stejně tak jako žalmista, i my bychom měli sdílet s Bohem všechny své emoce. Bůh je schopen vzít srdce naplněné hněvem a hořkostí a uzdravit je. Jeho mocí se můžeme naučit milovat své nepřátele.

Pravidlo lásky

Cíl 3: Diskutujte nad tím, jak funguje pravidlo lásky, když se hněváme.

Ježíš v Janově evangeliu 13,34–35 říká: „Dávám vám nové přikázání: Milujte jedni druhé. Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.“ (B21) Dále, v Janovi 15,12, Ježíš opakuje toto přikázání: „Toto je mé přikázání: Milujte jedni druhé, jako jsem já miloval vás.“ I když jsme naštvaní, musíme druhé lidi stále milovat. To je ten nejefektivnější způsob, kterým ukazujeme druhým lidem, že jsme Ježíšovými učedníky. Naše láska musí být silnější než náš nejprudší hněv. I v momentě svého největšího rozčilení bychom měli milovat všechny lidi, zvláště naše věřící sestry a bratry. Znakem Boží lásky mezi námi je, že je pomalá k hněvu. Takže, pokud lidi skutečně milujeme, jsme schopni mít s nimi trpělivost.

V Koloským 3,14 se píše: „Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.“ Láska sjednocuje, hněv rozděluje. Jako děti Boží jsme povoláni k tomu, abychom žili v jednotě a pokoji. Není zde místo pro hněv, jenž by rozděloval jednoho od druhého. Musíme milovat, spolupracovat, odpouštět si a být shovívaví k chybám druhých lidí.

Nikdo není bez chyby, ani ty. Pokud chceš, aby lidé tolerovali tvé chyby a odpouštěli ti, měl bys být ochoten tolerovat i ty jejich. V 1. Janově listu 3,14–16 čteme silná slova o křesťanech, kteří nedokáží milovat ostatní Boží děti: „My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá

podíl na věčném životě. Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry.“

Nenávist je stejným hříchem jako vražda. Nemůžeš nenávidět druhého člověka a přitom milovat Boha. Je nemožné dát život za někoho, koho nenávidíš. Proto musíme upustit od veškerého hněvu a přinést mezi Boží děti opravdovou lásku. Tento zákon lásky je pro křesťany klíčový. V listu Římanům 13,8 se píše: „Nikomu nedlužte nic než vzájemnou lásku; kdo miluje druhého, totiž naplnil Zákon.“ (B21) Toto je ten nový zákon, kterým se křesťané musí řídit.

Kdybychom skutečně milovali jeden druhého tak, jak Bůh zamýšlel, neměli bychom s hněvem žádný problém. List 1. Petru 4,8 nám připomíná: „... především si ale zachovejte vzájemnou lásku, vždyť láska přikryje množství hříchů.“ Láska nás vede k odpuštění. Pokud milujeme jeden druhého opravdově, potom nemáme problém rychle odpustit druhým lidem. A odpuštění je v Božích očích velice důležité.

V listě Jakubovi 1,19 se píše: „Víte, milovaní bratři, že každý člověk má být pohotový k slyšení, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.“ Pokud budeme pohotoví k slyšení a pomalí k mluvení, nebudeme mít mnoho důvodů k hněvu. Náš hněv je častokrát výsledkem toho, že jsme nevyslechli druhého člověka. Vždy bychom se měli snažit vidět problém z perspektivy toho druhého a naslouchat více než mluvit.

Boží spravedlivý hněv

Cíl 4: Popiš aspekty Božího spravedlivého hněvu.

Někteří lidé se ze všech Božích vlastností zaměřují pouze na lásku, přitom nám Bible odhaluje i Boží spravedlivý hněv. Podívejme se na některé znaky Božího hněvu.

Bůh je pomalý k hněvu

Za prvé, Bible nás učí, že Bůh se nerozhěvá snadno. Když Bůh vyjadřuje svůj hněv, je to vždy odůvodněné a uvážené; Bůh nikdy neztrácí kontrolu nad svým hněvem. Jeho hněv je vždy spojen s láskou a soucitem. V Žalmu 86,15 se píše: „Ty ale, Pane, jsi Bůh milostivý a soucitný, nesmírně trpělivý, velmi věrný a laskavý.“ (B21)

Žalm 103,8–9 mluví o kvalitě Božího hněvu: „Hospodin je milostivý a soucitný, nesmírně trpělivý a velmi laskavý. Nevznáší stále výčitky, nechová zlobu navěky.“ (B21) Žalm 145,8 dodává: „Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný.“ Tím, že se učíme, jak být pomalými k hněvu, rosteme duchovně a dospíváme. Pomalost nám dává čas i svobodu k rozhodnutí, jak vyřešit problém a zvládnou svůj hněv.

Následující biblické verše nás povzbuzují, abychom byli pomalí k hněvu:

- „Je lepší být trpělivý než velký silák, je lepší se ovládat než města dobývat.“ (Příslaví 16,32; B21)
- „Nebud' snadno popudlivý k hněvu, mrzutost odpočívá v klíně hlupáků.“ (Kazatel 7,9)
- „Víte, milovaní bratři, že každý člověk má být pohotový k slyšení, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu. Lidský hněv přece k spravedlnosti před Bohem nevede.“ (Jakubův 1,19–20; B21)
- „Vlídna odpověď odvrací zlobu, příkrá řeč ale budí hněv.“ (Příslaví 15,1; B21)
- „Vznětlivý člověk vzbuzuje sváry, trpělivý dovede spory uklidnit.“ (Příslaví 15,18)

Příčinou Božího hněvu je hřích a vzpoura

V knize Exodus 32,9 čteme: „Hospodin Mojžíšovi řekl: ‚Pozoruj tento lid – ó, jak je tvrdošijný! Nech mě, ať je zachvátil plamen mého hněvu; vyhladím je...!‘“ (B21) Boží hněv je následkem lidské bezbožnosti. V listu Římanům 1,18 se píše: „Z nebe se zjevuje Boží hněv proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svévolně potlačují pravdu.“ (B21) Jednoduše řečeno, Boží hněv plane proti hříchu. Měli bychom být velice vděční za to, že Ježíš vytrpěl Boží hněv za naše hříchy na kříži, že vytrpěl trest, který jsme si zasloužili my.

Boží hněv je zdrženlivý a regenerující

V Žalmu 78,38 říká: „... často odvrátil svůj hněv a nedal zcela procihnout svému rozhořčení.“ Izajáš píše: „V ten den řekneš: ‘Chválím tě, Hospodine – byls na mě rozzloben, odvrátil jsi však svůj hněv a potěšil jsi mě.’“ (Izajáš 12,1; B21).

Když Bůh projevuje svůj hněv, je jeho hněv úměrný a limitovaný. Bůh touží obnovit a poskytnout útěchu těm, se kterými je ve sporu. Bůh nenávidí hříchy, ale pokud hříšník lituje toho, co udělal, Bůh mu hned odpouští a utiňuje ho. Boží hněv vede pouze k pokání.

Závěr

Zde je pár praktických nápadů, které ti pomohou překonávat tvůj hněv.

- Přiznej si svůj hněv. Buď ochoten uznat, že se hněváš.
- Ovládej své myšlenky. Tvé myšlenky jsou při zvládnutí emocí klíčové. Zapamatuj si Pavlova slova z listu Filipským 4,8: „Závěrem, bratři, cokoli je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála – o tom přemýšlejte.“ (B21)
- Rozpoznej příčiny svého hněvu. Zjisti, co tě rozčiluje.
- Zkoumej své nelogické názory. Všichni máme vlastní hodnotový žebříček nebo způsob uvažování, ve kterém posuzujeme a hodnotíme názory, lidi a situace.
- Netrap se kvůli všemu. Nauč se smát běžným neúspěchům a věcem, které tě štve. Pomůže ti to zbavit se hněvu.
- Pamatuj na smysl přátelství. Ve vztahu není nikdo nikdy zcela bez viny nebo zcela špatný.
- Vybuduj si duševní pohodu. Životem v hněvu škodíš sobě a možná i ostatním lidem. Nech Boha, ať udělá to, co ty nez můžeš.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Žalm 37,8

Žalm 78,38

Příslaví 15,1

Příslaví 16,32

Příslaví 27,5–6

Galatským 5,22–23

Efezským 4,26

Židům 12,14–15

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Jak rychle bychom se podle Bible měli vypořádat s hněvem?

- a) Nechat to uležet jeden měsíc.
- b) Vůbec to neřešit.
- c) Co nejdříve.

2. Na čem může podle psychologů záviset způsob, kterým vyjadřujeme svůj hněv?

- a) Jestli je venku zataženo nebo svítí sluníčko.
- b) Podle toho, co se děje na burzovním trhu.
- c) Na způsobu, kterým naši rodiče vyjadřovali svůj hněv.

3. Co se stane, pokud se lidé nevypořádají se svým hněvem?

- a) Hněv nakonec vyšumí.
- b) Hněv se může změnit v agresi, zahořklost a násilnost.
- c) Hněv se časem změní v lásku a pokoj.

4. Jaké jsou tři složky hněvu?

- a) Emocionální, kognitivní a behaviorální.
- b) Špatný pocit, dobrý pocit a žádný pocit.
- c) Ignorování pocitů, přijetí pocitů, vyjadřování pocitů chováním.

5. Co se stane tomu, kdo dusí svůj hněv uvnitř sebe?

- a) Získá přátele a společenský vliv.
- b) Hněv narůstá do té míry, až se stává nekontrolovatelným.
- c) Může být oceněn jako „zaměstnanec měsíce“.

6. Jedním z nejlepších způsobů jak se vypořádat s hněvem v konfliktu je:

- a) zaútočit na druhého člověka,
- b) připomenout mu staré křivdy,
- c) vyvažovat kritiku projevy lásky.

7. Co Bůh podle žalmisty udělá, když mu přiznáme svůj hněv?

- a) Zbaví nás všech problémů.
- b) Změní naše srdce a pomůže nám reagovat správným způsobem.
- c) Rozzlobí se na nás.

8. Kterou z níže uvedených rad, jak naložit s hněvem, nám Pavel v Efezským nepíše?

- a) Nedávej místo ďáblu ve svém životě.
- b) Nemluv v rozhořčení.
- c) Nezůstávej v hněvu.

9. Co myslíme tím, když řekneme, že Bůh je pomalý k hněvu?

- a) Bůh má emoce, které se ovšem nikdy nevymknou jeho kontrole.
- b) Bůh občas vybuchne rozhořčením.
- c) Bůh potřebuje čas, aby porozuměl tomu, o co v situaci vlastně jde.

10. Pravdivý výrok o lásce je, že láska:

- a) rozděljuje, ale hněv sjednocuje,
- b) není nikdy silnější než hněv,
- c) je tím nejeffektivnějším způsobem, kterým dokazujeme, že jsme učedníci Ježíše Krista.

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ

Poznámka: Pokud byla některá z tvých odpovědí nesprávná, můžeš se podívat na odkazy v závorkách, které tě zavedou zpět do dané lekce.

1. c (1.1)
2. c (1.1)
3. b (1.1)
4. a (1.1)
5. b (1.2)
6. c (1.2)
7. b (1.2)
8. b (1.2)
9. a (1.4)
10. c (1.3)

O AUTORECH LEKCE

Terry Reiser se věnuje pastorační službě již přes 30 let. Je pastorem ve Faith Community Church v Berlinu ve Wisconsinu. Získal doktorát v oboru křesťanského klinického poradenství a je uznáván Národní asociací pro křesťanské poradenství (National Christian Counselors Association).

Kevin Dawson získal magisterské vzdělání v humanitních vědách na AGTS a bakalářské vzdělání v humanitních vědách na Central Bible College. Napsal několik kurzů pro Global University. Kevin se věnuje službě mládeži již přes 11 let a v současné době je pastorem mládeže v Indianě.

Lekce 2

Odpuštění

Nenávidím tě a nikdy ti neodpustím,“ křičela po hádce náctiletá dívka na svou matku. Její máma se rozhodla přestěhovat do jiného města, což znamenalo změnu školy, sousedů, přátel a dobře známého prostředí. Nevyřešený hněv ovládal obě, matku i dceru.

„On mě znásilnil a zničil mi život. Nikdy mu to nedokážu odpustit!“ vypovídala žena o té hrozné noci a odporných událostech před porotou v soudní síni. Ještě stále procházela psychickým traumatem, cítila se ohroženě, nejistě a nedůvěřovala mužům.

„Zabil jsem muže v opilecké zuřivosti. Jak bych si mohl odpustit? Zasloužím si zemřít,“ líčil muž ve vězeňské cele své jednání, které skončilo smrtí druhého muže – manžela a otce tří dětí. Manželka a děti odsouzeného s ním nechtěly mít nic společného. Co mají tito a mnoho dalších lidí po celém světě společného? Bylo jim ublíženo nebo ublížili někomu jinému. Prožívají silný pocit ztráty, vzteku, rozhořčení, studu a lítosti. Třeba i ty máš své vlastní bolestivé zkušenosti a potřebuješ někomu odpustit, nebo aby ti bylo odpuštěno. Denně se musíme rozhodovat, jak se chovat k těm, kteří nás zranili, nebo k těm, kterým jsme ublížili my. Odpuštění začíná u Boha a je základním kamenem naší křesťanské víry. Bůh nám skrze Ježíšovu smrt nabízí dar – dokonalé odpuštění, nehledě na to, čeho jsme se dopustili. A pro mnoho lidí není odpuštění vůbec jednoduché – přátelé se rozcházejí v hněvu, manželství končí rozvody, děti žijí odděleně od svých rodičů, sourozenci bojují proti sobě. Spory propukají i mezi lidmi v církvi. Lidé odmítají odpustit, a proto zůstávají v hněvu, zahořklosti a pocitu neštěstí. Neodpuštění může zničit přátelství lidí na několik let. Po tak dlouhé době mnozí častokrát zapomenou, co bylo příčinou jejich neshody, ale pamatují si, že je to zranilo, a proto zůstávají v neodpuštění. A tak léta, která mohla být časem růstu a krásných vztahů, jsou promarněna a ta tam.

Apoštol Petr se jednou zeptal Ježíše: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ (Matouš 18,21). V té době se učilo, že se hříšníkovi může odpustit až třikrát. Petr si musel myslet, jak není velkorysý, když nabízí odpustit až sedmkrát. Na to Ježíš Petrovi odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ (v. 22) Ježíš představil koncept odpuštění tolikrát, kolikrát je jen třeba – bez limitu. Jeden křesťanský poradce řekl: „Odpuštění zbavuje provinilce pocitu viny a studu a osvobozuje od hněvu.“ Je to akt vůle, který přináší nádhernou svobodu. Odpouštění umožňuje těm, kteří jsou ve sporu, jít dál a prožívat Boží požehnání namísto hořkosti a přetrvávající sklíčenosti. Kéž by ses i ty rozhodl odpustit.

OSNOVA

Boží přirozenost odpouštět
Usilovat o odpuštění
Odpouštět druhým
Odpouštět sám sobě
Tvá zodpovědnost

CÍLE

1. Popsat Boží přirozenost odpouštět.
2. Vysvětlit jak dojít odpuštění.
3. Vysvětlit, proč je důležité odpouštět druhým lidem.
4. Probrat, proč je důležité odpustit sám sobě.
5. Popsat, jakou máš zodpovědnost vůči těm, kterým jsi ublížil/a.

Boží přirozenost odpouštět

Cíl 1: Popiš Boží přirozenost odpouštět

Žena přistižená při cizoložství

Jednou, když Ježíš vyučoval, přivedlo několik náboženských vůdců ženu, která byla přistižena při cizoložství. Přivedli ji k Ježíši a zeptali se ho, jak by s ní měli naložit. Připomněli mu Mojžíšova slova, podle kterých by ženu měli nechat ukamenovat. Jejich cílem bylo donutit Ježíše říct něco, co by mohli později použít proti němu.

Ježíš se však místo odpovědi jednoduše sklonil a začal psát po zemi. Po chvíli se zvedl a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!“ (Jan 8,2-11)

Je pravděpodobné, že Ježíš psal na zem hříchy těchto náboženských vůdců, kteří se prohřešili proti Bohu a Mojžíšovu zákonu, jímž se snažili odsoudit ženu za její cizoložství. Po tomto prohlášení se Ježíš znovu sklonil a psal po zemi. „Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním.“ (verš 9) Ježíš se ženy zeptal: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?“ Ona řekla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (verš 10–11)

Tato pasáž z Jana 7,53–8,11 není zaznamenána v prvních rukopisech. Najdeme ji ovšem téměř ve všech překladech Nového zákona, který bere ohled na pozdější rukopisy a obecné přijetí této pasáže, která je v souladu s učením a charakterem Ježíše Krista.

I když žena spáchala těžký hřích, Ježíš jí ochotně nabídl odpuštění. Neodsoudil ji tak jako židovští vůdcové. Ježíš jí dal milost, a umožnil jí tak nový začátek. Žalmista píše: „Neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný.“ (Žalm 86,5)

Hříšná žena, která pomazala Ježíše

Jednoho dne do domu farizeje, u kterého byl Ježíš právě na návštěvě, vstoupila odvážně žena. Stála za Ježíšem a slzy jí stékaly po tváři, protože žila hříšným životem. Byla nejspíš prostitutkou. Pravděpodobně zaslechla Ježíše vyučovat, ještě než za ním přišla, a toužila začít nový život. Ježíš zasáhl její srdce a ona mu chtěla vyjádřit vděčnost. (Lukáš 7,36–37)

Tato žena začala skrápět Ježíšovy nohy slzami a utírala je svými vlasy. V této době nosily rozpuštěné vlasy pouze prostitutky, zatímco slušné ženy si zakrývaly vlasy šátkem. Když žena osušila jeho nohy svými vlasy, potřela je vonnou masťou. Když to farizeus uviděl, řekl si: „Kdyby to byl prorok, věděl by, co je to za ženu, která se ho dotýká. Copak neví, jaká je to hříšnice?!“ (Lukáš 7,39; B21) Pravdou ale je, že Ježíš moc dobře věděl, co to je za ženu, a přesto ji nezastavil a nezabránil jí umývat jeho nohy. Ježíš poukázal na to, že tato opovrhovaná žena udělala pro Ježíše to, co jeho hostitel, významný muž, neudělal.

Ježíš svému hostiteli řekl podobenství: „Jistý věřitel měl dva dlužníky. Jeden dlužil pět set denárů a druhý padesát. Když ale neměli čím zaplatit, oběma odpustil. Pověz mi, který z nich ho bude mít raději?“ (verš 41–42; B21) Odpověď byla jasná – ten, kterému víc odpustil, ho bude mít raději a bude mu hodně vděčný. Ježíš mu dále řekl, že hostitel mu nenabídl vodu na nohy, nepolíbil ho a nepomazal jeho hlavu olejem. Ale tato žena umyla jeho nohy svými slzami a vytřela je svými vlasy, nepřestávala líbat jeho nohy a pomazala jeho hlavu vonným olejem.

Ježíš jí řekl, že je jí odpuštěno, protože hodně miluje. Zdá se, že žena neměla příležitost ukázat, jak moc je vděčná za svobodu od tohoto břemene hříchu. Šimon, ačkoli rozuměl Božímu zákonu, neporozuměl Boží přirozenosti – nepodmíněné lásce. Odpuštění je Boží přirozeností. Bůh nemá potěšení dívat se na lidi, kteří žijí v hříchu. Potřebujeme si uvědomit, že Bůh je ochotný nám odpustit. Boží schopnost nám odpustit je větší než naše schopnost hřešit. I dnes si můžeme představit Ježíše, jak dychtivě čeká, aby mohl odpovědět těm, kdo k němu volají: „Prosím, odpusť mi!“

Usilovat o odpuštění

Cíl 2: Vysvětlí jak dojít odpuštění.

Slyšel jsem mnoho lidí říkat: „Vůbec nevíš, co všechno jsem udělal. Bůh mi nemůže nikdy odpustit!“ Takovými slovy zpochybňujeme Boží schopnost učinit to, co je jeho přirozeností. Nikdy nesmíme zapomenout, že Ježíš přišel na svět, aby hledal a zachránil, co bylo ztracené. (Lukáš 19,10; B21) Existují taková náboženství, která od svých členů vyžadují vykonávání určitých skutků, aby mohli získat odpuštění. Jen pár příkladů za ostatní: rituální koupel ve špinavé vodě, polévání se kravskou močí, denní přeříkávání předepsaných modliteb, opětovné vykonávání zpovědí a podnikání dlouhých pouťí na rukou a kolenou.

Lidé doufají, že těmito skutky udělají dojem na své bohy a přimějí je k odpuštění. Taková víra ovšem neposkytuje žádnou jistotu. Výsledkem je, že se lidé opakovaně sebeponižují a činí pokání denně, měsíčně, každoročně.

V čem je rozdíl pro křesťany? Musíme jít také do Jeruzaléma a modlit se u Zdi nářků? Musíme podniknout náboženskou pouť

do odlehlých míst? Musíme sami sebe mrskat, nořit se do špinavé vody nebo odříkávat nějaké speciální modlitby? Ne!

Přečti si podobenství o marnotratném synu v Lukáši 15. kapitole. Příběh vypráví o mladším synu, který si vyžádal svůj podíl dědictví, opustil dům svého otce a všechny peníze prohrál ve vzdálených zemích. Vedl nevázaný život a denně žil v potěšení z naplňování svých tělesných tužeb. Brzy utratil všechny své peníze a stal se tak nuzným, že si našel práci ve vepřině, kde jedl stejné jídlo s vepři. Po nějaké době šel do sebe a řekl si, že bude lepší, když se vrátí domů, dozná se svému otci ke všem špatným věcem, kterých se dopustil, a snad bude moci pracovat na otcově farmě jako nádeník.

Není pochyb, že tento mladík hodně zhřešil. Jednal se svým otcem bez jakékoli úcty a nepostaral se o vlastnictví, které mu otec daroval. Ačkoli si mohl utratit své dědictví, jak chtěl, prohrál vše, co jinak mohl investovat do své budoucnosti, do svých dětí a vnoučat. Žil pouze okamžikem a ztratil vše. Byl ochotný dělat i tu nejpohrdanější práci, kterou si Žid může představit – krmit prasata. Naštěstí si uvědomil bezvýchodnost situace, ve které byl. Jeho jediným východiskem bylo litovat toho, co udělal, a vrátit se domů. A pak se stalo něco úžasného: „Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.“ (Lukáš 15,20) I přesto řekl tento mladík svému otci: „Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“ (Lukáš 15,21) Ačkoli jeho syn chtěl být zaměstnán jako pouhý nádeník, šťastný otec připravil hostinu a obnovil jeho synovství.

Uchováváš si ve svém životě hříchy? Uvažuješ nad tím, jestli ti Bůh odpustí a obnoví tvé synovství? Ať jsi třeba ještě nikdy nedal svůj život Ježíši, nebo jsi věřící, ale žiješ v hříchu, věř, že máš naději! V 1. Janově listu 1,9 je psáno: Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti. (B21) Znevažování sebe sama, nekonečné vyznávání, fyzická bolest a osobní ponižování nepřináší žádné odpuštění hříchů.

Proč déle čekat na život ve svobodě a odpuštění? Vyznej se Bohu nyní a nech se Bohem očistit! Vyznej Bohu: „Proti tobě, tobě samému, jsem zhřešil, před tvýma očima jsem se zla dopustil!“ (Žalm 51,6; B21) Bůh nebude dlouho čekat, obejmě tě svou milující náručí a odpustí ti. Na nic nečekej, udělej to hned. Jednoduchá modlitba „Otče, odpusť mi“ je skvělým začátkem. Zkus to nyní!

Odpouštět druhým

Cíl 3: Vyvětlit, proč je důležité odpouštět druhým lidem

Anglický generál James Edward Oglethorpe, který založil americkou kolonii v Georgii, mluvil jednoho dne se známým kazatelem Johnem Wesleyem a řekl: „Nikdy neodpustím!” Wesley mu odpověděl, „Potom doufám, pane, že jste nikdy nezhřešil.“ Oglethorpeův postoj není příkladem pro křesťany. Jestliže jsme přijali Boží odpuštění, musíme projevovat lásku a odpuštění i ostatním, a to bez ohledu na to, jak nehodní či nezasluhující se nám mohou zdát. Když odpuštíme druhým lidem, dokazujeme tím, že naše víra v Krista je ryzí a naše srdce změněno. Štěpán, jeden z prvních učedníků Ježíše, byl zatčen nepřátelskými Židy, protože konal velké divy a zázraky (viz Skutky 6,8–11). Štěpán na svou obhajobu popsal zázraky, které Bůh konal, jeho věrnost lidu a neposlušnost Izraelitů. Židé, usvědčení těmito slovy, vyhnali Štěpána ven z města, kde ho ukamenovali. Předtím, než Štěpán zemřel, hlasitě zvolal: „Nepočítej jim tento hřích, Pane!“ (Skutky 7,60; B21) Tím, že Štěpán prosil o odpuštění hříchů pro ty, kteří ho kamenovali, ochránil své srdce před hněvem a rozhořčením. Následoval tak příklad Ježíše Krista, který se modlil, když umíral na kříži: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!“ (Lukáš 23,34; B21)

Dokážeš si tohle představit? Dva muži, Ježíš, syn Boží, a Štěpán. Oba kázali Boží pravdu, činili zázraky, viděli uzdravení a spasení mnoha mužů i žen – činili Boží vůli. A i přesto zemřeli krutou smrtí. Byli nespravedlivě obžalováni, odsouzeni a zabiti. Ale oba dokázali mít soucit pro své žalobce a odpustit jim. Je někdo ve tvém životě, kdo ti ublížil? Porovnej toto ublížení s tím, čím si prošli Ježíš se Štěpánem. Je tvé srdce ochotné odpustit, tak jako srdce Štěpána a Ježíše?

Bůh očekává, že i my budeme ochotni odpouštět. Ježíš jasně řekl: „Ale když lidem jejich prohřešky neodpustíte, neodpustí ani váš Otec vaše prohřešky vám. (Matouš 6,15; B21) Jinými slovy, jestliže budeš neustále odmítat někomu odpustit, ohrožuješ tím své místo v Božím království. Víš o někom, komu potřebuješ odpustit? Udělej to dnes, odpusť těm, které ti Duch svatý položí na srdce. Zavolej nebo napiš těmto lidem dnes.

Odpouštět sám sobě

Cíl 4: Diskutujte o tom, proč je důležité odpustit sám sobě.

Chlapec a jeho mladší sestřička hráli na babu. Honili se kolem židle a smáli se. Když holčička náhle přestala běhat, běžel klučina ke své těhotné mamince a plakal: „Mami, ségra si se mnou už nechce hrát!“ Matka běžela rychle k dceři, a když ji zvedala ze země, malá dívka naposledy vydechla. Později se ukázalo, že se dívka dotkla obnaženého drátu z lampy. Elektrický proud proudící tímto drátem ji zabil. Kdo může za smrt holčičky? Její bratr, její matka nebo ona sama? Nebo snad Bůh?

Nešťastná matka by mohla strávit roky obviňováním sebe samé a Boha za smrt své malé holčičky. Neustále by se mohla ptát: „Měla jsem na ni dávat větší pozor? Jak jsem mohla vědět o té lampě a drátu? Jak mohl Bůh takovou věc dopustit?“

Odpustit si je pro nás někdy tím nejtěžším úkolem. Můžeme si říkat, že jsme měli vědět to či ono, dávat větší pozor nebo udělat něco jinak. Obviňujeme sami sebe a možná i Boha za chyby nebo události, které skončily tragicky, smutkem a bolestí. Ale stejně jako je volbou, aktem vůle, odpustit druhým, tak bychom se měli rozhodnout odpustit i sami sobě.

Bůh pro tebe zaslibuje své odpuštění. Jakmile jednou přijmeš Boží milost, musíš se rozhodnout odpustit také sám sobě. Bůh nechce, aby ses utápěl v sebelítosti nebo žalu. Bůh nechce, abys trpěl. On má cíl a plán pro tvůj život. Přijmi jeho odpuštění a přestaň trestat sebe sama.

Pokud jsi ve svém životě prošel tragickou událostí, věz, že nejsi sám. I jiní lidé si prošli podobnými událostmi. Takové události jsou důsledkem našeho porušeného světa. Není ve tvých silách změnit minulost nebo zmírnit následky toho, co se stalo. V takových situacích je důležité si prostě odpustit. Odpuštění ti dovolí žít dál a nezahořknout vůči tomu, co nemůže být změněno. Nenič budoucnost, kterou pro tebe Bůh připravil.

Jidáš, přemožen zlem a chamtivostí, souhlasil, že za peníze vyzradí Ježíše náboženským představitelům. Později si přál, aby se této zrady nikdy nedopustil, a oběsil se. Zdá se, že Jidáš nebyl schopen litovat tohoto skutku před Bohem, ani si nedokázal odpustit. Jeho

selhání ho zničilo. Dnes je jméno Jidáš používáno jako synonymum zrady.

Dalším příkladem je apoštol Petr, který se provinil opakovaným zapřením Ježíše, a i přesto se nakonec stal vedoucím první církve. V čem je rozdíl mezi Petrem a Jidášem? Zatímco Jidáš odešel zamoučen a oběsil se, Petr se hořce rozplakal hanbou nad tím, co provedl. Jeden si nemohl odpustit, a druhý našel odpuštění v Ježíši. Petr dovolil Ježíšově lásce, aby vztah s ním znovu obnovila. Zatímco Jidáš svůj život prohrál, Petr žil dál, aby mohl přinést Bohu slávu.

Co si vybereš ty? Vyzývám tě, abys odpustil sám sobě! Tvůj život má pro Boha velkou cenu a je pro něj vzácný. Dovol mu, aby činil skrze tebe své velké skutky.

Tvá zodpovědnost

Cíl 5: Popiš, jakou máš zodpovědnost vůči těm, kterým jsi ublížila.

Přiznat si chybu, hřích nebo své nedostatky je jednou z nejtěžších věcí. Často si omlouváme své chování, kterým ubližujeme druhým lidem, nebo shazujeme svou vinu na někoho jiného.

I když žádat o odpuštění je pokořující samo o sobě, často je potřeba mnohem více než to. Když někomu ublížíme, musíme nejenom požádat o odpuštění za své jednání, ale pokud je potřeba, být také ochotni napravit to, co jsme způsobili. Náhrada nebo odškodnění je nejenom správné a férové, ale i důkazem, že to myslíme upřímně. V 19. kapitole Lukáše čteme příběh o Zacheovi, výběřčím daní, který kradl peníze. Zacheus byl malého vzrůstu. Když Ježíš jednoho dne procházel Jerichem, Zacheus se snažil ze všech sil, aby ho viděl. Slyšel o Ježíši mnoho neuvěřitelných věcí – o jeho zázracích, veřejných proslovech, vyučování. Nyní měl šanci zahlédnout toho známého proroka z Nazareta. Běžel napřed a vylezl na strom, aby ho mohl lépe vidět. K jeho velkému překvapení se Ježíš zastavil právě u toho stromu, aby mu řekl, že s ním chce povečeřet. Zacheus ho s radostí přijal a řekl: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahámův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (Lukáš 19,8–10)

Všimni si, že Ježíš nenamítal nic proti Zacheově plánu náhrady. Zacheovo rozhodnutí bylo jasným důkazem toho, že se jeho srdce uzdravuje.

Na tomto příběhu vidíme, že je-li naše srdce změněno v pokání, naším dalším krokem je napravit špatné věci, kterých jsme se v minulosti dopustili. To neznamená, že Bůh vyžaduje odškodnění předtím, než nám odpustí. Odškodnění by mělo spíše demonstrovat skutečnou proměnu srdce. Kvůli okolnostem nemusí být náhrada vždy snadná, v některých případech ani možná. Je vždy ale správné se o to alespoň pokusit, i když ten, komu jsme ublížili, nám neodpustil.

Závěr

Každý věřící by měl chtít být jako Ježíš, zaujímat jeho postoj i způsob chování, kázat jeho slovo a chválit ho. Naši hlavní touhou by měla být touha po věčnosti strávené s Kristem, s naší rodinou, přáteli a s co nejvíce dalších lidí, kteří by Krista znali. Odpuštění je nezbytně důležitou částí života křesťana. Ježíš nás učil modlit se takto: „... a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ (Matouš 6,12) Když se učíme přijímat odpuštění a odpouštět druhým, otevírají se nám dveře požehnání a zakoušíme Boha novým způsobem.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Žalm 86,5

Žalm 103,12

Matouš 6,9–13

Lukáš 23,34

Koloským 2,13

1. Janův 1,9

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Kolikrát bychom měli být ochotni odpustit?

- a) Sedmkrát
- b) Sedmdesátsedmkrát
- c) Nekonečně mnohokrát

2. Když odpustíme druhým,

- a) nemusíme nic napravovat.
- b) osvobodí nás to od viny a studu.
- c) Bůh nám z paměti vymaže všechny zlé vzpomínky.

3. Náboženští představitelé, kteří přistihli ženu při cizoložství, si mysleli, že by ta žena

- a) měla být vděčná za to, že ji nepřistihl někdo jiný.
- b) měla být ukamenována.
- c) měla by si vzít muže, se kterým byla přistižena při cizoložství.

4. Ježíš jednal s touto ženou tak, že

- a) nabídl jí odpuštění.
- b) umyl si nad ní ruce.
- c) předal ji dalším autoritám.

5. Ježíšovým záměrem, se kterým přišel na tuto zem, bylo

- a) odsoudit každého, kdo udělal něco špatného.
- b) vyhledat a zachránit, co bylo ztraceno.
- c) odskočit si na chvíli z nebe.

6. Pokud chceš, aby ti byly odpuštěny tvé hříchy, musíš

- a) jednoduše poprosit Ježíše o odpuštění.
- b) postit se a modlit se a doufat, že ti bylo odpuštěno.
- c) předpokládat, že existuje naděje na odpuštění.

7. Obraz otce marnotratného syna je obraz Boha, jenž čeká

- a) na ten pravý čas k potrestání hříšníků.
- b) aby mohl přijmout lidi a odpustit jim.
- c) na příležitost k nápravě vzpurného dítěte.

8. Když se stane nějaká tragédie, Bůh

- a) se o to nestará.
- b) řekne, že je to naše vina a že bychom měli být příště opatrnější.
- c) chce, abychom se naučili odpouštět sami sobě, pokud je to nutné.

9. Pokud uděláš chybu a ublížíš tím druhému člověku, musíš

- a) ho poprosit o odpuštění.
- b) doufat, že si ostatní myslí, že to udělal někdo jiný a ne ty.
- c) zkusit zahladit, co jsi udělal.

10. Měl bys odpustit,

- a) jenom pokud ten, kdo ti ublížil, úplně změní svůj život.
- b) jen, když z toho budeš něco mít.
- c) protože je ti odpuštěno.

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

- 1. c (2.1)
- 2. b (2.1)
- 3. b (2.1)
- 4. a (2.1)
- 5. b (2.2)
- 6. a (2.2)
- 7. b (2.2)
- 8. c (2.4)
- 9. a (2.5)
- 10. c (2.3)

O AUTOROVI LEKCE

Bart Bagwell spolupracuje s Global University od roku 2005 v Centru pro evangelizaci a učednictví.

Bart a jeho rodina sloužili jako misionáři ve spolupráci s Global University v Egyptě v letech 1998–2004.

Předtím byl Bart pastorem ve Spojených státech. Absolvoval na North Central University v Minneapolis v Minnesotě v roce 1985.

Lekce 3

Budování hlubšího přátelství

Většina z nás vnímá, že naše společnost není zcela zdravá. Všude na světě najdeme nenávist a zlost. Televize a noviny nás informují o všelijakých zločinech. Strach, úzkost a deprese tak neudržitelně narůstají. Milióny lidí, včetně dětí, jsou denně ničeny domácím násilím, týráním či drogovou závislostí. Žijeme v nezdravé společnosti, která je plná hříchu a nese všechny jeho následky! A společnost si s tím vším neví rady. Zamysli se nad tímto: Lidé tráví stovky hodin studováním různých oborů. Jeden se naučí několik jazyků a druhého můžeme nazvat chodící knihovnou, a přesto mnoho lidí má pocit nedostatečnosti a neúspěšnosti v budování přátelství s druhými lidmi, ať už v práci nebo doma. Lidé se nechali obelhat způsobem myšlení, že vzdělání a majetek je vše, co potřebujeme k úspěchu. Výsledkem takového smýšlení je neschopnost budovat kvalitní přátelství. Tento problém však není jen problémem nevěřících.

Mnoho věřících bojuje s budováním hlubšího přátelství. Mnozí z nás slyšeli o významných pastorech a duchovních vůdcích, jejichž život vypadal navenek v naprostém pořádku, zatímco jejich rodinný život byl v troskách. Jedním z nejdůležitějších klíčů, jak se stát podobným Ježíši Kristu, je vynikat v budování kvalitního přátelství. Je pravdou, že za každým úspěchem či neúspěchem můžeme vysledovat vztah mezi lidmi. Všichni bychom měli neustále rozvíjet své schopnosti budovat vztahy. Pokud nebudeme pracovat na svých vztazích, my i lidé kolem nás budeme nakonec trpět. Pokud neporozumíme vztahům a odmítneme je budovat, negativně to ovlivní a) náš vztah s Bohem, b) vztah s naší rodinou, c) vztah s ostatními lidmi.

Bůh mluvil skrze proroka Izajáše k Izraelcům, aby je varoval a povzbuzoval. V následující pasáži si všimni, jak Bůh touží pomoci svým lidem dostat se z nezdravých emocí a pocitů.

Izraelité jsou ukázkou toho, jak zranění lidé smýšlí o sobě a o Bohu. Bůh říká: „Neboj se, už se nemusíš stydět, nebuď zahanbená, už se nemusíš rdít studem. Zapomeneš na hanbu, *kdy* jsi byla neprovdána, nevzpomeneš na potupu svého vdovství. Tvým manželem je přece ten, jenž tě učinil, jeho jméno je Hospodin zástupů, tvým vykupitelem je Svatý Izraele; nazývá se Bohem celé země. Jako ženu opuštěnou a na duchu ztrápenou tě Hospodin povolal, ženu mladosti, jež byla zavržena, praví Bůh tvůj.” (Izajáš 24,4–6)

Stud, ponížení, hanba, výčitky, smutek v duchu a odmítnutí nás nutí schovávat se před Bohem a před druhými lidmi. Je důležité si uvědomit, že jsme Bohem stvořeni pro vztahy. Celý život je jen o přijímání a rozdávání Boží lásky.

OSNOVA

Základní emocionální potřeby
Následky naší zranitelnosti
Upevňování přátelství
Vztah v manželství

CÍLE

1. Vymezit čtyři základní emocionální potřeby člověka.
2. Vysvětlit, jak pocit nedostatečnosti ovlivňuje naše životy.
3. Popsat jednotlivé body, jak posílit přátelství.
4. Vyjmenovat kroky, jak mít potěšení z přátelství se svým partnerem.

Základní emocionální potřeby

Cíl 1: Vymez čtyři základní emocionální potřeby člověka.

Bůh je dokonalý a nedělá chyby. To už jsi určitě někde slyšel. Jeremjáš 29,11 říká: „Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději.“ (B21) Když jsem poprvé četl tento verš, myslel jsem si, že to musí být omyl. Boží plán pro můj život určitě není nic dobrého. Zjistil jsem však, že jeho plán a úmysl pro můj život byl vždy mě požehnat a ne mi přitížit, pomoci mi a ne mě zranit či vyčerpat. Žalm 139,14-17 nás v tom utvrzuje: „Chválím tě za tvá

díla ohromná, za to, jak podivuhodně jsem udělán a že mou duši tak dobře znáš! Jediná z mých kostí ti nebyla ukryta, když jsem byl vskrytu formován, když jsem byl hněten v zemských hlubinách! Můj zárodek tvé oči viděly, všechno jsi zapsal do knihy – dny, jež mi byly určeny, než začal první z nich. Jak jsou mi drahé, Bože, tvé myšlenky, je jich tak mnoho, že nejdou vypočít!“ (B21)

I když Bůh tvoří dokonalé věci, lidé často nevidí svou vlastní hodnotu. Poté, co Adam a Eva zhřešili, začali prožívat silný pocit strachu, nejistoty a viny. Adam řekl Bohu: „Slyšel jsem v zahradě tvůj hlas a dostal jsem strach, protože jsem nahý. Proto jsem se skryl.“ (Genesis 3,10; B21) Už první lidé si na sebe vzali fíkové listy, aby skryli svůj stud! I přesto se Bůh rozhodl jít za nimi (Genesis 3,9), a započal tak plán pro obnovení svého vztahu se svým stvořením, aby je mohl znovu požehnat.

Bůh stvořil lidi se čtyřmi základními emocionálními potřebami:

1. Nepodmíněnou láskou, která je projevoována bez očekávání něčeho na oplátku. Tato láska nebere, ale dává. Je vyjadřována slovy, myšlenkami i skutky. Takovou láskou nás Bůh miluje a takovou láskou bychom měli milovat druhé lidi.
2. Potřebou bezpečí, která vyžaduje pocit důvěry a ochrany, bez níž nejsme schopni přijímat lásku.
3. Potřebou uznání od druhých lidí, které nám dává pocit hodnoty a ujištění, pocit, že si nás lidé váží a že jsme pro ně potřební.
4. Potřebou smyslu, čímž je vlastně důvod, proč žijeme, něco, co nám dává naději a budoucnost.

Všimni si, že dnešní doba nabízí napodobeniny těchto základních potřeb. Napodobeninou nepodmíněné lásky je například sexuální žádostivá touha. Napodobeninou pocitu bezpečí je potřeba vlastnictví. Napodobeninou uznání je sociální pozice. Napodobeninou smyslu života je moc. Každý z nás touží užívat si požehnání, které plyne ze vztahů s Bohem a lidmi. Ale jestliže člověk neprožívá lásku a přijetí, nebo vyhoří-li, prožívá pocit odmítnutí.

To, že jsi křesťan, ti nezaručuje, že tě lidé nebudou zraňovat. Pociť odmítnutí je jedním z nejhlubších zranění, které může člověk za-

kusit, a je potřeba je uzdravit. Pocit odmítnutí může určovat směr našeho života po mnoho nadcházejících let.

Poté, co Jákob vzal lstivě Ezauovo požehnání, žádal Ezau s křikem svého otce Izáka: „Požehnej mně, také mně, otče!“ (Genesis 27,34). Ale už bylo pozdě. Jákob si vzal požehnání prvorozeného, které správně patřilo jeho staršímu bratru. Ezau se ve své zlomenosti rozhodl svého bratra zabít.

I dnes křičí srdce mnoha lidí bolestí z odmítnutí. Kniha Přísloví popisuje zlomené srdce: „Mužný duch snáší nemoc, ale ducha ubitého kdo unese?“ (Přísloví 18,14) „Radostné srdce hojí rány, kdežto ubitý duch vysušuje kosti.“ (Přísloví 17,22)

Podívejme se nyní blíže na pocit odmítnutí a jeho vztah s křesťanskou praxí.

Pocit nedostatečnosti

Cíl 2: Vysvětlí, jak pocit nedostatečnosti ovlivňuje naše životy.

Každý z nás bojoval, bojuje nebo bude bojovat s pocitem nedostatečnosti. Mnozí křesťané žijí mylnou představou, že pokud budou spoléhat na Boha a budou mu naprosto poslušni, budou mít jen pár problémů a nepříjemností. Ale pouze tehdy, když lidé zjistí, jak je tato domněnka falešná, mohou svobodně s druhými lidmi mluvit o svých životních bojích a těžkostech. Pamatuji se, jak mi někdo řekl: „Zkouším být vůči lidem otevřenější, ale je to těžké. Zrovna jsem prožil nejhorší rok svého života, jak emočně, tak i finančně. Nevím proč, ale připadá mi, že sdílet problémy s kolegy v práci je mnohem jednodušší než s lidmi v církvi. Bojím se, že by se mi lidé v církvi mohli začít vyhýbat. Přemýšlím, jestli je správné hodit všechny své problémy na někoho jiného.“

Věřím, že mnoho z nás už tento pocit zažilo. Pravdou ale je, že v opravdové komunitě věřících můžeš nalézt dobré vztahy, které ti pomohou měnit tvůj život. Pocit nedostatečnosti neprožíváš sám. Bible nás učí, že právě křesťanské vztahy jsou pro náš život revoluční a přinášejí změnu. V takovém společenství přirozeně mizí naše přetvářka, stáváme se citlivějšími, otevřenějšími, upřímnějšími a naše srdce se plní láskou. Křesťané se tím učí, jak nosit břemena jedni druhých. Klíčem k takové změně je stát se součástí milující církve.

Je téměř neuvěřitelné, kolik křesťanů v tichosti trpí. Myslí si, že není správné nebo přípustné, aby se prostě s někým sdíleli o svých potížích. Proč? Rodiny, které navštěvovaly sbor několik let a měly tam už svá obvyklá místa k sezení mizí, protože manželé těch rodin procházeli krizí. Namísto toho, aby o svých těžkostech mluvili, požádali o radu, modlitbu a podporu, opustí Kristovu rodinu. Mají strach říci, že se jejich manželství rozpadá. Uvěřili klamně představě o tom, že křesťané by neměli mít žádné potíže a jestli je mají, raději by se o nich v církvi neměli vůbec zmiňovat.

Osobně jsem vyrůstal v církvi a takovou situaci jsem zažil na vlastní kůži. Po bohoslužbě se mě lidé ptali: „Tak co, Phile, jak ti to jde ve škole?“ Odpovídal jsem podle toho, co chtěli slyšet: „Jo, jde to skvěle.“ Necítil jsem se svobodný říct, že bojuji s tím, abych dělal to, co je správné, zatímco všichni moji kamarádi dělají pravý opak, a že duchovně strádám. Neřekl jsem nic z toho, protože mi připadalo, že dobrý křesťan – zvláště dítě pastora – prostě takové problémy nemá.

Skutečnost je ale taková, že každý z nás se potýká s vlastní nedostatečností. Uvedu čtyři důvody, proč je tomu tak.

Za prvé, naše přirozenost je hříšná. Někteří si myslí, že jejich největším bojem jsou jen určité hříchy. Říkají: „Kdybych jen překonal tento hřích a zlomil ten zlozvyk, potom už bych neměl žádné potíže.“ Bible nás ale učí, že naším problémem není jeden špatný zvyk nebo hřích, ale přítomnost zla a hříšné přirozenosti v našem životě. Naši přirozeností je hřešit, oponovat, neposlouchat a vyhýbat se Bohu. To nám přináší velkou bolest a pocit nedostatečnosti.

Za druhé, lidská přirozenost není, navzdory myšlení moderního idealismu, ve své podstatě dobrá. Apoštol Pavel píše: „Vím totiž, že ve mně (to jest v mé tělesnosti) není nic dobrého. Chtít dobro, to umím, ale konat je už ne. (Římanům 7,18; B21) To znamená, že ty i já budeme čas od času zklamáni vlastním chováním a postoji, a také budeme čelit frustraci ze selhání druhých lidí.

Za třetí, i když budeme dělat jen to, co je správné, nevyhneme se potížím. Všimni si Pavlových slov v listu Římanům 7,15: „Sám nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, ale to, co nenávidím.“ (B21) Už ses cítil také tak? Pavel pokračuje ve verši 19: „Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci.“ (B21) Pavel otevřeně přiznává, že jsme slabí a nemáme vnitřní sílu stále konat dobro jen na základě svého rozhodnutí.

Za čtvrté, není pravdou, že teď, když jsme křesťany, vezme od nás Bůh všechna pokušení. Pavel v listu Římanům 7,21 píše: „Objevuji tedy zákon, že když chci konat dobro, je mi nablízku zlo“. (B21)

Jsmenatolik nedostateční, že i když se chceme zalíbit Bohu, jsme vábeni pokušením dělat špatné věci. Některé školy zastávají názor, že Pavel popisuje svůj život před tím, než přijal Krista, zatímco druzí si myslí, že popisuje svůj život už jako zralý křesťan. Ať už je to tak, nebo tak, pamatujme si, že pocit nedostatečnosti je normálním lidským předpokladem. Když se podíváme na své schopnosti, zjistíme, že jsme naprosto nedokonalí.

Můžeme naříkat jako Pavel: „Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla?“ (Římanům 7,24; B21) V následujícím verši si Pavel odpovídá: „Díky Bohu – on to udělá skrze Ježíše Krista, našeho Pána! (v. 25a; B21)

I když jsme nedostateční, ten, kdo trpěl a zemřel za naše viny, nás miluje a stále o nás usiluje. Ježíš nesnáší hřích, ale miluje lidi. Přehlíží naše hříchy a vidí naše potřeby. A stejně tak by i církev měla přijímat ty, kteří jsou uvnitř zranění. Je těžké připustit si, že jsme zranění, protože nechceme vypadat jako ti slabí. Bojíme se úsudku druhých lidí, že nejsme dostatečně duchovní. Tato touha ochránit sebe sama, a přehlížet proto svá zranění ovládá naši mysl. Máme pocit, že sdílením svých starostí s ostatními lidmi něco ztrácíme. Bojíme se, že bychom mohli ztratit jejich přijetí, náklonnost, lásku, svou službu, reputaci, oblíbenost, důležitost, vliv nebo důvěru.

A ještě hůře, někteří si myslí, že nevěřící lidé rozumí jejich potřebám lépe. Problémem ovšem je, že sdílením svých problémů je můžeme od naší víry spíše odradit než je k ní přivést. Bůh ustanovil společenství věřících proto, abychom je společně budovali a navzájem se povzbuzovali ve víře. Satan vítězí, daří-li se mu držet nás ve strachu, jenž nám brání upřímně se sdílet s ostatními věřícími. Někdy nás satan přesvědčí, že to, čím procházíme, je natolik trapné, že kdybychom to někomu řekli, ztratili bychom přátelství a respekt. Zkouší nás přesvědčit, že to bez pomoci druhých ustojíme, a dále nás pokouší týmitž věcmi. Když nakonec hříchu podlehneme, cítíme se ještě hůře.

Zde je pár příkladů za ostatní. Mnoho lidí žije s pocitem viny z potratu a nemluví o tom. Jiní mají potíže s výbušností a vztekem. Možná člověk sedící vedle tebe v církvi je závislý na pornografii, ale je mu příliš trapné se o tom pouze zmínit. Týden co týden odchází

lidé z církevních aktivit domů se svými nevyřešenými a hlubokými zraněními, s boji, o kterých se nikomu nezmínili. Zůstávají v zajetí viny, pocitu studu a bolesti.

Bůh chce konat zázraky v našich zraněních. Často je uzdravuje skrze komunitu věřících lidí a svou církev. Církev je Boží nápad, ne lidský. V opravdovém křesťanském společenství jsme schopni přiznat svou nedostatečnost. Můžeme říct, že jsme zraněni životními situacemi a zkušenostmi. Můžeme přijít k Ježíši bez pocitu studu.

Zásadním úkolem společenství věřících je vytvořit takové prostředí, kde se lidé nebudou stydět za svou nedostatečnost. Chci tě povzbudit, aby sis našel v církvi milé a starostlivé lidi a budoval s nimi hluboké přátelství. Jestli ještě nemáš církev, kde by ses cítil jako doma, možná je na čase se po nějaké podívat. Najdi si takovou církev, která svědomitě káže Boží slovo, upřímně uctívá Boha, kde lidé milují jeden druhého, pomáhají si a kde je Boží síla viditelná v životě věřících.

Upevňování přátelství

Cíl 3: Popiš, jak posílit přátelství.

Bůh do nás vložil touhu budovat přátelské vztahy s druhými lidmi. Mohl nás stvořit jako samotáře, ale nestvořil. V základu naší identity je potřeba navazovat kontakty, budovat přátelství a rodinu. Tato snaha budovat přátelství s sebou nese i boje. Naše přátelství se může rozpadnout v důsledku jeho zanedbávání, nevyřešených konfliktů nebo nepochopení. Dnešní svět je plný rozpadlých vztahů mezi manželi, rodiči a dětmi, zaměstnavatelem a zaměstnancem, kamarády, sousedy i rodinami.

Příčinou rozpadávání vztahů je to, že žijeme v hříšném světě. Někdy uděláme něco špatného my, jindy druzí. Hřešíme my i ostatní lidé. My všichni chybujeme. Zraňujeme se navzájem ať už úmyslně, nebo neúmyslně. Každý vztah však může být uzdraven.

Důležitými kroky k obnovení přátelství jsou odupuštění, upřímnost, citlivost a pokora, přičemž zásadním klíčem k dobrému přátelství je pokora. Bible nás nabádá, abychom si oblékli pokoru vůči sobě navzájem (viz 1. Petrův 5,5). Dokud se nenaučíme pokoře, nebudeme ve svých vztazích úspěšní. Bible nám říká, že Bůh se staví

proti pyšným, ale pokorné zahrnuje milostí. Pozorně si přečti následující verše z Bible:

- „Těchto šest věcí Hospodin nenávidí a sedmou má za ryzí ohavnost: povýšené oči, prohaný jazyk, ruce mordující nevinné.“ (Příslaví 6,16–17; B21)
- „Pýcha předchází pád a namyšlenost zkázu.“ (Příslaví 16,18; B21)
- „Pýcha vede jen ke sporům, moudří však dají na radu.“ (Příslaví 13,10; B21)
- „Pýchu následuje ostuda, moudrost je tam, kde pokora.“ (Příslaví 11,2; B21)
- „Výsledkem pokory a úcty k Hospodinu je bohatství, sláva a život.“ (Příslaví 22,4; B21)

A co je vlastně pokora? Pokora nepotlačuje naše talenty ani schopnosti. Ti, kteří potlačují své dary, žijí ve falešné pokoře.

Pokora z křesťanského hlediska vychází z lásky k druhým lidem. Dvě velká přikázání, která nám Ježíš dal, jsou milovat Boha a milovat svého bližního jako sám sebe. Když trávíme více času milováním Boha a druhých lidí, nezbyvá nám moc času být našťvanými. Teď, když víme, že klíčem k úspěšnému přátelství je pokora, je potřeba, abychom se naučili, jak ji rozvinout a dokazovat v našich vztazích. Níže jsou vypsány zásadní pravdy, které nám pomohou v budování přátelství založeného na pokoře.

Za prvé, musíme požádat Boha, aby nám pomohl vypořádat se s naší pýchou. Pro některé z nás to nemusí být zrovna jednoduché. Naše přátelství s Bohem začíná doznáním, že potřebujeme jeho pomoc. Jakub píše: „Bůh se staví proti pyšným, pokorné ale zahrne milostí.“ (Jakub 4,6; B21)

Za druhé, musíme respektovat druhé lidi. V listu Římanům 12,10 se píše: „Milujte se navzájem bratrskou láskou, projevujte si navzájem uctivost.“ (B21) V listu Filipským 2,3 se píše: „Nikdy se nedejte vést soupeřivostí nebo ješitností, ale raději žijte v pokoře: važte si druhých víc než sebe.“ (B21)

Za třetí, musíme vědět, co je naší zodpovědností. V listu Galatským 6,5 se píše: „Každý musí nést svůj vlastní náklad.“ (B21) Není možné, abychom vybudovali zdravé přátelství, aniž bychom nebrali zodpovědnost za své myšlenky, řeč, postoje a chování. Nemůžeme

očekávat, že druzí budou pracovat na našem přátelství za nás. Musíme se naučit spolknout svou pýchu a umět se rychle omluvit, pokud jsme někomu ublížili. Čím více se učíme pokoře, tím rychleji jsme schopni přiznat si vlastní chybu a zastavit její destruktivní následky na našem přátelství. Jestli je tvé přátelství na mrtvém bodě, pokora ho může prolomit. Nejsi-li schopen říci: „Udělal jsem chybu!“ nebo „Je mi to líto!“ nebo „Prosím, odpusť mi,“ nikdy nebudeš mít dlouhotrvající pevné přátelství.

Za čtvrté, musíme si uvědomit svou lidskost. A lidé chybují. Někdy očekáváme od lidí určitý standard, kterého nemohou dosáhnout. Často soudíme druhé lidi podle jejich reakcí, zatímco sami sebe soudíme podle našich úmyslů. Musíme dát šanci i těm, kteří nesplňují naše vysoké nároky. Pavlova rada je: „Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Efezským 4,32) „Buďte vždy pokorní a mírní, trpělivě se navzájem snášejte v lásce.“ (Efezským 4,32; B21) „Buďte mezi sebou snášenliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy“ (Koloským 3,13; B21).

Vztah v manželství

Cíl 4: Vyjmenuj kroky, jak mít potěšení z přátelství se svým partnerem

Nejvíce naplňující a zároveň nejnáročnější vztah je manželství. Přináší tu největší radost a zároveň to největší zklamání. Je mi jasné, že ne každý, kdo čte tuto lekci, je v manželském vztahu, ale pokud nejsi teď, určitě jednoho dne budeš. A proto je dobré si toto vyučování zapamatovat.

Každé manželství prochází určitou měrou konfliktů a zranění. Manželství je cestou, která vede přes hory a údolí, výhry a prohry. Tak jako děti procházejí fázemi vývoje od narození po dospělost, stejně tak i manželství prochází podobným vývojem. Jednoho dne jsem zaslechl svou ženu, jak se modlila: „Pane Bože, modlím se za moudrost, abych porozuměla svému muži, dej mi prosím lásku, abych mu mohla odpustit, a trpělivost pro jeho nálady. Ale prosím tě, Bože, nedávej mi dneska sílu, protože kdybych ji měla, mohla bych ho umlátit. Amen.“

Psychologové definovali pět stádií, kterými manželské páry procházejí v průběhu budování pevného a hluboce uspokojivého manželství. (Minirth a kol., „The Passages of Marriage”).

Prvním stádiem je „první láska“, která trvá první dva roky manželství. V této fázi musí novomanželé překonat své idealistické představy o manželství a začít spolu fungovat jako jeden.

Druhé stádium zahrnuje třetí až desátý rok manželství. V této fázi by se manželé měli naučit milovat více „realistickou láskou“. Tato fáze manželství je nekritičtější a mnoho z nich se v tomto údobí rozpadá. K tomuto bodu se vrátím později.

Třetí stádium zahrnuje jedenáctý až pětadvacátý rok manželství. Toto údobí se nazývá „pohodlná láska“. Tato fáze se dá přirovnat k ovesné kaši – není úžasná, ale je příjemná, teplá a uspokojivá. Vědci na Denverské univerzitě zjistili, že u většiny dlouhotrvajících manželství klesá spokojenost během prvních deseti let a potom se výrazně lepší. Úroveň spokojenosti nakonec předčí i první lásku.

Čtvrté stádium je „znovunalezení lásky“ a pokrývá údobí mezi dvacátým šestým až třicátým pátým rokem manželství. Tato fáze s sebou nese akceptování nevyhnutelných ztrát, např. syndrom prázdného hnízda nebo stárnutí rodičů. Nicméně, tento čas je také časem navrácení a znovunalezení jeden druhého.

Páté stádium je fázi „transcendentální lásky“. Toto období zahrnuje třicátý šestý rok a trvá až do konce manželství. Podle těch, kteří se tohoto období manželství dožili, je toto období tím nejlepším.

Je to čas dosažení jednoty, souladu, o kterém Ježíš mluví, když řekl: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo.“ (Matouš 19,5)

Během druhé fáze realistické lásky se mnoho manželství rozpadá. Výzvou v tomto období je naučit se vypořádávat s neočekávanými neklidnými obdobími tohoto údobí, které mohou přinést změny jako stres nebo dočasný rozchod. Jak lze toto druhé období manželství ustát?

Za prvé, musíme si pamatovat, že muž a žena jsou stvořeni pro vzájemnou závislost (viz Genesis 2,20–23). Jsme stejní a zároveň jiní. A většinou jsou to právě rozdílnosti, které přitahují jednoho k druhému. I přesto se tyto rozdílnosti mohou stát příčinou kritiky. Pokud nebudeme opatrní, mohou nás naše odlišnosti naprosto oddělit. Není zajímavé, že poté, co Adam a Eva zhřešili, si zakryli ta místa na těle, která jsou evidentně nejvíce odlišná? Styděli se za svoji nahotu.

V době konfliktu a neshod můžeme prožívat strach z odhalení sebe sama. A tak se schováváme za různé bariéry ticha, zlosti, obviňování, aktivit atd. Stejně tak jako Adam po svém selhání můžeme i my obviňovat svoji drahou polovičku ze své vlastní chyby. A tak rozdílnosti, které nás k sobě přitahovaly, nám začnou lézt na nervy a oddělovat nás. Vzhledem k tomu, že manželství je vztah dvou nedokonalých, potřebných lidí, je důležité porozumět několika specifickým rozdílům mezi mužem a ženou.

Z psychologického hlediska se muži a ženy od sebe výrazně liší. Studie o nenarozených dětech dokázaly, že dívkám se v děloze vyvíjí levá hemisféra mozku rychleji než chlapcům. A v levé hemisféře je centrum jazykových schopností. Rozdílnost je patrná i v naší sexualitě. Sexuální touha mužů rychle vzplane a uhasne, kdežto sexuální touha žen roste a klesá pomaleji. Napadají tě nějaké další rozdíly mezi muži a ženami?

Pět faktorů pro budování lepšího přátelství s partnerem, partnerkou:

Za prvé, přátelství mezi manželi by mělo být jejich naprostou prioritou. V listu Efezským 5,25 se píše: „Muži, milujte své ženy, tak jako Kristus miloval církev. On vydal sám sebe za ni.“ (B21) Ve Zjevení 2,4–5 mluví Ježíš k místní církvi: „Znám tvé skutky, tvou práci i tvou vytrvalost. Víím, že nemůžeš snést zlé lidi; vyzkoušel jsi ty, kdo si říkají apoštolové, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. Vytrvale jsi snášel těžkosti pro mé jméno a nepodleh jsi únavě. Mám ale proti tobě, že jsi ztratil svou počáteční lásku. Proto si vzpomeň, odkud jsi odpadl, čiň pokání a dřívější skutky. Nebudeš-li činit pokání, přijdu k tobě a pohnu tvým svícem z jeho místa.“ (B21) Ježíš chtěl, aby jeho následovníci v této církvi činili pokání a dělali věci jako na začátku, aby jejich láska k Bohu byla obnovena. I když se zde Ježíš nezmiňuje o manželství, může být tento princip uplatněn i pro manželské páry, které potřebují vzájemnou lásku obnovit.

Muži musí postavit vztah se svou manželkou na první místo. Jeden muž vypráví, jak šel koupit své partnerce blůzu: „Nešel jsem koupit blůzu, ale doslova ji ulovit! Chtěl jsem ji vystopovat, zamířit, urvat, hodit ji dozadu na nákladák a jet domů.“ Muži mají tendenci věci dobývat. Když je ve vztahu po námluvách a žena je „dobyta“,

muž si často myslí, že jeho práce skončila, a přestane ženě dokazovat, že je stále jeho prioritou.

Pokud jsi ženatý, které místo tvého seznamu priorit by tvá manželka označila jako svou pozici? Musí konkurovat tvé práci? Musí vést boj o tvou pozornost s televizí? Cítí, že je součástí tvého dne a tvých snů? Aby sis udržel její lásku, dělej věci, které jsi dělal na začátku, když jsi ji chtěl získat. Pokud se ti nedaří udržet dobrý vztah s manželkou, dej jí znovu najevo, že je tvou hlavní prioritou, a dělej ty věci, které jsi pro ni dělal na začátku.

Za druhé si pamatuj toto: v listu Jakubovi 1,19 se píše: „Pamatujte si, moji milovaní bratří: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu.“ Přísloví 18,13 nám říká: „Kdo odpovídá dřív, než vyslechne, hloupost projevuje k vlastní ostudě.“ (B21)

Běžná stížnost, kterou slýchám v poradenství ženám, je, že jejich muži jim nenaslouchají a nerozumí. Jejich muži zmateně odpovídají: „Vážně jí naslouchám.“ Kde je tedy problém? V zásadě v tom, že ženy chtějí mluvit o problému a sdílet své pocity. Na druhou stranu, muž problém analyzuje a chce ho vyřešit. Mužům tedy radím: manžel musí ustát svou urgentní potřebu vyřešit kterýkoliv manželčin problém, dokud ho ona sama o to nepožádá. Místo toho by měl muž manželce naslouchat, projevovat jí svou pozornost a dát jí najevo, že opravdu rozumí tomu, jak se cítí. S největší pravděpodobností nemusí muž ani žádný problém vyřešit. Žena chce pouze svého nejlepšího přítele – svého manžela – který rozumí a chápe, čím si zrovna prochází.

Za třetí, buď jejím nadšeným obdivovatelem. V listu Efezským 4,29 se píše: „Z vašich úst ať nevychází nic zlého; vaše slova ať jsou dobrá, posilující tam, kde je potřeba, a užitečná těm, kdo je uslyší.“ (B21) Kdyby tví přátelé znali tvého přítele, přítelkyni podle toho, co o něm nebo o ní říkáš, co by si mysleli? Mnoho párů si žel na toho druhého stěžuje, místo toho, aby ji nebo jeho chválili. Tvá drahá polovička má mnoho vlastností, které je potřeba obdivovat. Chválením toho druhého podpíráme v jeho slabosti. Obdiv je způsob, který nám Bůh dal, abychom mohli vyjádřit a přijmout lásku a uznání. Negativní řeč na druhou stranu hluboce zraňuje a ničí vztahy. Odborníci na manželství došli k závěru, že neustálé ponižování je jednou z nejpředvídatelnějších příčin rozvodů, a to proto, že negativní souzení má větší dopad než pozitivní ohodnocení.

Představ si, že máš proslov před dvěma sty lidmi. Po skončení dostaneš 199 kladných ohlasů a jeden negativní. Nad kterým budeš více přemýšlet? A stejně tak musí tvá manželka slyšet mnoho komplimentů, aby překonala jednu tvoji kritiku. Vzpomeň si tedy, jakým způsobem jsi dával své ženě komplimenty, a pokračuj v tom. Najdi způsob, jak dokázat tomu druhému, že si ho či jí opravdově vážíš. Buď citlivý k situacím, kdy druhý potřebuje tvůj obdiv. Nikdy mezi svými přáteli nesnižuj svého manžela nebo manželku, místo toho se jím či jí veřejně chlub.

Za čtvrté, nepředpokládej, že toho druhého změníš. Mnoho mužů a žen vstupuje do manželství s představou, že jednou budou moci napravit ty podivné povahové rysy nebo to zvláštní protivné chování své drahé polovičky. Takové případy jsou zřídka úspěšné. Namísto pokusů změnit svého manžela či manželku bychom se měli snažit tomu druhému porozumět. Tvým úkolem je milovat svého přítele či přítelkyni a Božím úkolem je toho druhého měnit. Každý je jedinečný. Staň se expertem na to, v čem ten druhý vyniká. Úspěch v manželství není až tak založen na výběru toho správného partnera, jako na tom, jak se stát tím správným partnerem nebo partnerkou. Apoštol Pavel nám v listu Filipským 2,4 radí: „Každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“

Za páté, nepředpokládej, že tvůj partner či partnerka naplní všechny tvé potřeby. Jediný, kdo je může zcela naplnit, je Ježíš. Není fér dávat toto břímě někomu jinému. Hledej Boha svědomitě, on musí zůstat tvou nejdůležitější prioritou. Jestli tomu tak bude a ty se budeš chovat ke svému manželovi či manželce, jak si Bůh přeje, on nebo ona se nikdy nebude cítit ohrožen/a tvou vášní pro Boha. Kromě toho, čím hlubší bude tvá láska k Bohu, tím větší bude tvá láska ke tvému manželovi/manželce.

Závěr

Každý úspěch i neúspěch v našem životě je výsledkem nějakého vztahu. Vztah se špatným člověkem tě může negativně ovlivnit. Pamatuji si, co jeden řečník řekl na konferenci: „Když tě chce Bůh požehnat, přivede do tvého života člověka. Když tě chce satan zničit, přivede do tvého života člověka.“ Musíme důvěřovat Duchu svatému, že nám dá správné rozlišení pro všechny naše vztahy.

Nepřestávej proto hledat porozumění pro emocionální potřeby druhých lidí. Zjisti, v jakých oblastech svého života se stále cítíš zraněný, a hledej svou naději a uzdravení v Ježíši. Rozvíjej a posiluj přátelství s druhými lidmi a hlavní pozornost věnuj svým nejbližším – svému manželovi či manželce, dětem a rodičům.

Odkazy

Minirth, Frank & Mary Alice, Brian & Deborah Newman, and Robert & Susan Hemfelt. „Passages of Marriage: Five Growth Stages.” (Stádia manželství: Pět vývojových fází) Marriage Missions. http://www.marriagemissions.com/marriage_matters/passages.php (accessed May 2, 2006).

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Pocit naší vnitřní zlomenosti má velký význam pro

- a) nebe.
- b) nikoho.
- c) náš vztah s Bohem a s druhými lidmi.

2. Poté, co Adam s Evou zhřešili, prožívali velký pocit

- a) strachu, nejistoty a viny.
- b) strachu, provinění a radosti.
- c) znepokojení, úzkosti a únavy.

3. Každý má následující čtyři základní emocionální potřeby:

- a) bezpodmínečnou lásku, zlost, potřebu uznání a životního smyslu.
- b) bezpodmínečnou lásku, potřebu bezpečí, uznání a životního smyslu.
- c) vášeň, potřebu vlastnictví, pozice a síly.

4. Jaké jsou čtyři hlavní důvody, proč zažíváme svou nedostatečnost?

- a) Lidé potřebují zažít bolest.
- b) Lidé se cítí nedostateční, protože jsou zneužíváni.
- c) Lidská přirozenost je hříšná.

5. Klíčem k úspěšnému přátelství je:

- a) síla.
- b) osobitost.
- c) pokora.

6. Jaké jsou kroky k vytvoření přátelství založeného na pokoře?

- a) Snižovat se tak často, jak jen je to možné.
- b) Prosit Boha o pomoc, dovolit druhým lidem být lidmi a přijmout svoji zodpovědnost.
- c) Nikdy se nepodívat druhému do očí.

7. Každé manželství

- a) má problémy s tchýněmi.
- b) zahrnuje dva a více lidí.
- c) zažívá konflikty a zranění.

8. Faktory, které pomáhají budovat lepší přátelství, jsou:

- a) hodně peněz.
- b) dobře placená práce, dům, auto a žádné děti.
- c) mít vztah na prvním místě, naučit se efektivnímu naslouchání, nesnažit se změnit toho druhého a dovolit Bohu, aby naplnil všechny naše potřeby.

9. Naše společnost není zdravá kvůli

- a) Bohu.
- b) hříchu.
- c) politice.

10. Každý úspěch a neúspěch je podle autora této lekce výsledkem

- a) našich vztahů.
- b) našich genů.
- c) práce andělů.

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, které tě zavedou zpět do dané lekce.

1. c (3.2)
2. a (3.1)
3. b (3.1)
4. c (3.2)
5. c (3.3)
6. b (3.3)
7. c (3.4)
8. c (3.4)
9. b (3.1)
10. a (3.4)

O AUTOROVI LEKCE

Dr. Phillip D. Willingham se narodil v Huntsville v Alabamě. Svou službu začal jako náctiletý a dnes už slouží přes třicet pět let. Je zpěvákem, obrozencem a pastorem. Nyní je prvním pastorem v rostoucí církvi v Heartland Christian Center ve Valparaisu v Indianě. Pastor Willingham získal magisterský titul v teologii a doktorský titul ve službě na Christian Life School of Theology (Křesťanské teologické škole). Pastor Phil spolupracuje s Assemblies of God. S manželskou Rhondou jsou manželé 32 let a mají tři děti.

Lekce 4

Vytrvalost

Každý úspěch vyžaduje vytrvalost. Úspěch v byznysu, sportu, politice, vzdělání a vědě nezávisí nutně na našem talentu nebo inteligenci. Z velké části je úspěch výsledkem právě vytrvalosti. I přesto, že se zdá všechno marné, úspěšní lidé se prostě nevzdávají. Tento princip vytrvalosti je nezbytný i v křesťanském životě. Křesťan musí žít pro Krista bez ohledu na okolnosti. Důležité osobnosti Bible i církevní historie vytrvaly. Mnoha mužům i ženám svěřil Bůh velký úkol, kvůli kterému čelili mnoha těžkostem, ale pro jejich vytrvalost jim Bůh dal zvítězit.

Bůh touží, aby jeho lidé byli vytrvalí. Bůh nás nechce jen dovést do nebe, ale má pro každého z nás určitý plán, který chce dokončit. Pavel v listu Filipským 1,6 napsal: „... a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ A aby mohlo být toto „dobré dílo“ dokončeno, je zapotřebí, abychom byli vytrvalí.

OSNOVA

- Definice vytrvalosti
- Důležitost vytrvalosti
- Motivace k vytrvalosti
- Překážky v dosažení vytrvalosti
- Jak vytrvat
- Ovoce vytrvalosti

CÍLE

1. Definovat co je vytrvalost.
2. Popsat důležitost vytrvalosti.
3. Popsat, co je klíčem k vytrvalosti.
4. Uvést, co brání ve vytrvalosti.

5. Uvést, jak nám Bůh pomáhá v naší vytrvalosti.
6. Uvést, jaké ovoce přináší vytrvalost těm, kteří vytrvají.

Definice vytrvalosti

Cíl 1: Definuj co je vytrvalost.

Slovo vytrvalost znamená pokračovat v započatém díle, udržovat si jeho smysl nebo víru navzdory překážkám a odporu. Je to schopnost ustát bolest, zklamání, nepříjemné pocity, aniž bychom se vzdali nebo polevili ve svém úsilí. Vytrvalost znamená zůstávat neotřesitelným a věrným, i když se všechno obrací proti nám. Vytrvalost vyžaduje odolnost. Význam řeckého slova pro vytrvalost, nejčastěji používaného v Bibli, je „zvládnout zatížení, nenechat se zlomit“. To je vytrvalost. Zůstáváme stabilními a věrnými, i když jsme tísněni z mnoha stran. V jednotlivých překladech Bible je toto řecké slovo překládáno synonymy jako trpělivost, výdrž, odolnost, pevnost, stálost a vytrvalost.

Důležitost vytrvalosti

Cíl 2: Popiš důležitost vytrvalosti

Když se rozhodneme následovat Boha, náš život nabývá nového smyslu. Zažíváme dosud nepoznanou radost, pokoj a přátelství s Bohem skrze Ježíše Krista. Avšak tím, že jsme uvěřili v Boha, se naše životy nestanou jednoduššími. Právě naopak, někdy se náš život může tímto rozhodnutím ztížit. Můžeme procházet těžkostmi, které jsme dosud nezažili.

To by nás ovšem nemělo zaskočit. Ježíš v Janově evangeliu 16,33 říká: „Na světě zakoušíte soužení.“ (B21) A dále, ve Skutcích 14,22 čteme, že když Pavel a Barnabáš znovu navštívili církev v Lystře, Ikonii a Antiochii, jejich hlavní zprávou bylo, že do Božího království musíme vejít skrze mnohá soužení. (B21) Petr napsal ve své první epistole: „Moji milovaní, nebuďte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého.“ (1. Petrův 4,12) Bible jasně říká, že v tomto hříšném světě budeme prožívat těžké časy. Důležité je, aby křesťané v těchto těžkých časech vytrvali.

Naši vytrvalost vyžaduje mnoho životních situací. Tyto situace mohou naše křesťanství posílit, nebo zlomit. Těžký čas posílí ve víře

ty, kteří vytrvají, a oslabí ty, kteří nevytrvají, nebo dokonce zapříčiní jejich odpadnutí. Když žijeme s Bohem, budeme čelit situacím, ve kterých je vytrvalost nezbytná.

Vytrvalost v obtížných úkolech

Bůh povolal některé křesťany za pastory nebo misionáře do ne-snadných zemí. Tito lidé mohou být odrazováni od své práce a mohou chtít ji vzdát. A právě v takových situacích je potřeba vytrvalosti. Přemýšlej o úspěšných církvích a službách ve světě. Kdybys studoval historii těchto služeb, pravděpodobně bys zjistil, že jsou úspěšné právě proto, že ustály problémy a tíživé situace. Možná si prošly nějakou formou pronásledování, finanční tísni nebo jinými těžkostmi. Ale byl tam pastor, misionář nebo vedoucí, který vytrval a držel se Božích zaslíbení, a dnes můžeme vidět výsledek jeho odhodlání.

Nehemjáš věřil, že ho Bůh vede do Jeruzaléma, aby postavil hradby poraženého města. Když přišel do Jeruzaléma, uviděl hradby tohoto města v troskách. Jeho úkol se mu zdál příliš velký. I přesto však Nehemjáš zorganizoval lidi i materiál a začal s projektem. Nehemjáš a jeho lidé museli krátce po zahájení stavby čelit odporu sousedních nepřátel. Ale Nehemjáš vytrval. Hledal svoji sílu u Boha. Díky Nehemjášově vytrvalosti a vůdcovským schopnostem byly zdi Jeruzaléma postaveny během 52 dní (viz Nehemjáš 2–6). To, co předtím vypadalo jako neuskutečnitelné, bylo dokončeno díky vytrvalosti.

Vytrvalost v utrpení

Pavel byl Božím mužem. Jedním z důvodů, proč je pro nás velkým příkladem, je jeho vytrvalost v utrpení, které snášel pro evangelium. V Pavlově dopisu do korintské církve čteme o útrapách, kterým musel čelit.

„Naopak, ve všem se osvědčujeme jako Boží služebníci: ve veliké vytrvalosti, v souženích, nedostacích a úzkostech, v ranách, vězeních a zmatcích, ve vyčerpáních, bděních a hladověních, v čistotě, porozumění, trpělivosti a laskavosti, v Duchu svatém, v upřímné lásce, ve slově pravdy a v Boží moci, s výzbrojí spravedlnosti napravo i nalevo, se slávou i pohanou, se špatnou i dobrou pověstí, jako bludaři, a přitom pravdomluvní, jako neznámí, a přitom dobře známí, jako umírající, a hle, žijeme, jako trestaní, smrti však unikající, jako zarmoucení, stále se však radující, jako chudí, avšak

mnohé obohacující, jako nic nemající, a přitom všechno vlastní.“ (2. Korintským 6,4–10; B21)

Pavel snášel slabost, kterou nazval „ostnem v těle“. Existuje několik interpretací, co tento ostent znamená. Může to být buď fyzická nemoc, nebo duchovní zápas; nevíme přesně. Víme ale, že ať už to bylo cokoli, Pavel tím trpěl. Nazýval to „posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil...“ (2. Korintským 12,7–8) Použitím slov jako „ostent“ a „volat“ Pavel ukazuje, jak moc byl tímto handicapem sužován. Cítil se trýzněn a naléhavě hledal pomoc u Boha, aby to změnil. Bůh tento ostent nikdy neodejmul a Pavel i přesto vytrval. Pavel trpěl pronásledování i pro kázání evangelia. Ve svém posledním listu Timoteovi píše: „Ty sis však osvojil mé učení, můj způsob života, můj záměr, mou víru, trpělivost, lásku a vytrvalost. Poznal jsi pronásledování a utrpení, která mě potkala v Antiochii, v Ikoniu a v Lystře. Jaká pronásledování jsem přestál! Pán mě ale ze všech vysvobodil.“ (2. Timoteovi 3,10–11; B21)

Na sklonku svého života Pavel chtěl, aby si Timoteus nejen pamatoval jeho učení a způsob života, ale také jeho vytrvalost v pronásledování. Ve verši 12 Pavel říká Timoteovi: „Právě tak budou pronásledováni všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši.“ (B21) Jestliže žijeme pro Ježíše Krista, zakusíme pronásledování. Může jít o lehkou formu, tví nevěřící kamarádi se ti mohou vyhýbat nebo posmívat. Nebo může jít o vážnější formu pronásledování, například zatčení, bití nebo dokonce mučení. Historie církve je plná příběhů o lidech, kteří v pronásledování vytrvali, ačkoliv někteří z nich museli zaplatit i svým vlastním životem.

Vytrvej, i když právě nevidíš v životě žádný smysl

Vytrvalost potřebujeme zvláště v situacích, kdy cítíme, že náš život nemá žádný smysl. Máme tendenci si myslet, že když žijeme v naprosté oddanosti Bohu, všechno půjde hladce. A když se ne-daří podle našeho očekávání, začínáme pochybovat a ptát se sebe sama: „Je tohle to, co dostanu za věrnou službu Bohu? Copak Bůh neslyšel mé prosby? Všiml si vůbec, jak jsem mu věrný? Má smysl se dál snažit? I když podnikatel věrně dává desátky a štědře podporuje křesťanské aktivity, může místo požehnání zažít bankrot za-příčiněný událostmi, které nemohl ovlivnit. I když rodiče svědomitě

vychovávají dítě ke vztahu k Bohu, mohou zažít jeho vzpouru proti nim i Bohu. I přesto, že se upřímný manžel modlí za uzdravení své ženy, kterou hluboce miluje, může ji vidět umírat – zanechávající ho samotného s dětmi. I když se misionářský pár připravuje roky na službu v cizině, může být nucen po příjezdu do země rezignovat z důvodu nehody, která jim znemožnila vykonávat danou službu.

Tyto životní události se stávají i těm nejvěrnějším. Zdá se, že tyto situace svědčí proti všemu, co víme o Boží dobrotě a síle. Ale ať už přijde do našeho života cokoli, vytrvejme a věřme v Boží věrnost, moudrost, svrchovanost a autoritu.

Osvobození v Božím načasování

Příkladem vytrvalosti je Josef. Jeho životní příběh nedával ze začátku žádný smysl. Josef byl mladý zbožný muž s velkým potenciálem. Když byl ještě mlád, jeho bratři ho ze závidy prodali do otroctví. Josef se stal otrokem, byl křivě obviněn ze znásilnění a uvězněn v egyptském žaláři. Ti, co mu slíbili pomoc, na něho zapomněli. Zdálo se, že i Bůh na Josefa zapomněl. I přes to všechno zůstal Josef Bohu věrný a Bůh převelice ocenil jeho důvěru. Nakonec se Josef stal premiérem Egypta a porozuměl, že Bůh měl pod kontrolou všechny jeho životní situace.

Bůh má přehled o životních situacích každého věřícího. V listu Římanům 8,28 se píše: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ Jestli věříme, že Bůh je na naší straně a pracuje pro naše dobro, vytrváme, i když vše kolem nás nedává žádný smysl.

Nutnost vytrvat

Vytrvalost potřebujeme ze dvou důvodů: pro vítězství v duchovním boji a pro růst.

Duchovní boj

Je potřeba, aby věřící byli vytrvalí, protože my všichni žijeme v duchovním boji. Než jsme přijali Krista, žili jsme tak, jak satan chtěl; byli jsme mrtví duchovním věcem. Ale když jsme uvěřili v Krista a stali se Božími dětmi, náš způsob života a naše touhy se změnily. Místo touhy žít podle svých představ toužíme žít podle Božích

představ. I přesto satan chce, abychom žili starým způsobem života a v hříchu. A zde se odehrává duchovní boj.

Příkladem vytrvalosti v takovém duchovním boji je Job. Jednoho dne předstoupil satan před Boha a Bůh se satana zeptal: „... všiml sis mého služebníka Joba?... Na zemi mu není rovného – ten muž je bezúhonný a poctivý, bohabojný a prostý všeho zla.“ (Jób 1,8; B21) Satan Bohu odpověděl, že Job mu slouží jen proto, že ho Bůh ochraňuje a žehná mu, a že kdyby na něho a na vše co má Bůh vztáhl ruku, Job by mu zlořečil.“ A tak byl Job podroben zkoušce. Satan ho začal trápit, sebral mu jeho děti, majetek a nakonec i zdraví. Způsobil všechny tyto pohromy, aby zničil Joba i jeho víru v Boha. A i přesto všechno Job vytrval!

Významným duchovním bojem, popsáním v Novém zákoně, je satanovo pokoušení Ježíše na poušti po 40 dní (viz Lukáš 4,1–13). Satan toužil, aby Ježíš zhřešil, a zničil tak Boží plán vykoupení. Ježíš ale vytrval a zvítězil tak nad satanem. Když satan po 40 dnech viděl, že byl poražen, nechal Ježíše na nějaký čas na pokoji.

Během své služby musel Ježíš čelit mnoha duchovním bojům. Tím největším bojem byl ten na kříži. V listu Židům 12,2 se píše, že Ježíš „podstoupil kříž“. Bylo to právě na kříži, kde Ježíš vytrval a dosáhl spasení pro lidstvo. I my v našem křesťanském životě budeme čelit mnoha duchovním bojům a pokušením, ale pokud vytrváme, prožijeme své vítězství v Ježíši Kristu.

Růst

Druhým důvodem, proč potřebujeme vytrvalost, je, že vytrvalost formuje dobrý charakter a dobré vlastnosti. Když přijmeme Ježíše do svého života, Bůh začne očišťovat celý náš život. Formuje nás do podoby Ježíše Krista a odstraňuje z našeho života vše, co není dobré. Jedním ze způsobů, jak tohoto Bůh dosahuje, jsou zkoušky, které dopouští. V listu Římanům 5,3–4 Pavel píše: „A nejen to; chlubíme se i souženými, neboť víme, že soužení působí vytrvalost, vytrvalost spolehlivost a spolehlivost naději.“ (B21) Jakub též píše o přínosu vytrvalosti: „Mějte z toho jen radost, bratři moji, kdykoli upadáte do různých zkoušek. Víte přece, že zkoušení vaší víry přináší vytrvalost. Nechte však vytrvalost dozrát, abyste byli dokonalí a úplní a nic vám nescházelo.“ (Jakub; B21) Zkoušky a útrapy nám ukazují, co je skutečně důležité. Pomáhají nám rozlišit, co je světské

a co je věčné. Naše naděje v nebe se v těžkých časech stává opravdovější. Pavel o tom píše v listu Římanům 8. Ve verši 21–23 říká, že stvoření společně sténá a pracuje k porodu a čeká na vysvobození z tohoto otroctví. Uvádí také, že nejenom stvoření sténá, ale „i my ve svém nitru sténáme, zatímco očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupení svého těla.“ „Když ale doufáme v to, co nevidíme, pak to trpělivě očekáváme.“ (Římanům 8,23; 25; B21)

Možná znáš křesťany, kteří prožili nějakou těžkost. Prošli si vlekou chorobou, smrtí někoho milovaného, finanční krizí, osobní prohrou nebo vážným pronásledováním pro svou víru. A i přesto zůstali věrní a vytrvali. Navíc mají stále svěžího ducha, zbožný charakter a jasnou víru. To je důkaz Boží práce v jejich životech, která do jejich životů může v čase zkoušek přinést Kristovy kvality.

A tak, ačkoli jsou nám útrapy a těžkosti velice nepříjemné, musíme vytrvat – abychom zvítězili a Bůh v nás mohl vybudovat Kristovy vlastnosti. Tyto kvality vyžadují čas. Proto musíme být trpěliví a dovolit Bohu, aby v nás dokončil svou práci.

Motivace k vytrvalosti

Cíl 3: Popiš, co je klíčem k vytrvalosti.

Co umožňuje křesťanům snášet pronásledování kvůli Kristu? Co umožňuje křesťanům sloužit Bohu, i když se zdá, že na ně Bůh zapomněl? Co způsobuje, že se křesťané drží Božích zaslíbení, i když stojí před tolika překážkami? Co motivuje křesťany, aby vytrvali?

Největší motivací k vytrvalosti je láska k Bohu. Základem naší vytrvalosti je hluboká a opravdová láska ke Kristu. Čím hlubší je naše láska ke Kristu, tím silnější je naše vytrvalost.

Milujeme Krista, protože on první miloval nás

Pokud porozumíme Kristově lásce k nám a ceně, kterou zaplatil za naše spasení, naši odpovědi bude láska a vytrvalost. Polykarp, biskup ze Smyrny, sedával jako student u nohou apoštola Jana. Polykarp měl úspěšnou službu v Malé Asii přes 60 let. V roce 156 vypuklo pronásledování křesťanů a Polykarp se stal terčem pronásledovatelů. Když ho zatkli, bylo mu 86 let. Byl předvolán před soudce, který ho nutil zapřít Krista a přiznat Césarovo božství. Polykarp odpověděl: „Osmdesát šest let sloužím Kristu a v ničem mi neukřiv-

dil, jak mohu potupit svého Krále, který mne vykoupil?“ (Umučení Polykarpovo, „Martyrdom of Polycarp“, 9,12–9,13). Polykarp stál pevně ve víře v Krista, a proto byl odsouzen k upálení na hranici. Láska ke Kristu nás motivuje udělat vše, oč nás žádá.

Další příběh vypráví o mladém šlechtici Nikolasi Ludwigu von Zinzendorfovi, který se po absolvování University ve Wittenbergu rozhodl procestovat Evropu. Navštívil výtvarné muzeum v Düsseldorfu, kde uviděl obraz nazvaný „Hle, člověk!“ Byl to obraz Krista s trnovou korunou, dívajícího se na lidi. Pod obrazem bylo napsáno: „Toto jsem vytrpěl pro tebe; co pro mě učiníš ty?“ Zinzendorf si pomyslel: „Po dlouhý čas miluji Boha, ale nikdy jsem pro něho nic neudělal. Od této chvíle udělám vše, k čemu mě Bůh povede.“ Mladý hrabě Zinzendorf se stal křesťanským vůdcem a založil Moravské hnutí, které vyslalo velké množství misionářů do celého světa.

První list Korintským 13,7-8 nám říká, že „láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.“ Pokud milujeme Krista, láska k němu nás vždy bude motivovat jít dál, vydržet, ať už jsou těžkosti jakékoliv.

Překážky v dosažení vytrvalosti

Cíl 4: Uved', co nám brání ve vytrvalosti.

Jak jsme viděli, všichni křesťané zažívají v určité míře životní těžkosti, zkoušky a pronásledování. Někteří vydrží, někteří ne. Podívejme se nyní na to, co nám brání vytrvat.

Nevyznaný hřích

Nejzřejmějším důvodem, proč křesťanům schází vytrvalost, je jejich hřích. Ježíš řekl, že nemůžeme sloužit dvěma pánům, protože jednoho budeme milovat a druhého nenávidět. Láska ke Kristu nás motivuje k vytrvalosti. Ale pokud máme zalíbení v tělesnosti a světskosti namísto v Kristu, bude to bránit naší vytrvalosti. Abychom vytrvali, musíme žít svatým životem.

Sympatizování se světskostí

Další překážka ve vytrvalosti souvisí také s hříchem a jde o lásku k světským věcem. Někteří přestanou sloužit Bohu, pokud by to pro

ně znamenalo ztrátu pozice, majetku nebo financí. Pavel napsal Timoteovi o Démasovi: „Démas mě totiž opustil, protože více miloval tento svět, a odešel do Tesaloniky. (2. Timoteovi 4,10) Démas byl zapsán jako spolupracovník Pavla (Filemonovi 1,24), ale později se nechal zlákat světem a opustil svou službu.

Nechat se odradit

Další překážkou je, když se necháme od něčeho odradit. Každý je čas od času něčím znechucen. Takové odrazení od věcí může trvat krátkou dobu, pár minut nebo pár hodin, anebo může být intenzivnější a trvat i několik dní. Jesliže takové znechucení přetrvává, musíme si být vědomi nebezpečí vzniku deprese.

Bůh nechce, abychom setrvali ve znechucení nebo zoufalství. Jak už jsme viděli, Bůh používá všechna naše trápení, aby budoval a vybrousil náš charakter, kdežto satan používá všechny naše strasti, aby nás odradil a znechutil. Odrazování je satanovým nástrojem. Žalmista Asaf v Žalmu 73 vyjadřuje své znechucení z toho, že hříšníci mají úspěch. Říká, že jeho kroky málem odbočily z *cesty, když viděl, jak* potřeštěnci svévolně a pokojně *žijí*. Cítil se, jako by jeho námaha při službě Bohu byla k ničemu. Teprve když vstoupil do svatyně Boží, pochopil, jaký vezmou konec. Uvědomil si, že všechn blahobyť, kterého si teď užívají, je jen krátkodobý. V Boží přítomnosti získal novou perspektivu na tuto situaci.

Je nesmírně důležité, abychom se v čase nesnází nepoddali znechucení, ale chránili svou mysl a zaměřili se na Boží zaslíbení. Boží zaslíbení nám dávají naději, která nám umožňuje vytrvat.

Jak vytrvat

Cíl 5: Uved', jak nám Bůh pomáhá v naší vytrvalosti.

Vytrvalost v křesťanství znamená něco jiného než vytrvalost pro nevěřícího. Když se nevěřící potýká s problémem, vytrvá díky své pevné vůli a odhodlání. Jenže každý člověk může unést jen určitou zátěž. Jako křesťané máme víc než jen své odhodlání, máme přístup k nebeským zdrojům, které nám umožňují vytrvat.

Zúroč svou víru

Abychom vytrvali, potřebujeme věřit. V listu Židům 11,1 čteme: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ Co umožňuje věřícím vytrvat? Věří, že Bůh pracuje, i když je situace tíživá a není žádné známky, že by se mohla změnit. Víra znamená důvěřovat Bohu, jeho přirozenosti a charakteru. Víra věří v Boží svatost, spravedlnost, lásku, věrnost a dodržení jeho zaslíbení. Víra nám pomáhá přemáhat svět. (1. Janův 5,4)

List Židům 11 mluví o lidech, kteří díky své víře překonali těžké časy. Byla to víra, která umožnila Noemu stavět archu přes 120 let. Díky víře dokázal Abraham, který byl již v pokročilém věku, čekat 25 let na narození zaslíbeného syna. Mojžíš dokázal díky víře vytrvat a vyvést Boží lid z egyptského zajetí do zaslíbené země. Kapitola končí seznamem lidí, kteří zvítězili díky víře. A tatáž víra umožňuje vytrvat těm, kteří neviděli naplnění Božích zaslíbení. Vytrvali, protože věděli, že Bůh má pro ně něco lepšího.

Boží slovo

Boží slovo buduje naši víru a povzbuzuje nás. V listu Římanům 10,17 se píše: „Věra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo.“ (B21) Pokud chceme vytrvat, potřebujeme studovat Boží slovo. Potřebujeme znát Boží zaslíbení. Ježíš na poušti přemohl satanova pokušení pouze mocí Božího slova. Totéž Boží slovo nám pomáhá zvítězit. Bůh zjevil sám sebe skrze Bibli. Čtením Bible získáváme lepší porozumění Božího charakteru a přirozenosti. Jeho Slovo nám ukazuje, že Bůh je dobrý a věrný v jeho zaslíbeních. Jeho Slovo nás ujišťuje, že Bůh o nás ví, ať už čelíme čemukoliv.

Křesťanské společenství

Být součástí společenství věřících nám pomáhá vytrvat. V listu Židům 10,25 čteme: „Nezanechávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“ Toto napomenutí bylo napsáno pro ty, kteří procházeli těžkým obdobím. Autor tohoto listu dále v desáté kapitole připomíná svému obecenstvu utrpení a pronásledování, kterými prošel. Píše: „Neztrácejte proto odvalu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli

toho, co bylo zaslíbeno.” (Židům 10,35–36) Jedním ze způsobů jak vytrvat je nechat se povzbudit bratry a sestrami v Kristu. To je také jednou z funkcí církve. Čerpáme odvahu jeden od druhého, slyšíme svědectví o Boží věrnosti a moci v životech druhých lidí, modlíme se spolu, pomáháme jeden druhému – a toto vše nám pomáhá vytrvat.

Moc Ducha svatého

Předtím, než byl Ježíš ukřižován, zaslíbil svým učedníkům, že je nenechá bez pomoci, ale pošle jim Utěšitele, jímž je Duch svatý. Slovo „utěšitel“ znamená „ten, který kráčí vedle tebe“. Duch svatý je třetí osobou Boží trojice, který nám v čase zkoušky pomáhá, posiluje nás a utěšuje nás. Jestliže na něj spoléháme, vytrváme.

Ovoce vytrvalosti

Cíl 6: Uved', jaké ovoce přináší vytrvalost těm, kteří vytrvají.

Pavel ke konci dopisu Korintským naléhá na čtenáře, aby vytrvali. Píše: „Proto, moji milovaní bratři, buďte pevní a nepohnutelní, rozrůstajte se v Pánově díle a vězte, že vaše práce pro Pána není zbytečná.“ (1. Korintským 15,58; B21) Zde vidíme, že vše, co děláme pro Pána, má cenu. To zahrnuje i čas vytrvalosti. Bůh si pamatuje všechny naše skutky a Bible jasně mluví o odměně pro ty, kteří vytrvají. Druhá a třetí kapitola v knize Zjevení popisuje Ježíšovo hodnocení sedmi církví v Malé Asii. Ježíš zná práci každé církve. Ví, v čem pět z těchto sedmi církví selhalo, ale také zaslíbil odměnu pro ty církve, které obstojí a vytrvají.

Zde je několik požehnání, která můžeš očekávat za svou vytrvalost:

Naplnění Božích zaslíbení

Pisatel listu Židům nás povzbuzuje: „Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. (Židům 10,36) Jedinou možností, jak uvidět naplněná Boží zaslíbení, je vytrvat ve víře.

Požehnanost

Dalším zaslíbením pro ty, kdo vytrvají, je požehnanost. Jakub píše: „Víte, že říkáme: „Blaze těm, kteří vytrvali.““ (Jakub 5,11; B21) Anglický překlad Bible, The Amplified Bible, uvádí, že být požehnaný znamená „být spokojený“, „zaviděníhodně šťastný“ nebo „duchovně a duševně prosperující“. Jinými slovy, jestli chceš být spokojený, šťastný a duchovně i duševně růst, musíš být vytrvalý.

Silný vliv

Pokud vytrváme, ovlivníme tím životy lidí kolem nás. Pavel napsal Timoteovi: „O tom přemýšlej, v tom zůstávej, a všichni uvidí, jak rosteš. Všiměj si sebe a svého učení. Pokračuj v tom, a tvá vytrvalost přinese spásu tobě i těm, kdo tě poslouchají.“ (1. Timoteovi 4,15–16; B21) A protože většina z nás má kolem sebe lidi, kteří na nás nějakým způsobem závisí, téměř vše, co děláme, je ovlivňuje, ať už pozitivně, nebo negativně. Když byl Pavel ve vězení, napsal v dopisu Filipským, že jeho uvěznění je povzbuzením pro ostatní věřící. Píše: „Mé okovy dodaly mnoha sourozencům v Pánu jistotu, takže teď káží Slovo mnohem směleji a beze strachu.“ (Filipským 1,14; B21) Díky Pavlově nezlomnosti našli ostatní kuráž také vytrvat.

Kralování s Kristem

To nejdůležitější ovoce naší vytrvalosti je kralování s Kristem. V druhém listu Timoteovi 2,11–12 se píše: „Toto je jistá pravda: Jestli jsme s ním zemřeli, budeme s ním žít. Jestli vytrváme, budeme s ním kralovat. Jestli jej zapřeme, i on nás zapře.“ Všichni, kteří prošli těžkostmi a dokonce i mučením, vyhlížejí den, kdy uvidí Krista. Naděje i poznání, že jednoho dne spatříme Krista a budeme s ním trávit věčnost, nás povzbuzuje, abychom vytrvali. Ta největší odměna za to všechno je spatřit Boha a slyšet ho říct: „Výborně, dobrý a věrný služebníku! Vstup do mého království a užívej si jeho radostí.“

Závěr

Žít křesťanský život vítězně vyžaduje vytrvalost. Ďábel i dnešní doba obecně nám budou nabízet záminky, abychom pochybovali o Bohu a chtěli se vzdát. V těchto situacích musíme pamatovat na to, že Božím cílem pro každého člověka je jeho vítězství. On nám

poskytl nebeské zdroje, aby nás uschoпил činit jeho vůli. Odměna čeká na ty, kteří vytrvají.

Odkazy

„The Martyrdom of Polycarp or Letter of the Smyrnaeans.” Apostolic Fathers (Lightfoot). Wesley Center for Applied Theology. Nampa, ID. Accessed July 2, 2007, http://wesley.nnu.edu/biblical_studies/noncanon/fathers/ante-nic/polycarp/polmart.htm

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Římanům 5,3–4

1. Korintským 15,58

1. Timoteovi 6,11–12

2. Timoteovi 2,11–12

2. Timoteovi 3,12

Židům 10,36

Židům 12,1–3

Jakubovi 1,2–4

1. Petrův 1,5–8

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Vytrvat znamená:

- a) vzdát to.
- b) zvládnout nápor.
- c) zapotit se.

2. Jób procházel zkouškami, protože:

- a) se dopustil hříchu.
- b) měl nedostatek víry.
- c) satan ho pokoušel.

3. Smyslem zkoušek je vybudovat v nás:

- a) vytrvalost, zbožný charakter a naději.
- b) ještě více zkoušek.
- c) depresi a pocit prohry.

4. Každý, kdo žije zbožný život v Kristu:

- a) nebude mít žádné potíže.
- b) bude mít hodně majetku.
- c) bude trpět pronásledování.

5. Naší největší motivací je:

- a) láska ke Kristu.
- b) co si o nás ostatní pomyslí.
- c) prostá pevná vůle a odhodlání.

6. Víra je:

- a) motivace pro to, abychom se cítili dobře.
- b) důvěra v Boha, jeho osobnost a charakter.
- c) správná mluva a odmítání všeho negativního.

7. Jednou z překážek ve vytrvalosti je:

- a) křesťanské společenství.
- b) naše láska ke světským věcem.
- c) studium Božího slova.

8. Jestliže chceme vytrvat:

- a) musíme mít hodně přátel, kteří nám pomohou.
- b) musíme mít víru, která je životně důležitá.
- c) musíme si vytvořit plán a cíle, jak být úspěšní.

9. Když vytrváme,

- a) ovlivníme a posilníme ostatní na jejich cestě s Bohem.
- b) ďábel bude mít o důvod víc na nás útočit.
- c) nemáme zaručené vítězství.

10. Křesťanský život můžeme žít úspěšně:

- a) bez vytrvalosti.
- b) bez problémů.
- c) díky Božím nadpřirozeným zdrojům.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. b (4.1)
2. c (4.2)
3. a (4.2)
4. c (4.2)
5. a (4.3)
6. b (4.5)
7. b (4.4)
8. b (4.5)
9. a (4.6)
10. c (4.6)

O AUTOROVI LEKCE

Ken Herbruck je ženatý a má tři děti. Slouží na plný úvazek už 28 let a posledních 24 let jako pastor v Owosso Assembly of God, v Owosso v Michiganu. Ken vystudoval Michiganskou Univerzitu a Assemblies of God Theological Seminary ve Springfieldu, MO.

Lekce 5

Přijímání Boží výchovy

Výraz „víra“ je v křesťanském jazyce užíván mnoha způsoby. Obvykle říkáme, že někdo má silnou víru, nebo že někdo uvěřil. V této lekci se blíže podíváme na základní složky víry – co je víra, proč je důležitá a jak v ní žít.

Porozumění víře v Boha může do našeho života přinést úžasné věci. Bůh nás vychovává tak, jak potřebujeme. U některých lidí vyvolává slovo výchova bolestivé vzpomínky na nadměrné trestání v dětství.

Ostatní stěží snášejí výchovu, protože ji jejich rodiče vůbec nepoužívali. A někteří se zas s vděčným srdcem ohlížejí zpět a vědí, že jejich rodiče a ostatní je vychovávali s moudrostí a láskou, aby v nich vybudovali dobrý charakter.

I když je pravdou, že jsou nám jako věřícím odpuštěny naše hříchy a že jsme ospravedlněni před Bohem přijetím Ježíše Krista jako svého Spasitele, stále potřebujeme Boží výchovu. Proč? I když se snažíme být jako Kristus, nikdo z nás nemůže žít v tomto světě život bez hříchu. I když přijmeme Ježíše do svého života, stále hřešíme. Například tvrdohlavě zastáváme své chování a postoje, které ubližují našim milovaným, přátelům, spolupracovníkům, církvi i nám samým.

Je snazší vidět potřebu něco napravit v druhých lidech než v nás samých. Příkladem jsou dospělí, kteří si v zásadě všimnou, když jejich děti potřebují usměrnit. Rychle dokážeme rozpoznat chyby i v ostatních dospělých. Obdobně si dokáží druzí lidé všimnout našich slabostí a chyb rychleji než my sami. Každý z nás potřebuje příležitostně usměrnit.

Susanna Wesleyová, matka Johna a Charlese Wesleyových, měla hodně zkušeností v oblasti výchovy, vychovala devatenáct dětí. John ji požádal, aby sdílela, jaká je její víra ohledně výchovy dětí. Její odpověď, zaznamenaná v Johnově deníku, zní: „K utváření myšlení

dětí je potřeba nejprve zdolat jejich vůli a přivést je k poslušnosti. Utvořit takové porozumění je otázkou času a s dětmi musíme postupovat krůček po krůčku tak, aby to mohly zvládnout: vůle je ovšem věc, se kterou se musíme poprat naráz; a čím dříve, tím lépe.“ (Wesley 1951, 63)

I když tématem této lekce není konkrétně výchova dětí, smysl výchovy je aplikovatelný i pro dospělé. S problémem tvrdohlavosti, lidské nezávislosti a neposlušnosti Bohu se musí, nezávisle na věku, vypořádat každý. Proto Bůh neustále pracuje na výchově svých dětí. V této lekci se zaměříme na zbožnou poslušnost popsanou ve 12. kapitole listu Židům.

OSNOVA

Koho Bůh vychovává?
Dovolit Bohu, aby nás vychovával
Vyznání hříchu
Motivy výchovy
Vytrvalost ve výchově
Důležitost poslušnosti
Cíle výchovy

CÍLE

1. Uvést, koho Bůh vychovává.
2. Uvést, jakým způsobem Bůh vychovává své děti.
3. Diskutovat o tom, k čemu je dobré vyznání.
4. Vysvětlit vztah mezi Boží láskou a jeho výchovou.
5. Popsat aspekty vytrvalosti v průběhu výchovy.
6. Vysvětlit důležitost poslušnosti.
7. Uvést tři cíle, které má Bůh pro ty, jež vychovává.

Koho Bůh vychovává?

Cíl 1: Uveď, koho Bůh vychovává.

Bůh ve výchově vůči nám zaujímá pozici rodiče. V listu Židům 12,5 je psáno: „Copak jste zapomněli na povzbuzení, kterým vás oslovuje jako své syny? ‘Hospodinovo poučení, synu, neodmítej, když tě napravuje, nezoufej.’“ (B21) Bůh vychovává své děti, ty, kteří se

narodili znovu, skrze víru v Ježíše Krista. Zde je několik pravd, které je dobré si zapamatovat po dobu, kdy tě Bůh za něco napomíná.

- Neber to na lehkou váhu: Boží napomenutí by mělo být bráno vážně. Pomáhá nám přestat dělat špatné věci.
- Nezoufej: Napomenutí od Boha nepramení z jeho hněvu. Napomenutí není odmítnutí. Žádný věřící by neměl být zoufalý, když ho Bůh za něco pokárá.
- Nevzdávej se: I přesto, že vzdát se je pro nás mnohem jednodušší, Bůh nechce, abychom trucovali. Je třeba, abychom pevně důvěřovali Bohu, i když jsme si vědomi vlastní nedokonalosti.
- Nepochybuj o svém spasení: Ten, koho Bůh napomíná, může začít pochybovat o tom, jestli je vůbec ještě členem Boží rodiny. Satan, který neustále obviňuje Boží lid, využívá těchto zranitelných chvil v životě každého křesťana.
- Neztrácej naději: Mnoho lidí se snaží dokázat, jak jsou dobří, jsou zahleděni do své vlastní povýšenosti a deprimováni, když je Bůh napomíná. Bůh nás ale napomíná, protože mu na nás záleží. On ví o naší hříšné přirozenosti a tendenci hřešit. Hlavní rozdíl mezi křesťanem a nevěřícím ale je, že křesťan už není nadále nucen žít podle své hříšné přirozenosti. Bůh používá naše bolestivé životní zkušenosti, aby nás změnil a připravil nás pro svou slávu.

Dovolit Bohu, aby nás vychovával

Cíl 2: Uved', jakým způsobem Bůh vychovává své děti.

Jak poznáme, že Bůh chce získat naši pozornost, aby nás mohl napomenout? Jaké způsoby výchovy Bůh používá? Bůh není omezen jen několika způsoby, proto v Bibli najdeme několik metod, kterými Bůh napravuje svůj lid.

Pokárání

Pisatel listu Židům cituje Přísloví: „Synu můj, podrobu se kázni Páně a neklesej na mysl, když tě kárá.“ (Židům 12,5–6) Pokárat znamená přinést na světlo, odhalit, ukázat, usvědčit, přesvědčit někoho o něčem, poukázat na něco, vyvést z omylu, uvést na pravou míru,

potrestat nebo vycvičit. (Gingrich and Danker 1981) Pokárání je upozornění, že je potřeba nějaké změny. Pokárání můžeme být skrze slova z Bible, Duchem svatým, přítelem, kamarádkou, rodičem, sourozencem nebo pastorem. Pokárání můžeme být během modlitby v církvi, při rozhovoru s druhým člověkem nebo při nějaké jiné činnosti. Pokárání je pravděpodobně tou nejčastější výchovnou metodou, a pokud ji přijmeme, vyhneme se vážnějšímu Božímu pokárání.

Ztráta intimity a radosti

Když se začneme chovat hříšně nebo si v nitru pěstujeme hříšné postoje, náš vztah s Bohem tím bude trpět. Bůh je svatý a nenávidí hřích. A proto, když hřešíme, zdá se nám, že se od nás Bůh vzdálil. Není překvapivé, že když David zcizoložil s Batšebou a postaral se o smrt jejího manžela, modlil se: „Dej mi zas uslyšet radost a veselí, mé údy zlámal jsi – kéž znovu tancují!... Navrať mi radost ze své spásy, ušlechtilým duchem mě posilni.“ (Žalm 51,10.14)

Neočekávané zápasy

Bůh používá naše boje, aby nás „zpomalil“, pomohl nám zamyslet se nad naším životem, přivedl nás k pokání a obnovil naši závislost na něm. Takový neočekávaný zápas může být například: nebýt schopen využít nějaké příležitosti, nemoc, ztráta náklonnosti, neúspěch ve financích, opozice, a pokud žijeme ve vzpouře, tak i třeba něco vážnějšího.

Ukázkou je izraelský národ, který se za doby Starého zákona odvrátil od Boha a duchovně odpadl, a tak je Bůh vydal jejich nepřátelům, aby jim vládli. Tento příběh je zapsán v knize Soudců.

Bůh je svrchovaným vládcem, který má pod kontrolou všechny naše situace. Může nás bohatě požehnat, nebo požehnání zadržet.

Vyznání hříchu

Cíl 3: Zamysli se, k čemu je dobré vyznání.

V momentě, kdy poznáš, že tě Bůh napomíná, vyznej mu svůj hřích. I když rozhovor o tvých chybách s někým důvěryhodným a zkušenějším ve víře může být pro tebe přínosný, nejdůležitější je vyznat své pochybení Bohu. Nevymlouvej se. Neobviňuj své okolí.

Neoddaluj to. Zjistíš, že pokud své chyby opravdu lituješ, Bůh je ochotný ti rychle odpustit. Bible nám říká: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.” (1. Jan 1,8–9) Bůh je milosrdný a pohotový nám odpustit!

Je smutné, jak dlouho někteří lidé otálejí s vyznáním hříchu. Měj na paměti, že i když vyznáš své hříchy Bohu, stále můžeš čelit následkům svého nesprávného chování. Pokud jsi například lhal a vyznáš to Bohu, Bůh ti odpustí, ale lidé, kterým jsi lhal, ti odpustit nemusí – alespoň ne hned. Nebo například tvá nepoctivost ti může způsobit vážné právní nebo finanční problémy.

Motivy výchovy

Cíl 4: Vysvětlí vztah mezi Boží láskou a jeho výchovou.

V listu Židům 12,6 se píše: „Vždyť koho miluje Hospodin, toho vychovává a trestá každého, koho přijímá za syna.” (B21) Někteří lidé pochybují o tom, jestli ještě patří Bohu, když je napomíná. Nedůvěřují, že Boží motiv pro jejich napomenutí je dobrý.

Následující dva odstavce se zabývají tématem Boží lásky a potřeby naší výchovy.

Bůh nás napomíná s láskou

Bůh miluje své děti. Jeho láska se nezvětšuje ani nezmenšuje podle toho, jestli zrovna vítězíme, nebo děláme chyby. Jeho láska nemizí v momentě, kdy nás napomíná. Každému, koho Bůh napomíná, je potřeba připomenout, jak moc je Bohem milován.

Zamysli se nad následujícími verši o Boží lásce, dobrotě a jeho výchově.

- Věřu, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kázeň Všemocného neodmítej. (Jób 5,17)
- Blaze muži, jehož, Hospodine, káráš, jehož svým zákonem vyučuješ. (Žalm 94,12)
- Vždyť Hospodin domlouvá tomu, koho miluje, jako otec synu, v němž našel zalíbení. (Příslaví 3,12)

- Já všechny, které miluji, kárám a vychovávám. Rozhorli se tedy a číň pokání. (Zjevení 3,19)

Boží výchova je vždy spravedlivá

Někteří věřící si myslí, že je Bůh nespravedlivý, protože mají pocit, že je vychovává přísněji než kohokoliv jiného. Ale Bůh nám dává to správné množství napomenutí, aby změnil naše životy. Bůh není ke svým dětem nikdy hrubý.

Představ si výrobu oceli. Aby pracovník dosáhl konečného produktu, přetavuje železo v ohni. Stejně tak Bůh ví, jakým způsobem v nás vybudovat božský charakter. V době, kdy nás Bůh ukázněje a my procházíme trápením, se nesmíme stavět Bohu na odpor, protože jeho cílem je naše svatost. Také bychom se neměli domnívat, že každá strast je známkou hříchu nebo svaté poslušnosti. Často tomu tak není. Žijeme v hříšném světě, kde zlo a bolest jsou reálné a věřící nejsou vyjmuti z jejich následků. Někdy se špatné věci dějí dobrým lidem. Když je věřící uprostřed dlouhotrvajícího trápení, bez žádného usvědčení z hříchu, je toto trápení jednoduše součástí našeho života v porušeném světě. I tak Bůh používá těchto situací pro naše dobro.

Josef ze Starého zákona je dobrým příkladem spravedlivého člověka, kterého Bůh miloval, a přesto Josef prošel velice bolestivou a nespravedlivou životní tísni. Tím, že ho jeho žárliví bratři prodali do otroctví, když mu bylo sedmnáct, skončilo období, kdy si Josef užíval otcovské přízně, a začalo nedůstojného zacházení v egyptském otroctví. „Nohy měl sevřené v okovech, hrdlo uvězněné v železech.“ (Žalm 105,18) I když se jeho bratři zachovali odporně, Bůh nechal Josefa, aby touto životní zkouškou prošel. Josef našel v Bohu útěchu a vydržel tyto životní situace. Bůh zatím formoval a brousil Josefův charakter. Josef se stal vůdčí osobností s dokonalým charakterem a mravními zásadami.

I Ježíš mnoho vytrpěl, ačkoli se nedopustil hříchu. Bůh skrze utrpení učinil původce spásy Ježíše dokonalým (viz Židům 2,10). Ježíš, ačkoli nepoznal hřích, nám dnes může rozumět, protože osobně plně zakusil následky lidské špatnosti a utrpení. Velice s námi soucítí v naší bolesti. Jakého máme úžasného Spasitele! Jestliže i nevinný Boží syn procházel utrpením v tomto světě, nediv se, že jeho následovníci také procházejí těžkostmi.

Vytrvalost ve výchově

Cíl 5: Popiš aspekty vytrvalosti v průběhu výchovy.

List Židům 12,7–8 nám říká: „Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti.” Abychom získali to nejlepší z takové výchovy, musíme jí být otevření. Musíme přijmout, jakým způsobem Bůh pracuje v našich životech, a vytrvat v jeho disciplíně. Pokud nápravu odmítáme, můžeme si přivodit tíživé okolnosti a ovlivnit délku jejich trvání. A navíc, druhá lekce od Boha, týkající se těžé věci, může být mnohem náročnější než ta první. Zde je pár aspektů vytrvalosti, které bychom si měli zapamatovat:

- Pokora: „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“ (1. Petrův 5,6) Náš problém se nevyřeší dohadováním se s Bohem nebo popíráním naší potřeby nápravy. Větším přínosem je vyznání našich hříchů.
- Modlitba: V časech, kdy nás Bůh něčemu učí a napomíná nás, bychom měli setrvávat v modlitbě. Bůh ví, čeho chce v našich životech dosáhnout. Modleme se, abychom porozuměli tomu, čemu nás chce Bůh naučit.
- Trpělivost: Lidé se nemění ze dne na den. Může nám trvat nějaký čas, než pochopíme, čemu nás chce Bůh naučit. Jeho lekce může trvat týdny i měsíce.
- Víra: Bůh se zaměřuje na vrcholný cíl našich životů – naši svatost. Bůh nás ujišťuje, že vše, čím procházíme, je pro naše dobro (viz Římanům 8,28). Zkouška od Boha není důvodem, abychom zahodili svou víru. Vyjadřuj mu denně svou důvěru, mluv a chovej se podle toho.

Poslušnost

Cíl 6: Vysvětli důležitost poslušnosti.

Poslušnost Bohu je volba. List Židům 12,9 říká: „Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život?“ Poslušnost znamená přijmout autoritu někoho jiného. Tak například, rodič zjistí, že jeho dítě nesnadno přijímá napomenutí a výchovu. Dítě se může

navenek s nevolí přizpůsobit, ale jestliže jeho srdce zůstane nezměněno, žádná skutečná změna nenastala. Pozitivní změna v jeho srdci může nastat jen tehdy, když dítě přijme autoritu rodiče a podvolí se jeho požadavkům. I milující rodič se může zdát v čase výchovy přísný, ale poté projevuje něhu a soucit. Člověk začne oceňovat svědomitou (důslednou) výchovu svého rodiče až s dospělostí. Bůh si zaslouží náš maximální respekt a poslušnost, protože jeho cesty jsou pro nás těmi nejlepšími.

Lidé dnes žijí zpravidla bez Boha. Podívej se, co Bůh říká v Izajáši 55,9: „Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením.“ (B21) Z tohoto verše vyznívají dvě důležité věci – Boží cesty a Boží úmysly. Nemůžeme si ani představit, co vše Bůh ví a zamýšlí. Jeho myšlenky mnohokrát převyšují ty naše. Boží cesty jsou svaté a dokonalé a jsou opakem těch lidských hříšných a nedokonalých. Náš svět je sklíčený, plný problémů, korupce a násilí, protože se jeho cesty odchýlily od těch Božích. Každý ve svém životě dojde do bodu, kdy se musí rozhodnout, zda se podřídí Bohu. Je to normální součástí našeho spasení. I přesto budou v našem životě krizové situace, kdy se budeme muset zase o trochu více podrobit Bohu.

Podřízení se Bohu nemusí být napoprvé zrovna příjemné a přinášet nám potlesk od lidí, ale je pro náš osobní růst nezbytné. Bůh nás bude napomínat a vychovávat v každé fázi našeho života, stárí nevyjímaje. I když sloužíme v církvi, nejsme proti Boží výchově imunní. Bůh jedná s hříchem, nehledě na to, kdo se ho dopustil. Nikdy bychom se neměli domnívat, že jsme už dosáhli dokonalosti. Naopak, čím déle sloužíme Bohu, tím více chápeme svou zranitelnost.

Podívejme se nyní na roli, kterou má církev v procesu Boží výchovy. Církev byla zamýšlena a ustanovena Bohem. Hlavou církve je Ježíš Kristus, on za ni trpěl a zemřel. Bible popisuje církev jako Ježíšovo tělo a nevěstu. Bůh miluje svou církev, má s ní živý vztah a pracuje skrze ni.

Jedním z úkolů církve je být rodinou věřících, kteří mohou společně chválit Boha, růst a rozvíjet své obdarování. Členové církve by měli být vzájemně vykazatelni a duchovní vedoucí by měli vést, učit a uvádět lidi na pravou míru. Apoštol Pavel píše: „Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení.“ (Galatským 6,1)

A věřící, který upadne do nějakého hříchu a přizná to svým vedoucím v církvi, by se neměl bát negativní reakce. Vedoucí mu pomohou překonat jeho špatné jednání a postoje. Jak je jen osvobozující vynést skrytý hřích na světlo. Jen tehdy je možné se s hříchem vypořádat.

Křesťan, který je zapojen do veřejné služby a dopustí se hříchu, bude pravděpodobně požádán, aby opustil svou pozici, dokud nebude činit pokání a lidé mu nezačnou znovu důvěřovat. On nebo ona by takové rozhodnutí měli přijmout a mít na vědomí, že ho nebo ji nikdo netrestá. Bůh ustanovil vedoucí v církvi, aby pomáhali ostatním lidem v jejich obnově.

Cíle výchovy

Cíl 7: Uved' tři cíle, které má Bůh pro ty, jež vychovává.

Boží napomínání obohacuje ty, kteří jsou napomínáni. Bůh nám nechce v žádném případě ublížit. Napomínání žel není nikdy příjemné. Někteří dokonce obviňují ďábla za napomenutí, které je od Boha. Obzvláště v takovém čase bychom se neměli řídit svými pocity. Časem se výsledky nápravy ukáží jako správné. Zamysli se nad těmito třemi cíli, které Bůh sleduje při výchově svých dětí.

Svatost

„A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti.“ (Židům 12,10) Co je svatost? Někteří si myslí, že je to seznam věcí, které by člověk neměl dělat. Určitým světským aktivitám se určitě musíme vyhnout, ale svatost nespočívá ve výčtu, co bychom měli nebo neměli, avšak vypovídá o tom, jak člověk odráží charakter Ježíše Krista v každodenním životě.

V Novém zákoně čteme, že Ježíš se nedopustil žádného hříchu. Je jediným, kdo žil na tomto světě neposkvrněný hříchem. Byl oddělený od hříchu a vyčleněný pro Boha. To je podstatou svatosti, kterou Bůh touží mít pro náš život.

Spravedlnost

„Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm,

kdo jí prošli.” (Židům 12,11) Všechna naše spravedlnost a dobrota je výsledkem naší víry v Ježíše Krista. Všechny naše zkušenosti s Bohem začínají a končí naší osobní vírou v Ježíše Krista. Bez něho je nemožné dělat to, co je správné. „Na základě skutků Zákona před ním nebude ospravedlněn nikdo; Zákon totiž přináší jen poznání hříchu.“ (Římanům 3,20; B21) Ve chvíli našeho obrácení nám Bůh Otec dává do našich životů Ježíšovu spravedlnost. To znamená, že o nás Bůh smýšlí jako o těch, kteří jsou spravedliví skrze jeho syna Ježíše Krista. Všimni si, co píše apoštol Pavel: „Jen díky němu jste v Kristu Ježíši, který se stal naší moudrostí od Boha, naší spravedlností, posvěcením a vykoupením.“ (1. Korintským 1,30)

Ale i přesto jsme v našich životech vychováváni k tomu, abychom jednali správně. Na své cestě s Bohem se učíme, jak je hřích pošetilý a jakou radost nám přináší poslušnost Bohu. Bůh nás ustavičně povzbuzuje, abychom usilovali o spravedlnost.

Pokoj

Mnoho věcí přináší v životě křesťana pokoj. Boží odpuštění je jednou z nich. Jen ten, kdo věří v Ježíše Krista, může prožít nádherný pocit čistého svědomí. Pokoj nám také přináší Boží přítomnost v našich životech. Bůh dává našemu srdci pokoj i v době nesnází. Pokoj nám přináší i naše víra v nebe a očekávání příchodu Ježíše Krista. List Židům 12,11 nám říká, že výchova nám z dlouhodobého hlediska přináší ovoce pokoje.

Závěr

Německá legenda vypráví příběh o baronovi, který mezi věží svého hradu a řekou Rýnem napnul kovové struny, aby tak vytvořil obrovskou větrnou harfu. Ze začátku se zdálo, že jeho námaha je marná. Zanedlouho na to se však přihnala velká bouře a rozezněla struny tak, že jejich nádherné tóny naplnily celé okolí. Aby tato větrná harfa vydala nádherné tóny, potřebovala k tomu bouři. A tak podobně bude život těch, kteří se poučili z Boží výchovy, znít krásně jako ona harfa. Zde je několik závěrečných myšlenek týkajících se dokonalé Boží výchovy.

- Rozhodni se důvěřovat Bohu v oblasti své výchovy.
- Buď vykazatelný autoritám ve svém životě.
- Hledej rady u zbožných lidí a zdrojů.
- Buď ochotný přiznat své slabosti i chyby.
- Požádej Boha o pomoc, aby ti pomohl poučit se ze svých bojů, chyb a hříchů.
- Usiluj o změnu ve svém životě s Ježíšovou pomocí.

Odkazy

Gingrich, F. Wilbur, and Frederick W. Danker. 1981. An index to the revised Bauer-Arndt-Gingrich Greek

Lexicon. 2nd ed. Edited by John R. Alsop. Grand Rapids: Zondervan. Wesley, John. 1951. The Journal of John Wesley. Grand Rapids: Moody.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Jób 5,17

Žalm 68,28

Žalm 94,12

Přísloví 3,12

Izajáš 40,31

Židům 12,10–11

Zjevení 3,19

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Proč Bůh napravuje lidi?

- a) Lidé běžně vyhledávají nápravu.
- b) Boží lid stále hřeší a potřebuje Boha, aby mu pomohl překonat jeho slabiny.
- c) Bůh projevuje svůj hněv proti křesťanům.

2. Jaký je vztah mezi znovuzrozeným věřícím a jeho přirozenou hříšností?

- a) Znovuzrození věřící nejsou již více svázáni svou hříšnou přirozeností.
- b) Znovuzrození věřící ztratili svou hříšnou přirozenost.
- c) Hříšná přirozenost nedovoluje věřícím, aby byli poslušni Bohu.

3. Které tři způsoby, zmíněné v této lekci, používá Bůh k naší výchově?

- a) Neúspěch, strach a pronásledování.
- b) Pokárání, ztrátu důvěrného vztahu a radosti a neočekávané zápas.
- c) Lásku, radost a pokoj.

4. Božím záměrem v naší výchově je

- a) aby křesťané začali být lidštit.
- b) jeho láska.
- c) aby křesťané věděli, že Bůh nezapomněl na jejich hříšnost.

5. Který z níže uvedených výroků je správný?

- a) Ti, kteří vyrostli v křesťanské rodině, potřebují méně vychovávat.
- b) Ne všichni jsou napomínáni Bohem.
- c) Každý křesťan je spravedlivě napomínán Bohem.

6. Který z níže uvedených výroků je správný?

- a) Bohu je jedno, když se křesťané rozhodnou vše vzdát.
- b) Bůh chce, abychom vytrvali, když nás něčemu učí.
- c) Bůh ví, že lidé budou stejně hřešit, a tak to nebere tak vážně.

7. Který z následujících výroků nejlépe popisuje poslušnost?

- a) Poslušnost Bohu je volba.
- b) Poslušnost Bohu je vždy snadná.
- c) Poslušnost Bohu získáme skrze hodně učení.

8. Po přijetí Boží výchovy mohou křesťané očekávat:

- a) už žádné další potíže.
- b) okamžitou radost.
- c) odpuštění a pomoc.

9. Kdy nás Bůh přestane vychovávat?

- a) Když se staneme dokonalými.
- b) Bůh nás bude vychovávat v každé etapě našeho života.
- c) Bůh nás přestane vychovávat, když začneme chodit pravidelně do církve.

10. Co je jedním z cílů výchovy Božího lidu?

- a) Pomoci nám podílet se na Boží svatosti.
- b) Dosáhnout dokonalosti bez hříchu v našem světě.
- c) Potrestat vzdorovité křesťany za jejich hříchy.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. b (5.1)
2. a (5.1)
3. b (5.2)
4. b (5.4)
5. c (5.6)
6. b (5.5)
7. a (5.6)
8. c (5.3)
9. b (5.6)
10. a (5.7)

O AUTOROVI LEKCE

John Davis je od roku 1987 pastorem Poplar Creek Church v New Berlin ve Wisconsinu. Je členem správní rady na North Central University v Minneapolis v Minnesotě, členem rady v City on a Hill v Milwaukee ve Wisconsinu. John je zapojen v křesťanské službě od roku 1977.

Lekce 6

Jak zvládat neúspěch

Pamatuju si, jak jsem si hrál venku s kamarádem z naší čtvrti. Měli jsme nepsané pravidlo, které rušilo všechna ostatní, říkali jsme, že začínáme „odznova“. Používali jsme ho pokaždé, když výsledek hry nebyl, jaký jsme si přáli. Toto pravidlo používáme i dnes při hře golfu. Můj spoluhráč se mě někdy zeptá: „Můžu využít mulligan?“ (opakovaný úder povolený hráči golfu za úder zkažený). Mulligan umožňuje hráči úder opakovat. Někteří z vás, kteří čtete tyto řádky, jste možná vyčítali sami sobě nebo obviňovali někoho jiného z vašeho neúspěchu. Možná, že vaše zranění pramení z toho, že jeden z vašich rodičů nebyl nikdy doma, z učitele, který se o vás nestaral, partnera, který vám byl nevěrný, z drogového dealera, který vás dostal do závislosti na drogách, často opíjejícího se kamaráda, který nevěděl, kdy přestat, a tak dále. Bůh nám ovšem dal druhou šanci nehledě na skutečnosti, které se staly nebo stále dějí. Nový začátek nevymaže naši minulost, ale vyžaduje, abychom se se svou minulostí vypořádali a pohnuli se kupředu. Nový začátek představuje obnovu našeho života.

OSNOVA

Co je neúspěch?

Jaké jsou příčiny neúspěchu?

Nový začátek

Klíčové principy

CÍLE

1. Vysvětlit, co je a co není neúspěch.
2. Uvést pět běžných příčin neúspěchu.
3. Popsat, jak začít znovu.
4. Uvést klíčové principy, na které bychom neměli zapomenout, sloužíme-li Bohu.

Co je neúspěch?

Cíl 1: Vysvětlí, co je a co není neúspěch.

Jeden autor vyzpozoval následující:

- Smát se znamená riskovat, že budeme vypadat jako blázni,
- plakat znamená riskovat, že budeme vypadat sentimentálně,
- milovat znamená riskovat, že nám láska nebude opětována,
- riskem života je smrt,
- riskem naděje je zoufalství,
- a riskem vítězství je selhání.

V životě musíme riskovat, největší risk v životě je neriskovat nic. Ten, který nic neriskuje, nic neudělá, nic nemá, je nikým. („Ministry in daily life“)

Neúspěch není zapříčiněn pouze onou chybou, kterou jsme udělali. Neúspěch je celkový výsledek naší reakce na chybu. Reakce může být buď pozitivní, nebo negativní. Podívejme se na několik příkladů. To, že jsme v pubertě nebo svobodnou matkou, z nás nedělá „chybu“. I svobodná matka se může rozhodnout dělat to, co je správné, milovat své dítě a vychovávat ho v dobrém rodinném prostředí. Závislost na drogách z nás automaticky nedělá „ztroskotance“. I závislý člověk má stále možnost vyhledat pomoc. Rozvod z nás nedělá „zavržence“. Rozvedený muž nebo žena má stále možnost žít plnohodnotný a produktivní život.

Jak se vypořádat s neúspěchem

Úspěšní lidé vědí, jak se vypořádat s neúspěchem. Lidé s velkým vlivem se umějí vypořádat s vlastními chybami i zklamáním. Pár příkladů za ostatní: Jako kluk měl Albert Einstein potíže s matematikou, a přesto nakonec zformuloval významnou rovnici $e=mc^2$. Isaac

Newton zformuloval gravitační zákon poté, co mu spadlo jablko na hlavu. Předtím, než se Michael Jordan stal hvězdou v basketbalu v NBA, neuspěl v konkurzu do basketbalového týmu na své střední škole. Každý z těchto mužů prožil nezdar, a přesto dosáhli velkých úspěchů. Dokazují nám že to, co určuje naši budoucnost, je způsob, kterým reagujeme na své neúspěchy a bolest.

Boj o nový začátek

Čím to je, že se tak těžce zvedáme ze svých neúspěchů? Zde je pár biblických vysvětlení, proč je pro nás těžké začít znovu:

- *Pravidelné opakování hříchu.* Naše hříšná přirozenost je velice silná a nedokážeme ji překonat bez Boží pomoci. Typickou výmluvou je: „Já to prostě nedokážu zastavit!“
- *Pocit viny z hříchu.* Když uděláme něco, o čem víme, že jsme to udělat neměli, cítíme se hrozně. Klasickou odpovědí je: „Udělal jsem něco hrozného! Nikdy to už nenapravím!“ V tomto momentě potřebujeme prožít Boží odpuštění.
- *Důsledek hříchu.* Naše chyby mohou způsobit druhým lidem bolest. Musíme se naučit důvěřovat Bohu, že je schopen uzdravit naše vztahy s druhými lidmi. Máš pocit, že s tebou Bůh nemluví, protože jsi řekl nebo udělal něco špatného? Věz, že tě Bůh pořád miluje a chce, abys mu sloužil a byl věrný. Sloužíme Bohu, který nám dává další šanci, šanci začít znovu „mulligan“.

Podívej se, co se píše v knize Pláč 3,22–23; B21: „Hospodinova láska nepomíjí, jeho soucit nikdy nekončí. Každé ráno stále nová, tvá věrnost je tak veliká!“

Příběh Petra

Jestli někdy někdo potřeboval druhou šanci, byl to Petr. Tu noc, kdy byl Ježíš zatčen, ho tento blízký přítel a učedník třikrát zapřel. I přesto, že Petr Ježíši slíbil, že ho nikdy neopustí, v době zkoušky jednal, jako by ho neznal. V době, kdy měl být Petr silný, byl slabý. Nedokázal dodržet svůj slib. Je tohle konec Petrova příběhu? Nikoli. Ježíš měl plán pro Petřův život a uzdravil ho. Když se Ježíš vrátil do nebe, Petr směle hlásal, že Ježíš je Boží syn. Pro svou víru byl ochoten jít i do vězení, kde strávil nějaký čas. Na jeho životě bylo

tak mocné Boží požehnání, že lidé přinášeli nemocné do Jeruzaléma, aby na ně padl alespoň Petrův stín (Skutky 5,15).

V knize Izajáš 43,18 říká Bůh svému lidu: „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte.“ To je dobrá rada pro nás všechny. Je na čase, abychom se přestali upínat ke své minulosti, jako by nás v budoucnosti nečekalo nic dobrého. Naše chyby nemusí mít poslední slovo. Dívej se na to takto: Nikdy nejsme na dně; buď jsme na vrcholu, nebo tam míříme.

Jaké jsou příčiny neúspěchu?

Cíl 2: Uveď pět běžných příčin neúspěchu.

Příčin selhání existuje mnoho, zde je pět nejběžnějších:

Žádný plán

Bůh je projektant, plánuje vše. Uskutečňuje věci na základě své prozíravosti a moudrosti. A tak i my bychom měli plánovat věci dopředu. Vzpomeň si na Noeho, který začal stavět archu dlouho předtím, než na zem dopadla první dešťová kapka. Jedno staré přísloví v sobě nese kus pravdy, když říká: „Pokud selháváš v plánování, potom plánuješ své selhání.“ Příklad 27,12 nám říká to samé: „Rozvážný vidí hrozbu a vyhne se jí, prostáčky však jdou dál, až na to doplatí.“ (B21) Jestliže ty i já nebudeme plánovat svůj život, někdo jiný ho bude plánovat za nás. Jestliže se nechceme rozhodovat, někdo jiný se bude rozhodovat za nás.

Pýcha

Slyšel jsi už příběh velryby? – Jen co se objeví na vrcholu na hladině a začne oddychovat, zasáhne ji harpuna.

Příklad 16,18; B21 říká: „Pýcha předchází pád a namyšlenost zkázu.“ Apoštol Pavel také píše: „Kdo si tedy myslí, že pevně stojí, ať dává pozor, aby nepadl.“ (1. Korintským 10,12; B21)

Někdy se chováme, jako bychom dosáhli dokonalosti, a přitom uvnitř víme, že k tomu máme ještě hodně daleko. Příčinou je strach, že budeme vypadat jako blázní, máme strach z ponížení. V Chicagských novinách vyšel jednou článek o tom, co se v amerických ob-

chodech krade nejvíce. Je to krém proti hemoroidům. Zřejmě se lidé za svůj problém stydí tak hodně, že než aby čelili pocitu ponížení a vyčkali frontu u kasy, přípravek raději ukradnou. Tomu se říká pýcha.

Strach z neúspěchu

Neúspěch může být zapříčiněn i strachem z neúspěchu. Máme-li strach, co si o nás budou ostatní lidé myslet, když uděláme chybu, brání nám to zkoušet nové věci. Přísloví 29,25, B21 říká: „Strach z lidí člověka nakonec ochromí.“ Já se například povzbuzuji k novým věcem tím, že si řeknu, že mohu udělat jednu chybu týdně, ovšem pokud to není jedna a táž chyba pořád dokola! K tomu se ještě vrátím na konci této lekce.

Vzdát se hned na začátku

Často je vítězství na dosah, ale my se vzdáváme příliš brzy. Prorok Daniel vypráví o čase, kdy se modlil den co den, aniž by dostal odpověď. Až jednou ve vidění spatřil vznešeného anděla, který mu řekl: „Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel.“ (Daniel 10,12) Ačkoli Bůh vyslal anděla hned, jak uslyšel Danielovu modlitbu, kvůli duchovnímu boji, mohl anděl přijít až za 21 dní! Co by se stalo, kdyby se Daniel přestal modlit desátý, patnáctý nebo dvacátý den?

Ignorování Boží rady

Bible je manuál pro lidstvo. Obsahuje návod a pokyny pro naši práci, finance, vztahy i zdraví. Dává nám ty nejlepší rady na světě. Když budeme ustavičně a tvrdohlavě vzdorovat Božím radám, budeme čelit následkům svých špatných voleb. Přísloví 14,12; B21 říká: „Cesta se člověku může zdát správná, nakonec však bývá cestou ke smrti.“ Můžeme se usilovně snažit být úspěšnými, ale pokud nejdeme Boží cestou, sabotujeme i tu svou. Pamatuji si, co napsal Jakub: „Schází-li někomu z vás moudrost, ať žádá Boha, a ten mu ji dá – je přece štědrý ke všem a bez výhrad!“ (B21)

Nový začátek

Cíl 3: Popiš, jak začít znovu.

Přečti si zkušenost Portii Nelson v pěti kratičkých kapitolách.

I

Jdu po ulici.
V chodníku je hluboká díra.
Spadnu do ní.
Jsem ztracen... jsem bezradný.
A není to moje chyba.
Bude mi trvat věčnost, než se odsud dostanu.

II

Jdu toutéž ulicí.
V chodníku je hluboká díra.
Dělám, že ji nevidím.
Spadnu do ní – znova.
Nemůžu uvěřit, že jsem tam, kde jsem byl,
ale co, není to moje chyba.
Stejně mi však bude trvat věčnost, než se odsud dostanu.

III

Jdu znovu toutéž ulicí.
V chodníku je hluboká díra.
Vídím ji.
Stejně do ní padám... ze zvyku.
Oči mám otevřené dokořán.
Vím, kde jsem.
Je to moje chyba.
Utíkám odsud a hned!

IV

Jdu toutéž ulicí.
V chodníku je hluboká díra.
Obcházím ji.

V

Příště jdu jinou ulicí.

Úspěšní lidé vědí, jak proměnit každý neúspěch v dobrou životní zkušenost, ze které se poučí. Nehledě na to, jaké chyby jsi v životě udělal, k novému začátku vedou pouze tři kroky:

Krok 1 – Přestaň se vymlouvat

Už víme, že většina našich chyb, i když ne všechny, je výsledkem našich špatných rozhodnutí. Skoro každý problém je propojen s jednou ze čtyř následujících věcí:

1. S něčím, co jsme udělali v minulosti.
2. S něčím, co děláme právě teď.
3. S něčím, s čím souhlasíme, aby se stalo.
4. S něčím, co odmítáme udělat.

Tehdy, kdy upřímně vezmeme zodpovědnost za problémy, které jsme si způsobili, začneme se zotavovat ze svých životních neúspěchů. Musíme se přestat vymlouvat ze svých chyb. Přestat z nich obviňovat druhé lidi. Musíme přestat vidět sami sebe jako oběť okolností. Přísloví 28,13; B21 říká: „Kdo přikrývá své viny, úspěchu nedosáhne, kdo vyznává a opouští je, dojde milosti.“

Krok 2 – Vyhodnoť své zkušenosti

Apoštol Pavel se v listu Galatským 3,4; B21 ptá: „Tolik jste prožili – bylo to k ničemu, úplně k ničemu?“ Pavel zde poukazuje na cenu, kterou Galatští zaplatili za obrácení se od pohanství k víře v Ježíše Krista. Je smutné, že Galatští se málem nechali svést na špatnou cestu falešnými doktrínami a zákonictvím. Pavel doufal, že se rozpomenou na svou minulost, kolik je jen stálo stát se křesťany a jak je nutné udržet si ten správný směr. Naše minulá selhání nás mohou trápit emočně, fyzicky, finančně, v našich vztazích s druhými lidmi, a tak dále. Nestačí si jen pamatovat všechny věci, které se v minulosti staly, je potřeba, abychom se z nich dokázali poučit. Musíme se naučit, jak se vyhnout opakování stejných chyb. John Maxwell vyzoroval toto: Tím nejlepším učitelem není zkušenost sama o sobě, ale vyhod-

nocená zkušenost. Pokud se ze svého pochybení dokážeme poučit, stává se naše pochybení naším pomocníkem.

Abychom se dokázali poučit ze svých chyb, musíme si položit tři otázky.

První otázka je: „Co jsem se naučil?“ Zapiš si do deníku, co ses z oné lekce naučil. Napiš si seznam věcí, které bys udělal nebo neudělal, kdyby ses znovu ocitl v situaci, kterou jsi nyní nezvládl. Poznamenej si následky svých minulých rozhodnutí. Uchovej si tento seznam a dívej se na něj, kdykoliv je třeba.

Druhou otázkou je: „Jaké jsou tvé přednosti?“ Jaké máš dobré vlastnosti a obdarování? Je tvé zdraví v pořádku? Žiješ ve vnitřní svobodě? Jsi na tom duševně dobře? Máš kolem sebe kamarády, kteří se o tebe zajímají a nezatahují tě do nebezpečných a bláznivých situací? Opíráš se o Boha? Je tvá církev milující církví? Máš talenty, dovednosti nebo schopnosti, kterými vynikáš? Seznam tvých předností je pravděpodobně delší, než si myslíš. I ve chvíli, kdy si myslíš, že sis totálně zničil život, tomu tak být skutečně nemusí. Vždy můžeš začít znovu stavět svůj život na přednostech, které máš.

Třetí otázkou je: „Kdo mi v tom může pomoci?“ Pro dobrý a nový start potřebuješ lidi, kteří tě budou podporovat – dobré přátele, důvěryhodné lidi, kterým se budeš se vším svěřovat, vedoucí, kteří tě povedou v duchovní oblasti, skupinu lidí, do které budeš patřit. Tito lidé tě budou povzbuzovat, podporovat, modlit se za tebe a vést tě. Promluv si s pastorem své církve, neboj se ho oslovit, pastoři jsou zde pro lidi, pro tebe. Buď upřímný, až budeš s někým hovořit o tom, že potřebuješ začít znovu. Když se budeš svěřovat důvěryhodnému člověku, můžeš prožívat pocit studu, který ovšem nebude narůstat, ale zmenšovat se. V každém případě buď opatrný, budeš-li se sdílet o svých problémech a minulých chybách s nevěřícími lidmi, kteří ti nejsou schopni v dané oblasti pomoci.

Krok 3 – Kráčeš ve víře

Každá změna v jakékoli oblasti tvého života vyžaduje víru – smělou důvěru v Boží zaslíbení, která nás nutí podniknout pozitivní kroky. Ježíš řekl: „Ať se vám stane podle vaší víry!“ (Matouš 9,29; B21) Ježíšovo prohlášení je jednoduché ale mocné, protože nám říká, že dostaneme od života to, v čem důvěrujeme Bohu.

Přečti si Skutky 3,1–5

Petr a Jan šli jednou ve tři hodiny do chrámu, aby se zúčastnili odpoledních modliteb. Právě tam přinesli jednoho muže, který byl od narození chromý. Každý den ho pokládali u chrámových vrat zvaných Krásná brána, aby si od těch, kdo vcházeli do chrámu, něco vyžebbral. Když uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil je o almužnu. Petr mu spolu s Janem pohlédl do očí a řekl: „Podívej se na nás.“ Chromý se na něj podíval v očekávání, že něco dostane. Tento chromý muž poprosil o pomoc a dostal dokonce víc, než o co žádal – Bůh ho zcela uzdravil.

V listu Efezským 3,20 popisuje Pavel Boha jako toho, „který v nás působí svou mocí, je schopen učinit nesrovnatelně mnohem více než cokoli, oč prosíme nebo si představujeme.“ (B21) Takže, jak kráčet ve víře?

Za prvé, přestaň být tím, kdo je neustále negativní. Jestli jsi depri-movaný, znechucený nebo sklíčený, je to možná proto, že si v hlavě přemítáš depresivní, odrazující a skličující myšlenky. To, nad čím přemýšlíš, často rozhoduje o tom, jak se cítíš. Tvé pocity určují tvé jednání.

Takže, jestli chceš změnit své chování, potom musíš změnit své myšlenky.

Za druhé, pamatuj si, že zvítězit nám dává Ježíš. Nic nás nemůže oddělit od jeho lásky. A pokud jsme plni Ducha svatého, dokážeme úspěšně odolávat ďáblu. S Boží moudrostí, láskou, radostí a duchovní silou, kterou nám dává, jsem schopni se vypořádat s jakým-koli problémem.

Za třetí, nauč se nazpaměť Boží zaslíbení a sebevědomě je prohlašuj. Pochopitelně musíš číst Bibli, aby ses je naučil. Doporučuji, aby sis zapsal verše o Božích zaslíbeních týkající se pokoje, uzdravení, finančního zajištění, manželství, vedení a tak dále.

Za čtvrté, každý den se rozhodni, že budeš závislý na Bohu. Dnes už určitě víš, že několik tvých chyb bylo výsledkem spoléhání se na vlastní schopnosti místo na schopnosti Boha. Zdá se, že někteří lidé se prostě nemohou naučit být závislí na Bohu. Zakopnou, spadnou a řeknou: „Myslím, že se příště musím více snažit!“ To málokdy zabere. Bláznovství je popsáno jako opakované konání jedné a téže věci s očekáváním jiných výsledků. Pravdou je, že pokud děláme jed-

nu a tutěz věc, vždy dostaneme stejný výsledek. Spolehni se na Boha, že tě nasměruje na správnou cestu.

Klíčové principy

Cíl 4: Uved' klíčové principy, na které bychom neměli zapomenout, sloužíme-li Bohu.

Pokud jsi věrně oddán Kristu a rosteš ve víře, potom pravděpodobně nebudeš opakovat mnoho svých chyb. Ale žádná žena ani žádný muž nejsou imunní proti možným neúspěchům. Možná jsi slyšel, že křesťané by měli být pouze úspěšní, a pokud ty nejsi, máš ve svém životě nějaký hřích nebo nedostatek víry. Pravdou ovšem je, že i když má Bůh vše pod kontrolou, život je pro nás životem plným překvapení. Ne vše, čeho budeš chtít dosáhnout – třeba i pro Boha – se musí zcela podařit. Tu a tam můžeš být zklamán výsledkem svého snažení. Proto je třeba, aby sis osvojil několik následujících principů.

Neboj se chybovat

První princip zní – neboj se chybovat. Někteří lidé se žel ani nepokusí o velké věci pro Boha, nebo nevyzkouší nic nového jen proto, že se děsí svého selhání. Možná, že ses už mnohokrát zklamal nebo jsi byl zesměšněn druhými lidmi. Často se nám věci zdají být nemožné jen proto, že jsme je ještě nevyzkoušeli. Příčinou strachu z neúspěchu je špatný pohled na věc; myslíme si, že naše selhání ohrožuje naše jistoty a významnost. Ale Bůh nám dává způsob, jak tento strach z neúspěchu překonat.

Apoštol Pavel píše: „On toho, který byl bez hřichu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.“ (2. Korintským 5,21; B21) Když věříme v Ježíše, vyměňujeme své chyby za jeho dokonalost. Bůh nám slíbil, že nám dá sílu odolat pokušení. Pokud se tedy dopustíme hřichu, neměli bychom ho schovávat ani otálet s jeho vyznáním. Místo toho bychom měli běžet k Pánu a najít u něj odpuštění (1. Jan 1,9). Ti, kteří se bojí, že selžou ve svém snažení žít úspěšný život nebo sloužit Bohu, si musí uvědomit, že smyslem křesťanského života nejsou naše schopnosti a cíle, kterých chceme dosáhnout; smyslem našeho života je udržovat si živý vztah s Bohem a nechat se jím vést. Není nic špatného na tom být úspěšný,

ale naše hodnota v Božích očích nezávisí na tom, kolik věcí děláme. Nemusíme dokazovat nic Bohu ani lidem.

Neúspěch je událost, ne ty

Tvé chyby z tebe nedělají chybu. Každý, kdo roste, dělá chyby. Alternativou je zůstat stále stejným a nic neriskovat. Jinými slovy, neúspěch je cena, kterou platíme za postup kupředu. Studie ukazují, že průměrný podnikatel neuspěje třikrát až čtyřikrát, než se mu podaří vybudovat úspěšné podnikání. Za svého dospívání na farmě jsem mnohokrát slyšel farmáře říkat: „Dělat chyby je dobré; pomáhá to k růstu.“

Důvěřuj v naplnění Božích zaslíbení

Nikdy nejsi sám. Bůh chce, abys dosáhl poslání, které pro tebe má. Apoštol Pavel se chlubil tímto zaslíbením: „A jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ (Filipským 1,6) Když selžeš, zjistíš, že Bůh je ochoten začít znovu přesně tam, kde jsi. Ježíš touží být tvým přítelem a pomocníkem bez ohledu na tvé chyby. Ten, který za tebe umřel, stále touží být s tebou.

Odkazy

„Ministry in daily life.” 2004. InterVarsity Christian Fellowship. <http://www.ivmdl.org/quotables> (accessed July 11, 2007).

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. V této lekci jsme se naučili, že úspěšní lidé vědí, jak zvládat:

- a) peníze.
- b) neúspěch.
- c) práci.

2. Na své cestě za Bohem se většinou vzdáváme kvůli tomu, že:

- a) život je prostě těžký pro každého.
- b) v životě nemáme čas si odpočinout.
- c) opakujeme tentýž hřích, prožíváme pocit viny z hříchu a čelíme důsledkům svého hříchu.

3. Pokud selžeš v plánování, potom:

- a) důvěřuješ Bohu.
- b) necháš se vést Duchem svatým.
- c) plánuješ své selhání.

4. Nejlepším učitelem podle Johna Maxwella je:

- a) vyhodnocená zkušenost.
- b) neúspěch.
- c) zkušenost jako taková.

5. Nového a dobrého začátku docílíme, když najdeme vhodné výmluvy:

- a) pravda.
- b) lež.

6. Proč je v procesu zvládnání neúspěchu důležité, abychom vyhodnocovali své minulé zkušenosti?

- a) Sebehodnocení nám pomáhá neopakovat tytéž chyby.
- b) Alespoň máme co dělat.
- c) Abychom si pořádně uvědomili, jak velkou chybu jsme udělali a cítili se ještě hůře.

7. Proč bychom měli po svém neúspěchu vyhledat lidi, kteří nám mohou pomoci?

- a) Protože náš úsudek není správný, pokud ho nesdílíme s druhými lidmi.
- b) Protože nás mohou povzbudit, podpořit, modlit se za nás a vést nás.
- c) Není nutné, abychom někoho hledali.

8. Pokud se cítíš sklíčeně, otráveně a vynervovaně, je to proto, že:

- a) nejsi spasený.
- b) se málo modlíš.
- c) v hlavě chováš takové myšlenky.

9. Příčinou strachu z neúspěchu je:

- a) nesprávný pohled na danou věc.
- b) nevhodné domácí prostředí.
- c) nesprávné studování Bible.

10. Pravdivý výrok o neúspěchu je:

- a) Dobrý křesťan nikdy nechybuje.
- b) Chybování nedělá z člověka chybu.
- c) Bůh se rozčílí, když uděláme chybu.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. b (6.1)
2. c (6.1)
3. c (6.2)
4. a (6.2)
5. b (6.3)
6. a (6.3)
7. b (6.3)
8. c (6.3)
9. a (6.4)
10. b (6.4)

O AUTOROVI LEKCE

Dr. Phillip D. Willingham se narodil v Huntsville v Alabamě. Svoji službu začal už jako dospívající a dnes slouží už přes třicet pět let. Je zpěvákem, duchovním obroditelem a pastorem. Je pastorem v rychle rostoucí církvi Heartland Christian Center ve Valparaisu v Indianě. Phil Willingham získal bakalářský titul M. Div. a titul v pastorační službě. Pastor Phil je členem Assemblies of God. Se svou ženou Rhondou je ženatý přes třicet dva let a mají spolu tři děti.

Lekce 7

Dary Ducha svatého

Je-li náš život naplněn a veden Duchem svatým, používání duchovních darů se stává jednou z našich největších radostí. První učedníci zakusili o Letnicích naplnění Duchem svatým (Skutky 2,1–4). Učedníci uposlechli Ježíše, porozuměli vzájemnému vztahu Písma a Ducha svatého a uvědomovali si, že jim byla zjevena Boží sláva, potom šli, šířili evangelium a zanechávali za sebou důkazy Boží přítomnosti. Častým důkazem byly právě výsledky používání duchovních darů. Skrze křest Duchem svatým přijali věřící celou škálu duchovních darů. Po dni Letnic byl zaznamenán vyšší výskyt používání duchovních darů než v předešlých dnech. A tak i dnes – chceme-li používat své duchovní obdarování, musíme se nejdříve nechat pokřtít Duchem svatým.

Jsme povoláni, abychom sdíleli dobrou zprávu evangelia, kterou Bůh činí tak zřejmou v lidských životech. Můžeme se poučit ze zkušenosti první církve. Zatímco nám kniha Skutků ukazuje jen několik příkladů darů Ducha svatého, 1. list Korintským nám nabízí celý seznam. Většina toho, co známe, vychází z těchto dvou knih Nového zákona, proto doporučuji, aby sis je přečetl. Buď si jist, že Bůh se chce skrze tebe dát poznat ostatním lidem a projevit svou moc. Pavel nás nabádá: „Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči.“ (1. Korintským 14,1) Nejjednodušší způsob jak tohoto dosáhnout je modlit se, aby tato touha byla v tobě naplněna tak, jak rosteš v Božím slově a jak se tvé srdce stává citlivějším na Ducha svatého.

OSNOVA

- Co jsou duchovní dary?
- Potřeba pořádku (řádu)
- Nesprávné používání duchovních darů

CÍLE

1. Vysvětlit, co jsou to duchovní dary.
2. Jaké jsou zásady používání duchovních darů?
3. Popsat nesprávné používání duchovních darů.

Jaké duchovní dary máme?

Cíl 1: Vysvětlit, co jsou to duchovní dary.

Abychom byli schopni vysvětlit, co jsou duchovní dary, musíme nejprve vědět, které to jsou, a zakusit je. Tyto dary nebyly nikdy zamýšleny pro studium, ale pro jejich aktivní užívání. Čím více věřící znají a používají duchovní dary, tím spíše mohou pomoci druhým lidem přijmout Ducha svatého.

První list Korintským 12,7–11 uvádí devět darů (projevů) Ducha svatého. Jsou to: slovo moudrosti, slovo poznání, víra, dary uzdravování, konání zázraků, proctví, rozlišování duchů, různé druhy jazyků a výklad jazyků. Každý duchovní dar dostáváme jako zjevení Ducha svatého a slouží k budování Boží církve a/nebo ke službě nevěřícím lidem (1. Korintským 12,7). Následující vymezení duchovních darů ti je pomůže lépe pochopit. Jsou rozděleny do tří kategorií: dary řeči, dary mocných činů a dary zjevení.

Dary řeči

Tyto dary nám zčásti osvětlují smysl přítomnosti Ducha svatého v našem životě i ve shromáždění lidí. Tyto slovní projevy Ducha svatého se řídí následujícím procesem. Za prvé Duch určuje, skrze koho chce tento dar sdílet (1. Korintským 12,11). Za druhé Duch uděluje tento dar vybranému člověku (1. Korintským 12,7). Tento dar vysvětluje smysl Boží přítomnosti mezi shromážděnými. Za třetí, tento člověk sdílí to, v co věří, že mu bylo dáno Duchem (Skutky 21,4,10–11). Za čtvrté ti, co jsou přítomni, dané zjevení posuzují (1. Korintským 14,29). Toto je důležitá součást celého procesu, neboť ne všichni, kteří říkají, že mluví ve jménu Boha, anebo mají zjevení od Boha, jsou Bohem pověřeni (viz Matouš 7,22–23).

Pokud je slovo uznáno jako slovo z Ducha, měli by ho lidé přijmout. Pokud je shledáno, že není z Ducha, měli by ho odmítnout (1. Tesalonickým 5,19-22). Vráťím se k tomuto později.

Slovo poznání

Slovo poznání není nutně jen jedno slovo. Spíše označuje celou „zprávu“ od Ducha svatého. Není to ovšem zpráva získaná jako z vysokoškolského studia, je přijímána spontánně, zjevením od Ducha svatého.

A tak je slovo poznání poznáním Ducha svatého, které dosvědčuje Boží zapojenost do dané situace. Bůh chce skrze toto poznání zanechat v srdci člověka nezpochybnitelnou stopu své existence a přítomnosti. Dobrý příklad slova poznání najdeme v 27. kapitole knihy Skutků. Pavel varoval důstojníka před tím, co mělo přijít, ale ten ho neposlouchal (verše 9–11). Po oné bouři (verše 13–20) Pavel všechny na palubě ujistil, že Bůh je s nimi a že mu mohou důvěřovat (verše 21–44). Poté, co se všichni dostali z lodě na břeh, bylo zřejmé, že vše, co Pavel říkal, byla pravda. List Židům 11,6 říká: „... Kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kdo jej hledají.“ (B21) Slovo poznání je jedním ze způsobů, který pomáhá lidem věřit, že Bůh existuje a že je s nimi.

Slovo moudrosti

Podobně jako slovo poznání je i slovo moudrosti „zprávou“, ne pouhým slovem. Rozdíl mezi těmito dvěma slovy je v jeho záměru. Slovo moudrosti je radou Ducha svatého k vyřešení složitého problému. Příklad najdeme ve Skutcích 4,1–27, kde jsou Petr a Jan zpovídáni Radou z uzdravení chromého člověka. Moudrost, ve které Pavel a Jan mluvili, je zdůrazněna ve verších 8–12 a 18–22. Vůdcové a starší na to neměli co říct (verš 13), a proto nechali učedníky jít.

Další příklad slova moudrosti najdeme ve Skutcích 6, kde učedníci čelili vnitřnímu problému církve. Jak jen vyřešit problém mezi dvěma skupinami lidí (verš 1)? Apoštolové svolali shromáždění (verš 2) a hledali řešení u Boha. A Bůh jejich hledání odměnil. Verš 3–7 popisuje, jak bylo rozhodnutí přijato, a ujišťuje, že rozhodnutí bylo od Boha.

Proroctví

V Bibli je mnoho pasáží týkajících se proroctví. V této kapitole není možné obsáhnout celé téma. Nejucelenější výklad o proroctví v Novém zákoně nabízí 1. list Korintským 14. kapitola. Duchovní

dar proroctví je prognostické odhalení Boží mysli Duchem svatým ve správnou dobu, za účelem potvrzení Boží vůle. Skutky 2,12–41 poskytují barvitý obrázek o prorockém daru. Popisují, co se stalo po vylití Ducha svatého o Letnicích, jak Petr prorokoval zmatenému davu (verš 14) o tom, co Duch svatý právě zjevil (verše 17–36). V žádném případě bychom si neměli myslet, že tato slova si Petr nacvičil. Bylo to spontánní. Petr neměl nejmenší ponětí o tom, co bude následovat, ale Bůh to věděl. Toto prorocké slovo zanechalo tisíce lidí s dotčeným srdcem a litující svých činů (verše 37–41).

Další příklad daru proroctví najdeme ve skutcích 9,1–18. V tomto případě nebylo prorocké slovo určeno tisícům lidí, ale jednomu člověku. Saul byl na cestě, aby pronásledoval křesťany, když k němu Bůh promluvil (verše 3–9). Zatímco byl Saul oslepen a ponechán myšlenkám, co bude následovat potom, promluvil Bůh ke svému učedníku Ananiášovi, aby sloužil Saulovi. Obsahem Boží zprávy, kterou obdržel Ananiáš pro Saula, bylo prorocké slovo. Ananiáš toto slovo statečně doručil.

Mluvení v jazycích

V 1. listu Korintským 12–14 se Pavel ve větší šířce věnuje mluvení v jazycích a jejich výkladu. Mluvení v jazycích je definováno jako uschopnění Duchem svatým mluvit v neznámém jazyku. Zní nepředstavitelně, že bychom mohli mluvit v jazyku, který jsme se neučili, a že tento jazyk je navíc slovem od Boha. A přece je toto způsob, jakým se Duch svatý projevuje.

V roce 2000 jsem sloužil na pastorském semináři na Madagaskaru. Během tohoto semináře začala jedna malgašská žena mluvit v jazycích. Začala mluvit anglicky, mým rodným jazykem. Vůbec anglicky neuměla! Přesto jsem mohl rozumět tomu, co říkala, i když ona sama tomu nerozuměla. Poté, co modlitbu interpretovali do malgaštiny, zeptal jsem se jednoho misionáře, jestli ta interpretace tlumočila zprávu mluvenou v anglickém jazyce. Řekl, že ano. Bylo naprosto úžasné pozorovat práci Ducha svatého.

Výklad jazyků

Tento dar a dar mluvení v jazycích fungují bok po boku. Výklad jazyků je porozumění zprávě, které dává Duch svatý, aby posílil církve. Pavel zdůrazňuje, že mluví-li se ve shromáždění jazyky, měly by

být také vykládány, aby mohli být posilněni všichni ve shromáždění (1. Korintským 14,5,9–18,26–28).

Dary mocných činů

Tyto dary ukazují vlastnosti moci Ducha svatého. Jsou to viditelné projevy jeho moci, která dokáže změnit vleklé nebo život ohrožující podmínky i situace vymykající se lidské kontrole.

Dary uzdravování

Tento projev Ducha svatého přináší uzdravení z tělesných nemocí, tělesných vad a poruch nezávisle na zdravotní, přírodní nebo jiné formě léčení.

První zaznamenané fyzické uzdravení mocí Ducha svatého najdeme ve 3. kapitole Skutků. Duch stejně jako u darů zjevení určuje, skrze koho bude tento dar sdílen (verš 4). Za druhé dá tento dar vybrané osobě (verš 6). Tento člověk poté sdílí s ostatními, co věří, že mu Duch dal (verš 6–7). Skutky 9,12–18 nám ukazují, že tento dar funguje stejným způsobem. Schopnost uzdravování, která je dána Duchem svatým, můžeme získat od Boha, který nám přesně řekne, co máme dělat, tak jako to bylo s Ananiášem a Saulem. Může to také být tak, že nás Bůh „zpomalí“, abychom viděli to, k čemu jsme byli předtím lhostejní, jako v případě Petra a chromého člověka. Nebo vše může začít modlitbou (viz Skutky 28,7–10). Ať už Duch použije jakoukoliv metodu k uvolnění darů uzdravování, pěstuje v nás povědomí o jeho dostatečnosti v naší službě lidem.

Pamatuj si, že duchovní dary plynou z věřícího, který je naplněn Duchem svatým (Jan 7,37–39).

Dar konání zázraků

Konání zázraků je darem, který je nejvíce viditelný. Konání zázraků je schopnost daná Duchem svatým konat zázračné skutky ku prospěchu druhých lidí. Tyto zázraky jsou unikátní, mimořádné, často nevysvětlitelné a někdy i špatně chápáné. Skutky 5,15–16 popisují, jak lidé vynášeli nemocné, aby na ně padl alespoň Petrův stín, až půjde kolem, a oni byli uzdraveni. Skutky 9,36–42 také zaznamenávají, jak Petr vzkřísil Tabitu z mrtvých. Skutky 19,11–12 nám říkají, že Bůh konal skrze Pavla neobvykle mocné činy.

Není to Boží zásah skrze ochotného služebníka, který je tak unikátní. Starý zákon a evangelia jsou plná lidí, kteří se setkali s Boží zázračnou mocí ve svých životech (viz 2. Královská 2,4–6; Marek 1–8).

Unikátní je to, jak Bůh svých zázraků dosahuje. Zatímco konání zázraků se řídí danou metodou sdílení popsanou výše, zdá se, že způsob, kterým je zázrak vykonán, nemá danou formu. A tedy ten, kdo má dar konání zázraků, musí být horlivý ve víře a vnímavý k Duchu svatému.

Dary zjevení

Dary zjevení odhalují hluboké záměry Ducha. Tyto dary nejsou viditelné, ale zato jsou velice reálnou manifestací Ducha. První Korintským 2,6–16 popisuje propojení mezi Bohem a člověkem, který má mysl Kristovu. Toto propojení není založeno na rozumu, toto propojení je duchovní. Zapamatuj si, že „duchovní“ neznamená „neracionální“. Znamená to, že je to něco víc, než mohou lidé svým rozumem přirozeně pochopit. Jako znovuzrození věřící, ve kterých přebývá Duch svatý, jsme schopni duchovní komunikace a přijímání sdílení od Boha.

Víra

Víra, která je zmíněna v 1. listu Korintským 12,9, je vylitím odvahy Ducha svatého na pomoc lidem, aby dokázali čelit náročným podmínkám, vytrvat v nich nebo je překonat. Taková víra je odrazem práce Ducha svatého uvnitř nás. Jako názorný příklad si můžeme přečíst Skutky třetí kapitoly, jak Petr uzdravil chromého žebráka. Petr se zde nemusel modlit, postit, čekat na Boží odpověď. Byl naplněn takovou vírou, že jednoduše přikázal chromému, aby se postavil a chodil. Bůh chromého muže uzdravil a o chvíli později šel tento muž do chrámu, kde skákal a chválil Boha. Zde vidíme fungovat společně dar uzdravování a víry.

Rozlišování duchů

Dar rozlišování duchů je zjevení dané Duchem svatým k nezaujatému posuzování lidských slov a skutků a k ochraně církve před ďáblými i lidskými klamy. Tento dar pomáhá například určit, kdy

není takzvané „prorocké slovo“ nebo domnělý výklad jazyků z Ducha svatého.

Potřeba pořádku (řádu)

Cíl 2: Jaké jsou zásady užívání duchovních darů?

Chovat se, jak se sluší

Je nezbytné zmínit se o potřebě pořádku při shromáždění. Pavel zakončuje své vyučování o darech slovy: „Všechno ať se děje slušně a spořádaně.“ (1. Korintským 14,40) Když někdo vnímá, že ho Duch vede k použití jeho daru ve shromáždění, když neví, jak na to, může udělat něco, co je naprosto nevhodné. Každá církev je zodpovědná za ustanovení vlastního pořádku při shromáždění, aby lidé věděli, jak postupovat při používání svých darů. Pastor, který chce vychovat dospělé křesťany, by v nich neměl pouze podnítit touhu po duchovních darech, ale vyučovat také ty, kteří jimi už slouží. Jen tak se budou ve shromáždění projevovat dary volně a zároveň spořádaně.

Zde je pět následujících principů, které vám mohou pomoci ke spořádanému používání duchovních darů.

1. Na veřejném shromáždění je „pastýř“ zodpovědný za své „stádo“. (Skutky 28–30) Někteří lidé používají dary, kdykoli to cítí. I když to některé církve akceptují, obecně se to nedoporučuje, neboť to vytváří prostředí, ve kterém kdokoli může říct cokoliv a kdykoli. Při shromáždění je rozumné vyčkat na správný okamžik pro sdílení toho, co nám Duch svěřil. Než začneš používat svůj dar ve shromáždění, je vhodné nejdříve informovat svého pastora, k čemu tě Bůh vede. I v menších skupinkách je moudré vyčkat na vhodný moment, než začneš používat svůj dar.
2. Kdykoli je to možné, vyčkej na vyzvání od svého vedoucího. Je to zdvořilé a projevujeme tím respekt všem přítomným (Skutky 13,14–15).
3. Když víš, že tě Duch připravuje, aby skrze tebe pracoval, nemysli si, že onen popud k mluvení nebo jednání, jakkoli je silný, znamená, že ztratíš kontrolu nad svým tělem nebo jazykem.. (viz 1. Korintským 14,32). Nejsi loutkou, která reaguje na podněty božského loutkáře. Stále máš pod kontrolou své

tělo i svoji mysl. Není nutné chovat se nepřirozeným nebo divným způsobem.

4. Připusť si, že stejně tak, jako se cítíš být veden k použití svého daru, tak se cítí i ostatní vedeni k posouzení toho, co říkáš (1. Korintským 14,29). Rozlišování je také duchovním darem (1. Korintským 12,10), který dal Bůh k ochraně těla Kristova.
5. Nesnaž se přesvědčit ostatní, že Bůh skrze tebe mluví. Nech je, ať se rozhodnou sami (1. Tesalonickým 5,19–21). Lidé, kteří dychtivě přesvědčují sebe i ostatní, že Bůh skrze ně mluví, používají běžnou formulaci jako: „Takto praví Pán“. Čas od času je takové prohlášení na správném místě. Může to být ovšem i manipulací. Buď opatrný na to, jaká slova používáš. Ti, kteří často slouží duchovními dary, vědí, že mluvit ve jménu Boha je velká zodpovědnost. Nechceme brát jeho jméno nadarmo. Proto doporučuji, abys mluvil k ostatním takto:

- „Věřím, že Bůh chce, abych s vámi sdílel...“
- „Zvažte prosím důkladně, co vám teď povím...“
- „Věřím, že Bůh říká...“

Dodržováním těchto základních postupů pomůžeme věřícím růst v jejich obdarování. Pomáhá nám to také posoudit, do jaké míry zacházíme s duchovními dary nesprávně.

Nesprávné používání duchovních darů

Cíl 3: Popiš nesprávné používání duchovních darů.

Příčiny dysfunkce

Je-li účelem duchovních darů sloužit lidem v jejich prospěch, potom špatné zacházení s duchovními dary se staví proti duchovnímu poznání a jednotě v církvi. Nový zákon mluví o třech hrozbách pro duchovní poznání, které vycházejí z církve samotné. Popíšeme zde jednotlivé hrozby a podíváme se, jak se s nimi vypořádat.

Za prvé je to člověk obdarovaný duchovním darem, ale ignorující zodpovědnosti, které jsou s tímto darem spojené (1. Korintským 12,1). Takový člověk, stejně jako Korinští, miluje Boha a je upřímný ve své víře, ale nedospívá v Kristu (1. Korintským 3,1–3). Dělá politováníhodné chyby, které zraňují ostatní, a neslouží dary z opravdové

lásky. (1. Korintským 13,4–5) Velká část listu Korintským zdůrazňuje několik problémů, které nás přivádějí k tomu, jak důležité je zůstat v důvěrném obecenství s Bohem. Jen v tomto obecenství můžeme růst.

Druhým problémem, závažnějším ve svých důsledcích, je nepodřizování se autoritám, které Bůh ustanovil (Židům 13,7.17). Zjevení 2,20-23 mluví o ženě Jezábel, která si říká prorokyně. Sama si udělila tento titul, je hluchá k Božímu hlasu a ovlivňuje věřící. Není vykazatelná žádné církvi za to, co dělá. To je tragické. I dnes ti, kteří říkají, že jsou vykazatelní pouze Bohu, projevují stejný charakter. Ačkoli se zdají být velice duchovními, staví se vzdorovitě proti těm, kteří zpochybňují jejich pozici nebo funkci.

Třetí problém je zničující pro církevní jednotu a duchovní růst. Matouš 7,15–23 mluví o falešných prorocích, vlčích v ovčím rouše. Falešný prorok je mistrem klamu; svádí lidi tím, že jim slibuje osobní a finanční růst (Skutky 20,30; 2. Petrův 2,1–3). Falešní proroci mají mimořádnou schopnost zneužívat lidi naivní, slabé nebo nepřivyklé pravému učednictví (Židům 5,11–14).

Jak můžeme čelit takové dysfunkci, která přichází zevnitř církve? Boží slovo nám dává jednoduchý návod jak čelit každé z těchto hrozeb. Pavel zmiňuje, že Korintští potřebovali v raném období svého křesťanství napravit. 1. list Korintským zachycuje jádro tohoto problému: „Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, měl jsem dětské názory; když jsem však dospěl, s dětinskými věcmi jsem se rozloučil.“ (B21) I v dnešní době musí být mladí křesťané vyučováni jak růst v Bohu, jinak riskují, že ve své službě druhým budou vždy hledat jen vlastní prospěch. Jestliže věřící přijmou toto napravení, mohou se změnit (2. Timoteovi 3,16). Pokud toto napravení nepřijmou, riskují, že se stanou Jezábel nebo falešným prorokem. Jezábel byla bezbožnou manželkou krále Achaba (1. Královská 21,5). Je představitelkou všech, kteří odmítají podřídit se Bohu a autoritám, které Bůh ustanovil. Jezábel (muž či žena) navenek respektují Boha a jeví se duchovními, ale uvnitř jsou plní pýchy. Ježíš i Pavel varovali věřící, aby v žádném případě nerespektovali ducha Jezábel. Lidé chovající se jako Jezábel potřebují být usměrňováni (Matouš 18,15-17) pastorem nebo vedoucími církve. Pokud takový člověk odmítá kázeň, pokračuje v oklamávání sebe sama a schovává lež za zdánlivou pravdu. A proto nesmíme připustit, aby Jezábel sloužila v církvi.

Falešný prorok by neměl být vůbec tolerován, měl by být vyloučen z církve. (1. Korintským 5,12–13; Galatským 1,6-9) Falešný prorok se chová jako „ovečka“ a zná zvyky a jazyk „ovcí“. Takový je jejich způsob obelhávání. Postavit se falešnému prorokovi není snadné, protože vystupuje velice směle (Příslaví 21,29). Nad tímto může zvítězit pouze Boží vhlad a moudrost. Je-li falešný prorok odhalen, pravděpodobně opustí církev.

Závěr

Duchovní dary jsou dary Ducha svatého, kterými sloužíme ostatním a ostatní lidé nám. Bůh chce sdílet své srdce skrze dary, které nám dává, a proto nám také říká, abychom po nich „toužili“. Někteří lidé žel odmítají Boží dary a někteří dokonce popírají jejich existenci. Nenech se tím ovšem vyvést z míry. Bůh ti může dát nespočetně darů ve tvé službě druhým lidem. Rozvine v tobě všechny vlastnosti daru, kterým sloužíš. Bůh chce, abys vynikal.

Seznámení se blíže s tím, jak duchovní dary fungují, nás nejenom povzbuzuje, vzdělává a sjednocuje, ale má také další význam. Komunikace o používání duchovních darů mezi církvemi odrazuje Jezábel i falešné proroky od jejich sebeuplatňování.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Jan 15,16

Skutky 9,17–18

1. Korintským 1,7–8

1. Korintským 12,1, 7, 11

1. Korintským 13,11

1. Korintským 14, 40

2. Timoteovi 1,7

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Který z výroků je správný?

- a) Kniha Skutků nám ukazuje duchovní dary a 1. list Korintským nás o nich vyučuje.
- b) Kniha Skutků nás učí o duchovních darech a 1. list Korintským nám je ukazuje.
- c) Kniha Skutků i 1. list Korintským uvádějí jen některé z darů.

2. Duchovní dary rozdělujeme do tří kategorií:

- a) Dary zjevení, dary moci a dary proměny.
- b) Dary řeči, dary vnitřního vhledu a dary zjevení.
- c) Dary řeči, dary konání mocných činů a dary zjevení.

3. Která z následujících slov popisují postup v darech řeči?

- a) Dávat, požehnat, přijmout, posoudit.
- b) Určit, dát, sdílet, posoudit.
- c) Ukázat, pracovat, poslechnout, rozvažovat.

4. Dary konání mocných činů

- a) učí lidi jak se chovat.
- b) jsou viditelnými projevy Boží moci, která dokáže změnit život ohrožující podmínky.
- c) dávají příležitost věřícím projevit svůj přirozený talent.

5. Uschopnění Duchem svatým mluvit v neznámém jazyku je definice daru

- a) vykládání jazyků.
- b) slova moudrosti.
- c) mluvení v jazycích.

6. Je důležité být opatrný v slovním projevu duchovního daru, abys

- a) mohl přesvědčit ostatní, že Bůh skrze tebe mluví.
- b) mohl dobře ukázat své nadání.
- c) nebral Boží jméno nadarmo.

7. Je důležité, aby každá církev měla způsob, jak používat duchovní dary,

- a) abychom mohli vidět, kolik duchovních darů používáme.
- b) aby se pastor mohl cítit důležitě.
- c) aby lidé v církvi věděli, jak postupovat v používání svých duchovních darů.

8. Nesprávné používání duchovních darů, které zabraňuje duchovnímu růstu a jednotě církve, pramení

- a) z nedostatečného studia Bible.
- b) z církve samé.
- c) ze sekty.

9. Druhým důvodem pro zavedení postupu jak sloužit duchovními dary v církvi je

- a) to, že odrazuje Jezábel a falešné proroky od jejich sebeuplatňování.
- b) určit, kdo odmítá nebo popírá existenci duchovních darů.
- c) správně určit, kdy má být dar během shromážení použit.

10. Slovo poznání

- a) je vždy jen jedno slovo.
- b) je dáno pouze vzdělaným lidem.
- c) svědčí o Božím zapojení do dané situaci.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. a (7.1)
2. c (7.1)
3. b (7.1)
4. b (7.1)
5. c (7.1)
6. c (7.2)
7. c (7.2)
8. b (7.3)
9. a (7.3)
10. c (7.1)

O AUTOROVI LEKCE

Greg Kalyvas je zapojen ve službě již přes 20 let. Nyní je pastorem ve Family Worship Assembly v Black River Falls ve Wisconsinu. Vyučuje v různých zemích semináře o Duchu svatém.

Lekce 8

Tvé finance

Boží slovo se častokrát zmiňuje o vlastnictví a jeho místě v našem životě. Není pochyb o tom, že od samého začátku Bůh chtěl, aby člověk spravoval celou zemi i s jejím bohatstvím. Všimni si příkazů, které dal Bůh prvním lidem: „A Bůh jim požehnal (Adamovi a Evě) a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Genesis 1,28)

Je smutné vidět zničující následky toho, jak lidé zneužili a stále zneužívají tento úkol a výsadu danou Bohem. Lidé si dělají zbytečné dluhy, aby si mohli koupit více materiálních věcí. Bohatstvím země je nesmyslně plýtváno. Jen málo lidí si stanovuje priority ve svých financích. Výsledkem toho je lidská sobeckost, obavy a strachy, které zatěžují lidská srdce, rozpolcené rodinné vztahy, a i Boží království tím strádá. Když věřící nespravují své finance zodpovědně, mohou být nevěřícími lidmi vnímáni jako pokrytci.

Když odevzdáme svůj život Bohu, náš způsob života se musí změnit. Některé změny nastanou okamžitě, některé jsou postupné. Naše chování a způsob myšlení by se vždy měly řídit podle Božího slova: „Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.“ (Římanům 12,12; B21)

Způsob, jak křesťané přemýšlí a jak nakládají se svým bohatstvím a majetkem, pramení z naučeného vzorce chování. Tento vzorec může, avšak nemusí být správný. Před tím, než jsme poznali Krista, byl náš život postaven na našich schopnostech, instinktech a chytřích strategiích jak uspět. Možná jsme neuměli spravovat svůj majetek a byli chamtiví, sobečtí a hledali jen vlastní uspokojení.

Naše lidská přirozenost odmítá změnu a nesnadno se podřizuje Boží vůli. Ale jako ti, kteří následují Krista, můžeme spoléhat, že nám v tom Bůh pomůže. Ve chvíli, kdy ustanovíme Ježíše pánem

svého života, nemusíme žít dále sobecký život. Máme svobodu činit to, co se líbí Bohu. Bible je plná veršů, které mluví o tom, jak bychom měli spravovat své finance.

OBSAH

Boží principy ve spravování financí
Důležité oblasti správcovství
Víra, přinášení obětí a čekání
Chvála a správcovství

CÍLE

1. Uvést Boží principy a křesťanský pohled na peníze a majetek.
2. Probrat dvě klíčové oblasti správcovství.
3. Popsat, jakým způsobem jsou víra, přinášení obětí a čekání součástí Božího plánu.
4. Vysvětlit, proč je neustálá a upřímná chvála Bohu důležitá pro dobré spravování peněz.

Boží principy ve spravování financí

Cíl 1: Uved' Boží principy a křesťanský pohled na peníze a majetek.

Štědrost

Od samého začátku zjevuje Bůh sám sebe jako dárce požehnání. Ze všech planet Bůh vybral tu naši a proměnil ji svou silou v životodárné prostředí. Boží sláva je v jeho stvoření tak zřejmá, že Pavel píše:

„Jeho neviditelné znaky – jeho věčnou moc a božství – lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle.“ (Římanům 1,20; B21) Ježíš také řekl, že jeho Otec „... přece dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. (Matouš 5,45; B21) Každý člověk vděčí za svou existenci Bohu, tomu velkému Dárci.

Žehnání

Bůh chce, aby sis užíval jeho přízně, a chce ti požehnat ve všech oblastech tvého života. I přesto nejsme jako věřící stvořeni pouze k přijímání Božího požehnání, ale také k tomu, abychom byli požehnáním jeden druhému. Ježíš svým učedníkům řekl: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ (Matouš 10,8) Klíčovým znakem zralosti věřícího je radostná touha dávat. A protože je tato touha dávat druhým odlišná od dnešního způsobu myšlení, je potřeba Ducha svatého, aby umožnil každému křesťanu dávat s takovým srdcem, s jakým dává Bůh. Už ses dneska modlil za nové naplnění mocí Ducha svatého?

Správcovství

Abychom uměli správně užívat zdrojů, které máme k dispozici, musíme prvně porozumět biblickým principům Božího správcovství. Tento princip nás učí, že Bůh je ten pravý majitel všeho, co máme. Všimni si, co o jeho správcovství říkají následující verše:

- Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. (Žalm 24,1)
- Tvá jsou nebesa, tvá je i země, založil jsi svět a všechno, co je na něm. (Žalm 89,12)
- Mé je stříbro, mé je zlato, je výrok Hospodina zástupů. (Ageus 2,8)

Za starých časů správce odpovídal za majetek někoho jiného. My jako křesťané jsme správci majetku Boha. On nám světil čas, bohatství, příjem, talenty, schopnosti a dokonce i lidi. V podstatě nic není naše. Až jednou umřeme, všechno necháme za sebou. Proto je důležité porozumět naší omezenosti a uznat, že Bůh vlastní vše na zemi i na nebi.

Dobrota

V knize Genesis je slovo „dobrý“ použito nejméně sedmkrát k popsaní toho, jak nádherné bylo vše, co Bůh stvořil (Genesis 1,4, 10, 12, 18, 21, 25, 31). Princip Boží dobroty uznává, že Bůh je dobrý, štědrý a ochotný darovat dobré dary svým dětem. Někteří lidé tomu dnes

jen stěží věří kvůli utrpení a bolestem, kterými si prošli. Mohou to být muka způsobená nemocí, smrtí blízkého člověka, vracející se finanční tíseň, zklamání, potíže v rodině, krivda, špatné rozhodnutí a tak podobně. Přesto realita tohoto padlého světa nezmenšuje Boží lásku a dobrotu. Všimni si, jak Boží dobrotu popisuje žalmista:

- Jak veliká je tvá dobrota, kterou jsi zachoval těm, kdo tě ctí! Dokázals ji těm, kdo v tebe doufají, všem lidem na odiv! (Žalm 31,20; B21)
- Budou šířit vše, co připomíná tvoji velkou dobrotivost, budou jásat, jak jsi spravedlivý. (Žalm 145,7)

Musíme věřit, že pro ty, kdo ho milují, má Bůh připraveno mnoho úžasných věcí. Ono tajemství, jak zakoušet jeho dobrotu, tkví v zakoušení Boha samého; proto by se mělo poznávání Boha stát naší největší životní touhou. Ježíš to řekl takto: „Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Matouš 6,33) Tento verš nás učí, že materiální věci jsou pro náš život důležité a že se o ně Bůh postará, budeme-li my prvně hledat jeho království.

Důležité oblasti správcovství

Cíl 2: Diskutuj o dvou klíčových oblastech správcovství.

Dávat svůj čas

Jedním z důležitých aspektů stvoření je sabbat neboli den odpočinku, který žel mnoho lidí ignoruje. Písmo nám ukazuje, že Bůh pracoval šest dní a sedmý den odpočíval. Bůh zavedl toto pravidlo pro všechny lidi a učinil jej součástí Desatera, které dal Mojžíšovi. (viz Exodus 20,8–11) Ježíš navíc řekl, když pobýval na této zemi, že je „pánem nad sobotou“ (Matouš 12,8). Ježíš učinil mnoho zázraků právě v sobotu, což rozzuřilo židovské duchovní, protože nerozpoznali, kdo Ježíš opravdu je.

Židovský svátek sabbat se slavil sedmého dne každého týdne. Lidé pracovali šest dní a sedmý den odpočívali. Pro křesťany je prvním dnem v týdnu neděle, náš sabbat, čas, kdy uctíváme Boha. Tato změna ze sedmého dne na první nastala krátce po zformování církve.

Křesťané vidí tento první den jako důležitý kvůli víře, že Ježíš tohoto dne vstal z mrtvých.

Dát jeden den z našeho týdne Bohu je velice důležité. Dává nám to příležitost strávit čas s Bohem a ostatními věřícími (viz Skutky 20,7). Umožňuje nám to hlouběji studovat Bibli a dát Bohu prvotiny naší práce. Přísloví 3,9–10 nám říká: „Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! Bohatě se naplní tvé sýpky, moštem budou přetékat tvé kádě.“ Nemusíš být zrovna farmář, ale jestli máš práci a příjem, část toho může být dána Bohu jako prvotina tvé práce. V podstatě dáváme Bohu zpět díl našeho času a práce.

Dávání desátek Bohu

Apoštol Pavel nám dává důležité instrukce ohledně dávání. Píše: „Pokud jde o sbírku pro církev v Jeruzalémě, dělejte to podle pokynů, které jsem dal církvím v Galacii. V první den týdne necht' každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu.“ (1. Korintským 16,1–2) Vidíme, že první křesťané dávali pravidelně a úměrně svému příjmu. A tak každý měl tu možnost se podílet – chudí, bohatí i ti průměrní. Nikdo se nemusel stydět, že dává méně než ostatní, dokud všichni dávali úměrně svému příjmu. Bylo to jednoduché – čím víc jsi získal, tím víc jsi mohl přispět.

Když se scházíme každý první den v týdnu, měli bychom být připraveni dávat. Dávání je běžnou součástí chvály. Náš dar by měl být úměrný našemu příjmu a úspěchu, přesně tak, jak napsal Pavel Korintským. To znamená, čím více nás Bůh obdařil, tím více bychom měli být ochotni mu dát. Pokud znáš dobře svou Bibli, potom víš, že Bohem ustanovený systém úměrného dávání existuje velice dlouho. Tento systém se nazývá „dávání desátku“ a znamená dávání desetiny z našeho příjmu. Jestli jsi o dávání desátek ještě nikdy neslyšel, tato kapitola ti pomůže tomuto principu porozumět.

Kde se v Bibli mluví o dávání desátek? Boží instrukce pro dávání desátek najdeme v knize Malachiáš, poslední knize Starého zákona: „Snete všechny desátky do obilnice, ať je v mém chrámě co jíst. Jen mě v tom vyzkoušejte, praví Hospodin zástupů, zda vám nezotvírám nebeské průduchy a nevylijí na vás požehnání, že ho ani nepobere.“ (Malachiáš 3,10; B21)

Bůh nám zde říká, že tato desetina patří jemu, a jeho lidé by mu tento dar neměli odpírat nebo z něho ubrat něco pro sebe. Nedat

Bohu jeho desetinu znamená okrást Boha o to, co mu právem patří. Všimni si, že Bůh zaslibuje, že převelice požehná své lidi, a protože mu dávají desetinu svého výdělku, nebudou mít nedostatek. Věříš tomu, že Bůh rozmnoží devadesát procent tvého příjmu poté, co jsi mu dal jeho desetinu? Miliony křesťanů, kteří dávají desátky, na vlastní kůži zažily Boží zázračné zaopatření. Takže jak vlastně dávání desátek funguje? Je to docela jednoduché. Z každého příjmu, který máme, oddělíme prvně jednu desetinu a dáme ji stranou. Neutratíme ji za žádné potraviny, složenky, kino ani další věci. Tato desetina je zasvěcena Bohu. Když se v neděli sejdeme s ostatními věřícími v církvi, dáváme desátek do košíku na sbírku jako duchovní akt chvály. Dáváme s radostí, jako bychom to dávali Bohu. Tento desátek jde církvi, která ho uvážlivě použije pro šíření evangelia Ježíše Krista. Dávání desátek je Boží způsob, jak finančně zaopatřit místní církve a její služby. Prostá realita je taková, že kdyby každý věřící dával desátky, žádná církev ani služby by netrpěly nedostatkem financí. Dávání desátek o nás říká, že uznáváme Boha jako vlastníka všeho svého majetku. Taková poslušnost Bohu nás osvobozuje od sobeckosti a chamtivosti. Ukazuje to také naše porozumění finančnímu zaopatření pro pastory, misionáře, nové budovy, nákup nových Biblí a podporu různých programů. Zprvu se ti může dávání desátek zdát nemožné, ale jakmile uvidíš, že Bůh je věrný svému slovu, začneš se z dávání desátek radovat a stane se to pro tebe výsadou. Mnoho věřících dává více než desetinu. Pamatuj si však, že nikdo z nás nemůže dát Bohu víc, než On dává nám.

Víra, přinášení obětí a čekání

Cíl 3: Popiš, jakým způsobem je víra, přinášení obětí a čekání součástí Božího plánu.

Víra

Na naší cestě s Bohem nám Bůh ukazuje novou realitu – jeho království. Než jsme přijali Krista, byli jsme plně zaměstnáni tímto světem a jeho názory. Po přijetí Krista si začínáme uvědomovat, že existuje jiný způsob života, který není postaven na našich schopnostech a úspěchu, ale na víře. Víra začíná přesvědčením, že existují dva světy, jeden viditelný a druhý neviditelný. List Židům 11,1 to vysvětluje takto: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme,

a být si jisti tím, co nevidíme.“ Fyzický svět, ve kterém žijeme, vnímáme skrze pět smyslů. Duchovní svět je také reálný, ale vnímáme ho skrze víru.

Pokud chceme, aby nás Bůh požehnal v každé oblasti našeho života, nemůžeme tento neviditelný svět ignorovat. Musí se stát naší prioritou, a proto se musíme naučit žít vírou. Pavel říká: „Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.“ (2. Korintským 5,7) Víra nás uschopňuje přijmout zaslíbené Boží požehnání. V listu Židům 11,2 (B21) se o víře píše: „Díky ní naši předkové došli u Boha uznání.“ Není žádné větší výsady než mít souhlas nebo náklonnost Boha ve svých životech.

V průběhu našeho růstu jako věřících je naše víra budována. Nutným předpokladem pro takový růst je pokora a učení se Božímu slovu. Pavel v listu Římanům 10,17 (B21) píše: „Véra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo.“ Pokaždé, když něco potřebujeme, měli bychom se spolehnout na Boha, věřit jeho Slovu a důvěřovat, že se o naši potřebu postará.

Přinášení obětí

Život ve víře nás přivádí k důležitému tématu obětování. List Židům 11 nám říká, že obětování pramení z víry v Boha. Všimni si, co se píše o Ábelovi: „Vírou Ábel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. Díky ní byl uznán za spravedlivého (neboť Bůh přijal jeho dary), a přestože zemřel, díky ní dosud mluví.“ (B21) Ábel a jeho bratr Kain přišli vzdát Bohu chválu (Genesis 4). Kain přinesl Hospodinu oběť z plodů země, které sklídl. Ábel přinesl z prvorozených ovcí svého stáda. Bible říká, že Bůh přijal Ábelovu oběť, ale Kainovu odmítl.

Nejsme si jisti, co bylo špatného na Kainově oběti, ale jedno víme určitě – Ábelova oběť byla z nenahraditelných kusů jeho stáda. Možná je Ábel hodně miloval a měly pro něj velkou cenu, ale i přesto chtěl přinést Bohu dar, který bude pro něj významný. Chtěl ukázat, že si Boha váží více než svého stáda. Ábel si uvědomoval existenci obou světů i to, že Bůh požehná obětní dar z prvorozených jeho stáda. Můžeme se od Ábela hodně naučit. Když dáváme Bohu – nehledě na to, co mu dáváme – nebojme se dát mu to nejlepší.

Začneme s dáváním ve svých životech. Pavel říká v listu Římanům 12,1: „Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydá-

vali své životy Bohu jako živou, svatou a příjemnou obětí; to bude vaše pravá bohoslužba.“ (B21) Ježíš také mluví o oběti: „Kdo nene své svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“ (Matouš 10,38) Stezka vedoucí k největšímu Božímu požehnání je nalezena v životě přinášejícím oběti.

Čekání

Na tom, že každý člověk, věřící nevyjímaje, chce v životě zažívat určitý stupeň blahobytu, není nic divného. Nenech si od nikoho namluvit, že Bůh si nepřeje blahobyt lidí. Kořenem zla nejsou peníze jako takové, ale láska k penězům (1. Timoteovi 6,10). Bůh nám zaslíbil život v hojnosti (Jan 10,10). Taková hojnost požehnání pro naše životy ovšem vyžaduje trpělivost. Budeme to nazývat principem čekání. Pavel se o tom zmiňuje v listu Galatským 6,9: „Nepřestávejme tedy konat dobro, neboť v patřičný čas budeme sklízet bez ustání.“ (B21) Naše věrnost a dávání v životě je jako zaseté semínko v zemi, které nakonec vyroste a vydá úrodu. Apoštol Pavel používá toto přípodobnění v diskuzi o dávání v 2. listu Korintským 9,6–10. Přečtěme si, co říká: „Říkám vám, že kdo skoupě rozsévá, bude skoupě sklízet, ale kdo rozsévá štědře, bude sklízet štědře. Každý ať dává, jak se v srdci rozhodl, ne s lítostí, anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce. Bůh je schopen rozhojnit k vám veškerou milost, abyste vždycky a ve všem měli veškerý dostatek a mohli se štědře účastnit každého dobrého díla. ... Ten, který dává zrno k rozsévání i chléb k jídlu, opatří a rozmnoží vaši setbu a dá dozrát plodům vaší spravedlnosti.“ (B21)

Důležité body Pavlova učení jsou tyto:

- Kolik zaséváme, určuje, kolik budeme sklízet.
- Dávat se má s radostným srdcem, ne z pocitu viny nebo pod tlakem.
- Slízet úrodu znamená zakoušet Boží přízeň. Budeme požehnání v každé oblasti svého života, nejenom ve financích.
- Naše úroda bude dostačující pro náš život a pro další zasévání nebo investování do budoucí úrody.

Čas, který strávíme čekáním na Boha a na sklizeň, není promarněný čas. Během tohoto čekání nás Bůh často učí významné věci v našem životě a provádí nás skrze lekce víry. Pamatuj na to, že úspěch

a blahobyt nejsou pro Boha tím nejdůležitějším. Boží nejvyšší prioritou je, abychom byli podobni jeho Synu. To je jeho prvotní záměr v jeho jednání s námi.

Přečti si 2. list Petřův 1,5–7 (B21). V této pasáži čteme o vlastnostech, které chce Bůh vidět v našich životech. Všimni si, že první věc, o které Pavel řekl, že musí být přidána k naší víře, není materiální požehnání, ale ušlechtilost (morální zásadovost, ctnost). Dále jsou zmíněny vlastnosti jako poznání, zdrženlivost, vytrvalost, zbožnost, bratrská náklonnost a láska. Pavel také říká: „Když v těchto věcech porostete, dojdete k poznání našeho Pána Ježíše Krista a to vám zabrání v nečinnosti a neplodnosti.“ (2. Petr 1,8; B21).

Takže, začni zasévat! Poté, co zaseješ semínko, neztrácej trpělivost při čekání na sklizeň. Přejde v pravý čas. Dovol Bohu, aby v tomto čase čekání pokračoval ve své dokonalé práci na tvém životě.

Chvála a správcovství

Cíl 4: Vysvětli, proč pro dobré spravování peněz je důležitá neustálá a upřímná chvála Boha.

Příklad Noeho

Komunikace s Bohem a vzdávání chvály bylo před pádem světa přirozenou součástí lidského života. Když lidé vědomě zhřešili proti Bohu, komunikace s ním byla narušena a mnoho z jeho požehnání se vytratilo. Země byla prokleta. Lidé už nikdy více netoužili po duchovním světě stejně jako po tom materiálním. Přitahoval je materiální svět a jeho zlé skutky, přitom hledali cestu, jak uniknout z jeho prokletí. Začali hledat náhradu, kterou by mohli uctívat místo jediného a skutečného Boha.

Když se Bůh rozhodl zničit tento hříšný svět potopou, zachránil jednoho člověka z celé generace, který ho uctíval svým spravedlivým a bezúhonným způsobem života. V knize Genesis 6,8 se píše: „Ale Noe našel u Hospodina milost.“ Bůh ve své milosti učinil s Noem smlouvu, že on a jeho rodina přežije Boží soud nad světem. (Genesis 6,18–22) Po potopě vybudoval Noe Hospodinu oltář a uctil ho zápalnými oběťmi. Uznal tím Hospodina jako Stvořitele a vládce všeho. Vyjádřil tím též svoji vděčnost za zázrak zachování jejich životů.

Bůh dal potom Noemu velký slib: „Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země.“ (Genesis 8,22) Tento slib platí dodnes.

Uctívání

I my jsme dnes součástí přátelské smlouvy s Bohem, která zahrnuje mnoho krásných požehnání a milosti pro náš život. Byli jsme zachráněni před soudem. Bůh o nás pečuje. Uspokojuje naše potřeby. Připravil pro nás místo, až jednou zemřeme. Je pro nás připravená nádherná věčnost, na kterou se můžeme těšit. Chvála by v našem životě měla být tím nejdůležitějším. Když chválíme, měli bychom se zaměřit na Boha a ne na materiální věci. Apoštol Pavel nám v Korintským 3,1–2 říká: „Když jste byli vzkříšeni s Kristem, vztahujte se k nebeským výšinám, kde Kristus sedí po Boží pravici. Myslete na nebeské věci, ne na pozemské.“ (B21)

Bůh chce s námi mít důvěrné přátelství po celou dobu našeho života tady na zemi. Netouží po pouhém povrchním přátelství, ale po opravdovém splynutí a partnerství. Čím více ho budeme poznávat, tím více ho budeme milovat a toužit mu vzdávat chválu. V Bibli nenajdeme lepšího příkladu přátelství, než jaké měl s Bohem Abraham. Bylo tak důvěrné, že Jakub napsal: „... byl nazván přítelem Božím“. (Jakub 2,23) Bůh učinil s Abrahamem a jeho potomky zvláštní smlouvu a zaslíbil mu úžasné věci. Abraham pochopil, že Bůh jemu a jeho potomkům dal zemi Kenaán. Zjistil, že celý svět bude požehnan skrze jeho potomky. Bůh vždy naplnil všechny jeho potřeby a dokonce i v jeho stáří mu zázračně umožnil mít syna, zákonného dědice. Abrahamovou odpovědí byla chvála i v podobě stavění oltářů Bohu, všude, kam se dostal.

Usiluj stát se Božím přítelem a vzdávat mu chválu. Místo zaměření na svoji vlastní hodnotu, peníze nebo majetek, se zaměř na hodnotu, kterou má Bůh. Když chválíme Boha, přinášíme mu oběť chvály (Židům 13,15–16), svůj majetek (Filipským 4,16–18), své uznání a sebe sama (Římanům 12,1). Chválu nevzdáváme z povinnosti, chvála je spontánní, upřímná.

Požehnání, které plyne z chvály, se přelévá do všech oblastí našich životů. Bůh uspokojuje naše potřeby a otvírá možnosti, které bychom sami nebyli schopni otevřít a které nikdo nezmaří. To však neznamená, že ti spadnou peníze z nebe do klína, nebo že bys měl

dát v práci výpověď a nebo se přestat starat o potřeby své rodiny. To jistě ne, ale Bůh ti pomůže najít dobrou práci, získat potřebné peníze a zaopatřit tě pro život.

Boží přízeň nám dává nadšení do života a umožňuje nám být těmi nejlepšími v čemkoli, co děláme pro Boží slávu (1. Korintským 10,31).

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Žalm 24,1

Žalm 31,19

Malachiáš 3,10

Matouš 10,8.38

Římanům 12,1–2

1. Korintským 10,31

1. Korintským 9,6–10

Koloským 3,1–2

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Důsledky špatného spravování peněz mohou být:

- a) zbytečné dluhy, ztráta majetku, obavy a rozvod.
- b) hromadění majetku, kupování domu nebo auta.
- c) finanční podpora potřebným a dalších významných událostí.

2. Který z následujících principů je zbožným principem pro zacházení s penězi?

- a) Princip lásky, naděje a oddané služby.
- b) Princip správcovství, dobroty a žehnání.
- c) Princip pravidelného navštěvování církve, dospělosti a modlitby.

3. Správce je ten, kdo:

- a) opravuje auta.
- b) stará se o majetek někoho jiného.
- c) je hodně štedrý.

4. Proč bychom měli věnovat Bohu alespoň jeden den v týdnu?

- a) Abychom mohli jet na výlet, relaxovat a navštívit svou rodinu a přátele.
- b) Abychom měli čas na dokončení své práce doma a v klidu mohli sledovat křesťanský kanál v televizi.
- c) Abychom se mohli sejít s ostatními věřícími v církvi a dát Bohu svůj desátek.

5. Dávat Bohu desátky znamená dát mu zpět:

- a) 5 % ze svého příjmu.
- b) 10 % ze svého příjmu.
- c) 15 % ze svého příjmu.

6. Pokud odvádíme Bohu desátky, Bůh nám zaslubuje:

- a) že bohatě naplní naše sýpky.
- b) že budeme šťastní, bohatí a chytrí.
- c) že nám dá vše, po čem jsme kdy toužili.

7. Proč je důležité mít víru, abychom byli dobrými správci toho, co nám Bůh svěřil?

- a) Víra nám pomáhá učinit odvážná finanční rozhodnutí v oblasti investic.
- b) Víra nám pomáhá připravit se na koupi věcí, i když na ně zrovna nemáme peníze.
- c) Víra nám pomáhá důvěřovat v Boží zaslíbené požehnání.

8. Princip přinášení obětí nás učí, že:

- a) musíme dávat víc než průměrný člověk.
- b) duchovní svět je velice reálný.
- c) život přinášející oběti je životem víry.

9. Jeden z důvodů, proč musíme čekat na úrodu z našeho dávání, je, že:

- a) Bůh dělá úžasné věci v našich životech, zatímco čekáme.
- b) Bůh otálí s požehnáním pro své děti.
- c) život nám přináší různé výzvy a to vyžaduje naši trpělivost.

10. Proč je princip uctívání tak důležitý?

- a) Když chválíme, zaměřujeme se na Boha, a ne na materiální věci.
- b) Když chválíme, trénujeme se ve zpěvu.
- c) Když chválíme, naše mysl i tělo relaxuje.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. a (8.1)
2. b (8.1)
3. b (8.1)
4. c (8.2)
5. b (8.2)
6. a (8.2)
7. c (8:3)
8. c (8.3)
9. a (8.3)
10. a (8.4)

O AUTOROVI LEKCE

Michael Bean slouží už přes 30 let a je pastorem ve First Assembly of God v Portage v Indianě. Je ženatý a má tři děti. Mike získal absolventský diplom z Moody Graduate School v Chicagu v Illinois.

Lekce 9

Proč Bůh dopouští utrpení?

Proč Bůh dopouští utrpení? Je těžké porozumět tomu, proč Bůh dopouští, aby lidé trpěli bolestí a procházeli těžkými životními situacemi. Utrpení může být způsobeno přírodními katastrofami – tornádem, ohněm, zemětřesením atd. Filozofové to nazývají přirozeným zlem. Jiné utrpení působí lidé, kteří používají svou svobodu k páčání hříchů a trestných činů. Filozofové to nazývají morálním zlem.

I když nebudeme nikdy plně rozumět tomu, proč Bůh dopouští utrpení, Bible nám na toto nesnadné téma nabízí několik odpovědí. Čím více se o tomto tématu dozvíme dnes, pravděpodobně v době, kdy jde všechno dobře, tím lépe budeme schopni čelit zkouškám a těžkostem později a odpovědět na otázky těm, kteří svému utrpení nerozumí.

Příkladem utrpení je Jóbův život. První dvě kapitoly popisují, co se Jóbovi přihodilo, a celých třicet pět následujících kapitol mluví o tom, co se odehrávalo v jeho nitru. Jób je popsán jako úspěšný muž. Těšil se ze svého zdraví, svých dětí i svého bohatství. A přesto Bůh dopustil, aby trpěl. Bůh dovoluje satanovi, aby vzal Jóbovi vše, co měl. Jeho zdraví se výrazně zhoršilo, jeho služebníci byli zabití, jeho dobytek pobit nebo rozkraden a jeho dcery i synové pomřeli. Jóbova reakce na toto všechno v nás budí úctu: „Tu Jób povstal, roztrhl svou řízu a oholil si hlavu. Potom padl k zemi, klaněl se...“ (Jób 1,20) Jóbova reakce na utrpení, jímž procházel, je pro nás příkladem. Jób si uvědomuje, že všechny věci jsou v tomto světě pomíjivé. Rozuměl tomu, že jako lidé přicházíme na svět nazí a také tak odcházíme.

Místo aby Jób zlořečil Bohu, pokládá si řečnickou otázku: „... to máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ (Jób 2,10) Ve všem tom neštěstí Jób nehřeší ani jedním slovem. I když prožívá nesnesitelná muka a přeje si umřít (Jób 3),

neztrácí víru a nezlořečí Bohu. Bůh nakonec Jóba utěšuje, uzdravuje ho a žehná mu mnohokrát více než předtím. Nikdo nechce procházet utrpením, je ale pravdou, že něco se dokážeme naučit jen skrze těžkosti.

OBSAH LEKCE

Utrpení přináší ovoce
Utrpení buduje dobrý charakter
Utrpení způsobené satanem
Utrpení jako napomenutí za hřích
Utrpení spojuje věřící s Kristem
Utrpení nás učí spoléhat se na Boha
Utrpení nás připravuje na službu

CÍLE

1. Vysvětlit, jak utrpení přispívá k růstu ovoce Ducha svatého v našem životě.
2. Vysvětlit, jak utrpení buduje dobrý charakter.
3. Popsat taktiky, které satan používá proti lidem.
4. Vysvětlit, proč Bůh používá utrpení k výchově neposlušných věřících.
5. Popsat, jak nás utrpení spojuje s Kristem.
6. Popsat, jak nás utrpení činí závislými na Kristu.
7. Vysvětlit, jak utrpení připravuje křesťany na jejich službu.

Utrpení přináší ovoce

Cíl 1: Vysvětlí, jak utrpení přispívá k růstu ovoce Ducha svatého v našem životě.

Nesení ovoce

Bůh chce, abychom ve svých životech nesli ovoce Ducha svatého, a dosahuje toho mnoha způsoby. Je to jeho Slovo, které nás mění, výsledek našich modliteb a dokonce i našeho utrpení. Nikdo se neraduje z těžkých situací, ale Bůh je umí využít k tomu, aby naše životy nesly dobré ovoce. Bůh touží vidět ovoce tvého života. Ježíš řekl: „Když poneseš hojné ovoce, bude tím oslaven můj Otec a budete

moji učedníci.“ (Jan 15,8; B21) Doktor Norman Vincent Peale řekl, že jediní lidé, kteří nemají žádné problémy, jsou ti, kteří leží na hřbitově, a i někteří z nich mají opravdový problém. Máš-li problémy, znamená to, že jsi jednoduše naživu, a čím déle budeš žít, tím více problémů se bude objevovat. Jestli nemáš problémy jako správný chlap, pak klekni před Bohem na kolena a pros ho, ať ti důvěřuje a svěří ti alespoň nějaký malý úkol.

Utrpení může přinášet jak dobré ovoce, tak i to špatné. Záleží jen na nás, jak na své utrpení zareagujeme. Můžeme se stát lepšími nebo zatrpklejšími, více děkovat nebo si více stěžovat.

Trpělivost

Trpělivost je základním znakem křesťanské dospělosti, a i přesto ji mnoho lidí v dnešní době postrádá. Čekání na Boha v těžkých životních zkouškách v nás buduje trpělivost a vytrvalost. Lukáš 8,15 říká: „Zrno v dobré zemi jsou ale ti, kteří slyší Slovo, chovají je v ušlechtilém a dobrém srdci a vytrvale přinášejí užitek.“ (B21)

Jeden mladý křesťan šel ke staršímu pro modlitbu. Tento mladík toužil po větší trpělivosti ve svém životě. Starší muž se začal modlit, aby tomuto mladíkovi dal Bůh jeden den plný soužení. Když se zmatený mladík konečně zeptal, proč se modlil za soužení a ne za trpělivost, starší muž mu odpověděl: „Trpělivosti se učíme právě skrze těžkosti.“

Proto musíme dovolit Bohu, aby nás měnil, jak dlouho jen potřebuje. Jakub 1,2–4 nám radí: „Mějte z toho jen radost, bratři moji, kdykoli upadáte do různých zkoušek. Víte přece, že zkoušení vaší víry přináší vytrvalost. Nechte však vytrvalost dozrát, abyste byli dokonalí a úplní a nic vám nescházelo.“ (B21)

Radost

Dalším ovocem utrpení je radost. Největší radost budeš prožívat v nelehké době, kdy tě Pán bude něčemu učit. Až toto utrpení skončí, budeš mít svědectví po zbytek svého života. Ježíš nám dopředu řekl: „To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33) Radost nacházíme v jistotě, že Bůh nám pomůže projít tímto soužením, a proto se nemusíme nijak strachovat.

Utrpení buduje dobrý charakter

Cíl 2: Vysvětlí, jak utrpení buduje dobrý charakter.

Utrpení buduje v našem charakteru ctnost a sílu. Náš charakter je dobře zřejmý z toho, jak reagujeme na utrpení nebo nepříjemnou situaci. Podívejme se zpátky na Jóba. Bible popisuje Jóba jako bezúhonného, poctivého, bohabojného a prostého všeho zla (Jób 1,1). Takto je popsán před soužením. Dokud na něj nepříjde pohroma, nevidíme jeho opravdový charakter. Všimni si, jak Bible popisuje Jóba v jeho utrpení: „Při tom všem se Jób nijak neprohřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného.“ (Jób 1,22) Budeš-li hledat Boha v době, kdy procházíš těžkostmi, Bůh ti dá sílu správně reagovat a nést dobré ovoce.

Je tvůj charakter dobrý? Charakter je to, kým jsi, když se nikdo nedívá. Dovol mi, abych zde popsal tři oblasti charakteru, které se rozvíjejí skrze utrpení.

Utrpení nás posiluje

Za prvé, utrpení nás posiluje. Výletník se zájmem pozoroval, jak dřevorubec čas od času zarazil ostrý hák do kmene stromu připlovajícího po řece dolů z hor, aby jej oddělil od ostatních. Když se ho výletník zeptal, proč vybírá jen některé kusy dřeva, dřevorubec mu odpověděl: „Může se ti zdát, že všechny kmeny jsou naprosto stejné, ale pár z nich je docela jiných. Ty, které nechávám proplout, jsou ty, které vyrostly v údolí, kde byly chráněny před bouří. Jejich kůra je hrubá. Ty, které jsem zachytil a dal stranou, jsou ty, které vyrostly na horských výšinách. Po celou dobu jejich růstu, i když byly ještě malými stromky, je ošlehával silný vítr. Staly se tak pevnými a jejich kůra překrásnou. Dáváme je stranou pro speciální využití. Jsou příliš dobré na to, aby byly použity jako obyčejné dřevo.“

Tento příběh ukazuje, že utrpení nás posiluje. 1. list Petrův 4,12–13 říká: „Milovaní, nedivte se té zkoušce ohněm, jež na vás přišla – není to přece nic divného. Spíše se radujte, že máte podíl na Kristově utrpení, vždyť až se zjeví jeho sláva, budete jásat radostí!“ (B21) Kdy bude zjevena Boží sláva? Nejen, že jeho sláva bude zjevena při jeho velkolepém druhém příchodu, ale je zřejmá i z osvobození, které přichází do našich životů. Odrážíme-li Kristův charakter a dorůstáme-li do jeho podoby, Ježíšova sláva bude zřejmá i v nás.

Utrpení nás napravuje

Za druhé, utrpení nám pomáhá neopakovat chyby. Všichni lidé chybují a mají své nedostatky – někteří malé, někteří větší. Častokrát jsme slepí ke svým vlastním nedostatkům nebo si je nechceme přiznat. Ježíš řekl: „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Matouš 5,48)

Řecké slovo pro „dokonalost“ znamená teleios a můžeme ho přeložit jako „úplný, kompletní, celý“, což znamená nepostrádat žádnou z morálních ani duchovních ctností. Utrpení v sobě skrývá způsoby, jak se vypořádat se svými nedokonalostmi. Stejně tak jako hrnčíř opracovává hlinu, aby ji zbavil veškerých bublinek, které by mohly v peci hrnec poničit, tak i Duch svatý pracuje na nás. Může to v procesu opracovávání bolet, ale na konci to stojí za to. Náš nedostatek trpělivosti je zkoušen v těžkém čase, kdy nemáme věci pod kontrolou. Skrze utrpení jsme testováni i ohledně našeho vztahu k materiálním věcem a bohatství. Bůh pracuje v našich životech tak, jako pracoval na životech všech hrdinů Bible. Skrze utrpení testuje každou oblast našeho života a činí nás silnějšími.

Utrpení nám přináší stabilitu

Za třetí, utrpení přináší stabilitu do našich výkyvů. Mnozí z nás bojují s nerozhodností. Jsme nadšení, pak zas chladní, hned nahoře a pak hned dole, uvnitř a zas venku. Když uvěříme, můžeme mít představu o tom, jak se náš život stane stabilním a klidným. Brzy však vystřízlivíme. I velké osobnosti a lidé z Bible se potýkali s nestálostí. Když například Timoteus potřeboval povzbudit, Pavel mu připomněl: „Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou.“ (2. Timoteovi 1,6) Na druhé straně církev v Korintu byla natolik duchovní, až to přerostlo v nesprávné používání duchovních darů. V 1. listu Korintským 12 je Pavel napomíná za jejich přespřílišnou zanícenost.

Utrpení nás učí jak nesklouznout do extrému. Všichni máme ve svém duchovním životě slabiny, ale můžeme si být jisti, že nás Bůh posilní. Když budeme neustále porovnávat své lidské možnosti s povoláním, které nám Bůh dal, odradí nás to. A tak nám Bůh připravuje zkoušky ve správné míře a v pravý čas, aby posilnil naši víru a nás samé. Nikdy nás nenechává procházet utrpením proto, aby nám ublížil, ale vždy jen proto, aby vylepšil náš charakter. V utr-

pení vždy vyhlížíme jeho konec, je však mnohem důležitější, abychom v tomto čase pochopili, co nás chce náš nebeský Otec naučit. V Lukáši 22,31–32 říká Ježíš Petrovi: „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici. Prosil jsem ale za tebe, aby tvá víra neselhala. Až se jednou obrátíš, posiluj své bratry.“ (B21) Naše utrpení pomáhá posilovat druhé lidi.

Utrpení způsobené satanem

Cíl 3: Popiš taktiky, které satan používá proti lidem.

Skutečný nepřítel

První list Petrův 5,8–9; B21 nám říká: „Probudte se, mějte se na pozoru! Váš protivník ďábel chodí kolem jako řvoucí lev a hledá kořist. Postavte se mu jakožto silní ve víře a vězte, že stejné utrpení zakoušejí vaši bratři po celém světě.“ Jak vypadá takové utrpení působené satanem? Satan používá tři běžné taktiky – zastrasování, klamání a rozptylování.

Zastrasování

Je ti následující situace povědomá?

Toto období pro tebe není zrovna jednoduché. V práci to nejde tak, jak by sis přál. Už dlouho jsi nemocný a někdo, koho miluješ, prochází něčím těžkým. Po pár takových týdnech se cítíš vyčerpán a zranitelný. Několik necitlivých a bezohledných lidí ti předhazuje své negativní názory, kterými ti jenom ubližují. Satan ví, že když nás zastrasí, zneschopní nás. Prorok Eliáš byl po útoku Jezábel tak zastrášen, že mluvil o skončení své služby. Prorok Jonáš se také nechal odradit a roztrpčit; mluvil o své smrti po službě v Ninive. A to jsou pouze dva příklady lidí z Bible, kteří čelili zastrasování. Musíme si pamatovat, že zastrasování je jednou z ohnivých střel satana. Nenechávej si je ve svém srdci přerůst v hněv nebo hořkost. Modli se za to. Mluv o tom s věřícím, kterému důvěřuješ, nebo třeba s pastorem.

Klamání

Satan je mistr klamu. Nejvíce utrpení v církvi působí ďábel právě skrze klamání. Jeho základní technikou je překrucování prav-

dy, hlavně Božího slova. Apoštol Petr nás varuje před jeho triky. V 2. listu Petrovi 3,16 je psáno: „... Některá místa jsou v nich těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako i ostatní Písmo, k vlastní záhubě.“ Satan vždy mluví polopравdu. V Matoušovi 4 čteme, že satan přichází k Ježíši a říká mu polopравdu o jeho zaopatření, ochraně a pozici. Ježíš ho však zkroutil úplnou pravdou Božího slova. Falešní proroci dnes stále věří polopравdě. Zkoušejí proměnit kámen v chleba, obhajují levitování a získávají sílu skrze své podvodné praktiky. Jediný způsob jak rozlišit Boží pravdu od ďáblovy polopравdy je studovat Boží slovo.

Rozptylování

Když ti satan nemůže ublížit zastrašováním nebo klamáním, zaútočí strategicky na centrum tvého života – tvou mysl. V naší myslí probíhá rozhodování o životě a věčnosti. Mysl je zbrojnice, kde vyrábíme zbraně pro své vítězství nebo zkázu. Aby satan vyhrál, nemusí ti vnukat zlé myšlenky po celý den; potřebuje jedině, aby tě rozptýlil. Snaží se způsobit zmatení, únavu, strach, zaneprázdněnost a cokoli jiného, co umlčí Boží hlas ve tvém životě. Vlastníme však tu největší duchovní zbraň, a sice to, že se necháme vést Duchem svatým a ne svými tělesnými touhami. Ve všem, co děláme, si musíme zachovávat mysl Kristovu. Pavel křesťanům v Korintu radí: „Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své myslí, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.“ (Římanům 12,2)

Nemusíme satana více snášet. Ano, bude na nás útočit stále, ale čím dříve poznáme jeho snahy, tím dříve se mu můžeme postavit. Buď proto strážlivý a pozorný a postav se ďáblovým trikům.

Utrpení jako napomenutí za hřích

Cíl 4: Vysvětli, proč Bůh používá utrpení k výchově neposlušných věřících.

Hřích Boží pozornosti neutěče

Neexistuje rychlejší cesta k utrpení než opakované hříšné chování. Hřích v sobě nese celou řadu přirozených a nevyhnutelných následků. Pokud lžeš, budeš pravděpodobně považován za nečestného

a nedůvěryhodného člověka. Pokud kradeš, můžeš skončit ve vězení. Pokud pomlouváš, můžeš zjistit, že ti zbylo jenom pár přátel. V životě křesťana vyvolá hřích Boží reakci. Bůh nás miluje natolik, že nemůže být lhotejný k hříchu v našem životě. Počítej s tím, že když si budeš ve svém životě uchovávat hřích, Bůh tě bude chtít uvést na pravou míru, tak jako rodič neposlušné dítě. Boží napravení nebo disciplína mohou mít různé podoby.

Cena spasení

Když křesťané hřeší, často si myslí, že ti, kteří je napomínají, to přehánějí. Obhajují své chování a tvrdí, že jejich hřích je malý a ne tak důležitý. Dokonce si myslí, že Bůh nad jejich slabostmi přimhouří oko. Ale Bůh nikdy neomluví hřích! Ježíš zaplatil nesmírnou cenu za naše spasení. Bůh vložil do našich životů obrovskou investici. Udělá cokoli, aby získal naši pozornost a obrátil nás zpátky k němu. Jestli je to třeba, dovolí, abychom prošli bolestí ve svých životech dnes, a neminuli tak budoucí požehnání.

Pisatel listu Židům píše: „Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev.“ (Židům 12,4) Náš zápas s hříchem je oproti tomu, co Ježíš za naši záchranu zaplatil, neporovnatelný. Ze začátku si můžeme říkat, že Boží disciplína je pro nás přehnaná, Žalm 103,10 ovšem říká: „Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám dle našich nepravostí.“ Bůh na nás ve skutečnosti nikdy není tak tvrdý, jak bychom si po zásluze zasloužili. Je Bohem laskavým a chce pro nás jen to nejlepší.

Otec vždy jedná v nejlepším zájmu dítěte

Je důležité, abychom porozuměli tomu, do jaké rodiny patříme. V době, kdy jsme Boha neznali, byl naším otcem ďábel. Nyní, když jsme uvěřili, je naším otcem Bůh. Apoštol Jan píše: „Pohledte, jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi – a také jimi jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho.“ (1. Jan 3,1; B21) Každý uzná, že rodič má právo napomínat své dítě. Rodiče ví, že co se disciplíny týče, existují zpravidla dva temperamenty dětí: Neústupné a cílevědomé děti, a poddajné a povolné děti. Cílevědomé děti mají sklon k odmítání disciplíny, takže rodiče se musí více snažit, aby je usměrnili. Poddajné děti nepotřebují tolik disciplíny. Zpravidla s trochou disciplíny udělají velký

pokrok. Stejně tak se chovají i věřící, když je Bůh vychovává. Oba temperamenty vyžadují čas od času Boží usměření; někteří proti tomu bojují, jiní to vítají. List Židům 12, 5–6; B21 říká: „Copak jste zapomněli na povzbuzení, kterým vás oslovuje jako své syny? Hospodinovo poučení, synu, neodmítej, když tě napravuje, nezoufej. Vždyť koho miluje Hospodin, toho vychovává a trestá každého, koho přijímá za syna.“ Bůh nás vychovává, protože nás miluje.

Poučení z příběhu o marnotratném synovi

Ďábel přichází, aby zabíjel, kradl a ničil, ale Bůh přichází, aby dával, obnovoval a budoval. Přečti si podobenství o marnotratném synovi v Lukáši 15,11–32. Srdce tohoto otce zůstává věrné vzpurnému synovi. Otec přivítal svého syna s otevřenou náručí, obnovil jeho synovství a oslavil jeho návrat. Otec v tomto příběhu představuje Boha. Někteří křesťané, kteří jsou hodně povýšení, nedokážou porozumět Boží milosti v procesu uzdravování vzpurného věřícího. Mísoto aby oslavili, že Boží láska zvítězila, tajně si přejí, aby na takového věřícího mohli uvalit disciplínu podle vlastních představ. Bůh touží, abychom milovali bez podmínek a přijali do jeho rodiny věřící, kteří zabloudili.

Utrpení spojuje věřící s Kristem

Cíl 5: Popiš, jak nás utrpení spojuje s Kristem.

Utrpení je nevyhnutelné

Někteří se domnívají, že by křesťané měli být ušetřeni většiny utrpení. Neměli bychom jako následovníci Krista být ochráněni před těmi nejhroššími problémy a životními situacemi? A co je ten ochranný štít, o kterém tak často slýcháváme? Neměli bychom být ochráněni od vši bolesti a smutku? Co se týče utrpení, nejsou podle apoštola Petra křesťané žádnou výjimkou. V 1. Petrově listu 4,12–13 se píše: „Milovaní, nedivte se té zkoušce ohněm, jež na vás přišla – není to přece nic divného. Spíše se radujte, že máte podíl na Kristově utrpení, vždyť až se zjeví jeho sláva, budete jásat radostí!“ (B21) Apoštol Pavel píše: „Chci ho znát, znát moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení! Chci se s ním ztotožnit i v jeho smrti.“ (Filipským 3,10; B21) Oba titové Boží muži předpokládali ve svém křesťanském životě

utrpení. To ale neznamená, že nebudeme požehnáni nebo ochráněni. Víme přece, že na nás Bůh pečlivě dohlíží. Žádné požehnání ani utrpení nepřichází do našeho života bez Božího svolení.

Účast na utrpení

Apoštol Petr říká, že máme „podíl na Kristově utrpení“ (1. Petr 4,13) Pavel mluví o tom, že chce znát „účast na jeho (Ježíšově) utrpení“. (Filipským 3,10) To znamená, že se také účastníme téhož utrpení. Místo toho, abychom se utrpení vyhýbali, měli bychom s ním počítat a dokonce je i vítat. Proč? Když přetrpíme bolest, nezpůsobenou naším vlastním hříchem, zažíváme jedinečnou jednotu s Kristem. Jakkoli těžké se to může zdát, Pavel pochopil, že z utrpení bude mít prospěch. Naše trápení nám dovoluje se alespoň v malé míře ztotožnit s Kristovým vrcholným utrpením.

Proč Ježíš trpěl?

Bůh plánoval už od začátku, aby jeho Syn trpěl za naše hříchy a vydobyl tak naši spásu. Prorok Izajáš napsal: „Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu.“ (Izajáš 53,10) To se naprosto přičí našemu lidskému rozumu; nedokážeme pochopit, proč by otec nechal svého syna projít takovou bolestí. Boží cesty se často zdají bláznivé těm, kteří nevěří. Ale jeho cesty převyšují ty naše a jsou mnohem lepší než ty naše. A tak je Bůh potěšen výsledkem, který přinesla bolest jeho Syna. Dokonce i pozemští otcové by dopustili bolest svých dětí, kdyby jim to přineslo větší prospěch.

Když dítě spadne a způsobí si několikanásobnou zlomeninu ruky, bude pravděpodobně křičet bolestí a bát se, že když se ho bude chtít někdo dotknout, bude to bolet ještě víc. I přes nesnesitelnou bolest, kterou dítě prožívá, dovolí otec doktorovi, aby vrátil kosti do správné polohy. Pokud bude třeba ruku operovat, i když to bude znamenat více utrpení pro dítě, otec k operaci svolí. Touha po větším blahu jeho dítěte mu dává právo k takovým rozhodnutím. Když Jan Křtitel potkal Ježíše na veřejnosti, řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ (Jan 1,29) Ježíš opakovaně učedníkům říkal, že přišel na svět, aby trpěl a umřel. V Lukáši 24. kapitole čteme, že dva z jeho učedníků šli do Emauz o prvním velikonočním svátku. Ježíš byl tou dobou již ukřižován a tito dva učedníci byli zarmoucení a zmateni

zprávou, že Ježíš byl spatřen živý. Ježíš je však napomenul: „Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ (Lukáš 24,26)

Božím plánem bylo, aby Ježíš trpěl. Pisatel listu Židům píše: „Ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, se totiž rozhodl přivést mnoho synů do slávy, a tak považoval za vhodné přivést původce jejich spasení k cíli skrze utrpení.“ (Židům 2,10) Ježíš byl od začátku dokonalý a bez hříchu. Jeho velké utrpení není to, co ho učinilo dokonalým. Řecký výraz pro slovo „dokonalý“ znamená „dokončit“ nebo „naplnit“. Ukřižování bylo vyvrcholením Ježíšova poslání na zemi. Bez toho by nemohl dokončit a naplnit Boží vůli. A proto také Ježíš na kříži zvolal: „Je dokonáno!“ (Jan 19,30; B21)

I Ježíš se učil poslušnosti skrze utrpení. Jako člověk se i on musel naučit poslouchat Boha; musel se naučit rozhodovat. V Getsemanské zahradě, v čase před jeho zatčením a odsouzením, vidíme boj, který svádí: „Kousek poodešel, padl na tvář a modlil se: „Otče můj, je-li to možné, ať mě ten kalich mine! Ať se však nestane má vůle, ale tvá.“ (Matouš 26,39; B21) Bůh mohl uchránit Ježíše před smrtí (Židům 5,7), ale i náš nádherný Zachránce, plně Bůh a plně člověk, musel projít utrpením. Bůh má záměr i s tvým životem. Chce, abychom se přizpůsobili podobě jeho Syna. Aby se tak stalo, musíme se podílet na utrpení Ježíše Krista.

Vždy mít ten správný postoj

Trápení není jednoduché. Vzpomeň si na izraelský národ, který strávil čtyřicet let na poušti, než mohl vstoupit do zaslíbené země. Mojžíš jim připomněl: „Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil a vyzkoušel a poznal, co je v tvém srdci, zda budeš dbát na jeho přikázání, či nikoli.“ (Deuteronomium 8,2) Tentýž Bůh testuje nás. On nás také provede skrze naše těžkosti.

Utrpení nás učí spoléhat na Boha

Cíl 6: Popiš, jak nás utrpení činí závislými na Kristu.

Problém nezávislosti

Apoštol Pavel se skrze své utrpení naučil cennou vlastnost. V 2. listu Korintským 1,9 přiznává: „V nitru jsme už vlastně očekávali

rozsudek smrti. To vše se stalo, abychom nespolehali sami na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé.“ (B21) Pro nás všechny je nezávislost přirozená. Zapomínáme na Boha. Ale Bůh přesně ví, co potřebujeme. Ví, co nás dovede k závislosti na něm, a tím může být právě i období trápení.

Přijdou období, kdy budeš pocítovat, že Bůh je ti daleko. Možná si budeš myslet, že na tebe zapomněl. Král David si tím prošel a napsal o tom Žalm 22. I Ježíš prožil tento pocit opuštěnosti. Když visel na kříži, zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Matouš 27,46) Sloužíme ale Bohu, který nám slíbil, že nás nikdy neopustí. (Židům 13,5) A. W. Tozer řekl: „Přijde čas, kdy každému z nás nezbude nic jiného než Bůh. Naše zdraví, bohatství, přátelé i místa, kam se utíkáme, zaniknou, a zůstane nám pouze Bůh. Člověku s falešnou vírou je tato myšlenka nesnesitelná, ale tomu, kdo má pravou víru, je tato myšlenka tou nejpříjemnější, kterou jeho srdce chová.

Co dělat, když se ti zdá, že je Bůh daleko? Nepřestávej se modlit a chválit. Studuj jeho slovo. Nauč se ho nazpaměť. Žij stále pro Boha. Připomínej si příběhy o osvobození z Bible nebo od svých křesťanských přátel. Vzpomeň si na věci, které pro tebe Bůh udělal. Vždy mu vyznávej svou důvěru a víru, kterou máš v Ježíše Krista. Nakonec ta nejistota odejde.

Jsme svědectvím

Ve svém trápení ukazujeme lidem, jací skutečně jsme. Nevěřící lidé nás pozorují a ptají se, zda skutečně spoléháme na Boha, nebo jestli je křesťanství jen dalším prázdným náboženstvím. Můžou uvažovat, jestli je naše víra natolik silná, abychom přestáli tíživé období. Utrpení nás činí závislými na Bohu, jak jsme nikdy předtím nebyli. Když takovým obdobím procházíme, měli bychom mít stále na paměti, že Bůh je s námi. Vhodným veršem k zapamatování je Izajáš 46,4 „Až do stáří, až do šedin já sám, to já vás podpořím; já jsem vás učinil a já vás nosím, já vás podpořím a zachráním.“ Spoléhat na takový slib ti dá sílu být dobrým svědectvím i v době tvého trápení.

Utrpení nás připravuje na službu

Cíl 7: Vysvětlí, jak utrpení připravuje křesťany na jejich službu.

Špatné a dobré zkušenosti

Bůh ví, že všechny zkušenosti jsou vzájemně provázány a dokáže je využít pro naplnění svého plánu v našem životě. A tak můžeme pohlížet na každou další situaci jako na součást celku, který nás obohatí. V listu Římanům 8,28 se píše: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ Žádná naše zkušenost není zbytečná. Z našich dobrých i špatných zkušeností Bůh pro nás těží jen to dobré, pro náš vlastní prospěch i k prospěchu našeho okolí.

Příklad Mojžíše

Podívej se na Mojžíšův život. Narodil se jako syn židovského otroka a málem byl zabit. Bůh ho ovšem ochránil a Mojžíš byl adoptován dcerou faraona. Prvních čtyřicet let žil v přepychu a užíval si toho nejlepšího. Dobře znal jazyk i zvyky Egyptanů.

Ale jednoho dne se pro něj vše změnilo. Zabil Egyptana, který bil Hebreje. Mojžíšův čin rozzlobil faraona. Mojžíš uprchl z Egypta do Midjánské pustiny, kde strávil čtyřicet let. Tam se oženil s dcerou kočovníka a nakonec se stal pastevcem tchánových ovcí. Není pochyb o tom, že to pro něho byla pokořující a bolestná zkušenost. Aby se však mohl jednou stát vůdcem podle Boží vůle, byla to pro něj nutná lekce. A tak se něčemu můžeme naučit pouze skrze utrpení. Samuel Rutherford jednou řekl: „Když už jsem ve sklípku trápení, dívám se po králově nejlepším víně.“

Služby založené na soucitu

Naše vlastní trápení nás učí jedinečné vlastnosti – mít soucit s ostatními. Některé církve mají skupinky, které se zaměřují na různé druhy zotavování, např. ze sexuálního zneužívání, rozvodu, zármutku nebo užívání návykových látek. Většina pracovníků v těchto skupinkách si takovými zkušenostmi sama prošla. Tyto služby vznikly ze soucitu.

Schopnost povzbudit

Utrpením nezískáme pouze soucit s ostatními lidmi, ale také porozumění, které nám umožní povzbuzovat ty, kteří procházejí trápením. Když jsme si jednou sami něčím prošli, můžeme s ostatními

sdílet, jak nás tím vším Bůh provedl a svědčit jim o jeho neustálé lásce a péči. Můžeme jim pomoci vidět, že ve svém trápení nejsou sami a že jsou silnější, než si myslí.

Závěr

Ať už dnes procházíš těžkostmi nebo ne, tyto jednoduché biblické pravdy mohou změnit tvůj postoj a náhled na život. Nemusíš se stydět nebo se dokonce bát utrpení. Když se ocitneš v těžké situaci, nenech nikoho, aby pohrdal tvou oddaností Kristu nebo ji zpochybňoval. Bůh ve tvém životě neustále pracuje. Nezáleží na tom, čemu právě čelíš, jeho milost ti stačí.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Římanům 8,28

Římanům 12,2

Židům 13,5

1. Petrův 4,12–13

1. Janův 3,1

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Jóbova reakce na jeho utrpení je pro nás vzorem, protože

- a) nedal nikdy najevo své utrpení a vždy před svými přáteli předstíral, že je šťastný.
- b) navzdory svému utrpení chválil Boha.
- c) poslechl dobré rady svých přátel.

2. Bůh čas od času na nás dopouští utrpení, aby v našich životech vyprodukoval dobré ovoce, ale kvůli našim nesprávným reakcím můžeme způsobit, že ovoce bude špatné.

- a) pravda
- b) lež

3. Bůh nás podrobuje zkoušce, aby

- a) vybudoval náš charakter.
- b) nás zničil.
- c) nám dokázal, že on je ten dokonalý.

4. Proč je důležité vědět, jakými způsoby nás satan trápí?

- a) Protože můžeme utéct ze všech situací ovlivněných satanem.
- b) Není dobré, abychom věděli, čím nás satan trápí, protože bychom mohli udělat nějakou chybu.
- c) Když známe jeho taktiku, můžeme se mu postavit a obstát.

5. Když hřešíme, působíme si tím vlastní trápení. Toto trápení slouží také jako varování, abychom nedělali tytéž chyby.

- a) pravda
- b) lež

6. Proč bychom měli toužit po podílu na Kristově utrpení?

- a) Protože nás to činí svatějšími, než jsou ostatní.
- b) Protože to vytváří zvláštní jednotu s Ježíšem, kterou nelze získat jiným způsobem.
- c) Protože se na nás lidé budou dívat s větším respektem.

7. Bůh je krutý, když dopouští, aby jeho děti trpěly.

- a) pravda
- b) lež

8. Když ve svém trápení cítíme, že Bůh je daleko,

- a) musíme si pamatovat, že Bůh je stále s námi.
- b) znamená to, že máme v životě nějaký hřích.
- c) znamená to, že nejsme pro Boha tak důležití, jak jsme si mysleli.

9. Jednou z neocenitelných věcí, kterou získáváme během svého utrpení je:

- a) soucit s ostatními, kteří se trápí.
- b) porozumění, které nás vede k povzbuzování těch, kdo trpí.
- c) obě odpovědi a) i b) jsou správné.

10. Který z následujících výroků je správný?

- a) Utrpení je pouze následkem přítomnosti hříchu v našem životě.
- b) Boží náprava může mít podobu mnoha utrpení.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. b (9.1)
2. a (9.1)
3. a (9.2)
4. c (9.3)
5. a (9.4)
6. b (9.5)
7. b (9.5)
8. a (9.6)
9. c (9.7)
10. b (9.4)

O AUTOROVI LEKCE

Ron Bontrager a jeho žena jsou pastory již osm let. Ron sloužil jako první pastor v DeKalb v Illinois v letech 1985–1990 a v Madisonu v Indianě v letech 1990–1994. Nyní je prvním pastorem v Lakeview Church v Indianapolis v Indianě.

Lekce 10

Jak poznat Boží vůli

Jedním z nejdůležitějších klíčů k úspěšnému křesťanskému životu je naučit se poznávat Boží vůli. Jeho vůle obsahuje plán pro celý náš život i pro ta nejmenší rozhodnutí, místa kam chodíme, lidi se kterými vstupujeme do manželství, práce, které přijmeme, talenty, které používáme, schopnosti, které rozvíjíme, služby, do kterých jsme zapojeni, a mnoho dalších aspektů našeho života. Bůh chce, aby jeho děti rozuměly jeho vůli a těšily se z jejího naplňování. Boží vůle je pro nás ta nejlepší, a tak můžeme být hodně zklamáni, pokud ji nehledáme nebo ji nechceme naplňovat.

Lidé se liší v názorech na to, co je pro náš život nejlepší. Mnoho z nich dnes stále věří v jakousi sílu nazývanou „štěstí“, která řídí jejich životy. Když cítí, že jim štěstí přeje, koupí si los do loterie. Takoví lidé se rozhodují na základě pocitu „štěstěny“. Jiní chodí k věštčům nebo jasnovidcům nebo věří v horoskopy. Ti, co nevěří v Boha, štěstěnu nebo horoskopy, říkají: „Věřím v sebe sama. Sám si řídím svůj život a nikdo jiný!“ Bible říká, že Bůh nechce, aby jeho děti byly duchovně zmatené. Chce, abychom měli v životě jasný směr. V listu Efezským 5,17 se píše: „Nežijte v nevědomosti, rozumějte Pánově vůli.“ (B21) Jako křesťan musíš být přesvědčen, že Bůh má plán pro tvůj život – dobrý a uspokojující. Bůh skrze proroka Jeremjášě řekl: „Já sám přece vím, jak o vás přemyslím, praví Hospodin. Mám v úmyslu váš prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději.“ (Jeremjáš 29,11; B21) Je úžasné objevit Boží plán pro tvůj život.

OBSAH

Znovuzrození a Boží vůle
Modlitba a Boží vůle
Zbožnost a Boží vůle
Úloha Bible v určení Boží vůle
Duch svatý a křesťané
Bůh si používá okolnosti a lidi

CÍLE

1. Vysvětlit proč je pro poznání Boží vůle nezbytné znovuzrození.
2. Vysvětlit proč je pro poznání Boží vůle nezbytná modlitba.
3. Popsat spojitost mezi zbožností a poznáním Boží vůle.
4. Popsat, jak studium Božího slova pomáhá v hledání Boží vůle.
5. Vysvětlit, jakou úlohu hraje Duch svatý ve vedení života křesťanů.
6. Popsat, jakým způsobem Bůh používá okolnosti a lidi k vedení našich životů.

Znovuzrození a Boží vůle

Cíl 1: Vysvětlí, proč je pro poznání Boží vůle nezbytné znovuzrození.

Předtím, než budeme od Boha očekávat, že povede náš život, musíme se mu plně odevzdat. Bůh nezaslibuje vedení a směr pro ty, kteří se k němu neznají. Pomysli na nevěřící lidi. Bible o nich mluví jako o těch, kteří žijí v temnotě, ztraceni a bez Boha. Nespasení lidé žijí jakoby v mlze. Ocitl ses někdy v tak husté mlze, žes nemohl vědět, kam jdeš? Nemohl jsi vidět žádný orientační bod. Cítil ses zmateně a nebyl sis jist, jestli jdeš správným směrem. Cestování v takové mlze může být nebezpečné. Stejně tak nevěřící lidé nejenže riskují, že se ocitnou v nebezpečných situacích, ale také, že minou to dobré, co pro ně Bůh připravil. Jenom ti, kteří jsou odevzdáni Bohu, si mohou být jisti, že je Bůh povede. Apoštol Pavel napsal: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“ (Římanům 8,14) Vztah mezi znovuzrozením a poznáním Boží vůle může být přirovnán ke vztahu mezi nastoupením do správného letadla a přistáním na správném

místě. Je to jako když nastoupíš do správného letadla – a letíš třeba i vysoko nad mraky, odkud nevidíš žádnou zemi pod sebou – ale nemusíš se o cestu strachovat. Můžeš v klidu sedět, protože víš, že pilot tvého letadla přesně ví, kam letí. A tak i ty, jsi-li součástí Boží rodiny skrze víru v Ježíše Krista, Bůh tě nepřestane vést a zjevovat ti svou vůli.

Prvním krokem k nalezení Boží vůle je znovuzrození. Pokud jsi od víry odpadl, nebo jsi ještě nikdy neodevzdal svůj život Kristu, řekni mu dnes, aby vstoupil do tvého života, odpustil ti tvé hříchy a byl tvým Králem a Spasitelem. Na konci této knihy nalezněš jednoduchou modlitbu, která ti poslouží jako návod jak pozvat Ježíše do svého života.

Modlitba a Boží vůle

Cíl 2: Vysvětlí, proč je pro poznání Boží vůle modlitba nezbytná.

Modlitba je v procesu poznávání Boží vůle velice důležitá. V listu Filipským 4,6; B21 se píše: „O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha“. Je potřeba, aby křesťané mluvili s Bohem o všem, co jim leží na srdci. To zahrnuje i žádosti o vedení a porozumění Boží vůli. Jakub píše: „Schází-li někomu z vás moudrost, ať žádá Boha, a ten mu ji dá – je přece štědrý ke všem a bez výhrad!“ (Jakub 1,5; B21)

Smutné je, že modlitba je to poslední, co někteří chtějí dělat. Modlitba by nikdy neměla být naší poslední možností, ale raději pravidelnou součástí našeho života. Modlitba nás přibližuje k Bohu a posilňuje. Uvolňuje Boží požehnání a pomazání. V modlitbě trénujeme svou víru. „Každodenní modlitba je tělocvičnou duše.“ (Zwemer 1923)

Je zde třeba upozornit na dvě věci. Za prvé, když se modlíš, nečekej, že ti Bůh v jedné chvíli ukáže plán pro tvůj život a vše, co budeš dělat, na třicet let dopředu. To Bůh nedělá. Nepochybně zná celou naši budoucnost, ale provází nás krok za krokem. Stejným způsobem, jak nám zaopatřuje náš „denní chléb“, tak nás vede po krůčcích tak, jak potřebujeme. Proč? Bůh ve své moudrosti chce, abychom k němu přicházeli často, nejen v době krize nebo poté, kdy ho nějaký čas naprosto ignorujeme.

Za druhé, když se modlíš, buď ochoten přijmout Boží vůli. Někdy ve svých modlitbách říkáme Bohu, aby udělal to, co chceme my, místo toho, abychom ho žádali o zjevení jeho vůle. Tímto mu opravdu nepřenecháváme vedení nad svými životy. Mladá žena se například může modlit, aby ji Bůh vedl k jejímu budoucímu muži. A tak se modlí: „Drahý Bože, ty víš, kdo je ten muž, kterého bych si měla vzít. Připravil jsi ho pro mě a vedls jeho život. Bože, jsem ochotná přijmout kohokoli, koho pro mě máš, ale ať není prosím příliš malý a ať nechce být misionářem a ocenila bych, kdyby nepostrádal peníze.“ Víš, co je v takové modlitbě špatně? Co když má Bůh pro tuto mladou dívku úžasného muže, který je 160 cm vysoký a má malé finanční zdroje, ale obrovskou touhu zasáhnout ztracené lidi v Indii?

Další příběh je o kazateli, který ze dvou církví dostal pozvání, aby se stal jejich pastorem. Jedna církev byla v Edinburghu ve Skotsku a druhá v Glasgowě také ve Skotsku. Tento kazatel se modlil: „Pane, ukaž mi, do které z těchto dvou církví mám jít, ale prosím, ať je to Glasgow.“ Tento muž se už předem rozhodl. Modlíme-li se ve víře a důvěřujeme-li v Boží vedení, Bůh nás povede. Je jen na nás, jestli budeme následovat jeho vůli.

Zbožnost a Boží vůle

Cíl 3: Popiš spojitost mezi zbožností a poznáním Boží vůle.

Apoštol Pavel nám ukazuje důležitý klíč k poznání Boží vůle. Píše: „Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydávali své životy Bohu jako živou, svatou a příjemnou oběť; to bude vaše pravá bohoslužba. Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.“ (Římanům 12:1–2; B21)

Klíčem pro poznání Boží vůle je zbožnost. Zbožností se myslí, že Bůh je středem našeho života. Znamená to, že žijeme život, který se Bohu líbí. Jako křesťané jsme povoláni milovat Boha celým svým srdcem. Tato láska je prokázána naším každodenním životem v poslušnosti Bohu a jeho nařízením.

Ježíš řekl: „Jestliže mě milujete, zachovávejte má přikázání.“ (Jan 14,15; B21)

Pavel připodobňuje dobrý život ke konceptu obětování ve Starém zákoně. Izraelité poráželi zvířata a nabízeli je Bohu jako oběť

v poslušnosti nařízením, která byla dána Mojžíšovi. Prolitím krve zvířat si mohli být kající Izraelité jisti, že jim byly jejich hříchy odpuštěny. Tyto oběti byly obrazem konečné oběti, kterou učinil Ježíš za naše hříchy na kříži. Dnes už žádná zvířata zabíjet nemusíme. Ježíš zaplatit za naše celkové odpuštění.

Zbožnost znamená, že nabízíme sebe sama jako živou oběť Bohu. Jak na to? Naše životy mají být svaté a líbit se Bohu. Teď, když známe Ježíše, nemůžeme žít stejným životem jako předtím. Změna musí začít v naší mysli a odrážet se v našich postojích a chování. Nikdo nemůže očekávat Boží vedení, pokud není znovuzrozen, nemodlí se a – s Boží pomocí – nemění se ve zbožného člověka. To ovšem neznamená, že musíme být dokonalí, abychom slyšeli Boží hlas. Nikdo na zemi není bez chyby; každý dělá a bude dělat chyby. Ale kdykoli uděláme nějakou chybu, měli bychom jít k Bohu hned, jakmile nás Duch svatý usvědčí z našeho hříchu. Vyznávejme své hříchy. Jan píše: „Říkáme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda. Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý – odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti.“ (1. Jan 1,8–9; B21) Ti, kdo žijí zbožný život a nepřestávají se modlit, mohou žít v jistotě, že Bůh sleduje každý jejich krok.

Bůh ví o každém člověku a ví, jak nás nejlépe vést. Žít v Boží vůli je hodno všech obětí i výzev, které s sebou zbožný život přináší.

Úloha Bible v určování Boží vůle

Cíl 4: Popiš, jak studium Božího slova pomáhá v hledání Boží vůle.

Někteří lidé si myslí, že Bible by jim měla dát odpověď na to, jakou barvu ponožek by měli nosit, jaký druh auta by si měli koupit, jestli jet na dovolenou na Miami nebo do Moskvy. Někteří dokonce otevřou Bibli na náhodné stránce, namátkově prstem vyberou verš a přečtou si ho s důvěrou, že k nim takto bude Bůh mluvit. Pochopte, prosím, že Bible je kniha principů. Pokud budeš doufat, že v Božím slově najdeš, jestli si máš koupit modrou nebo raději zelenou židli, jestli máš jezdit do práce vlakem nebo autem, můžeš být velice zklamán. Ale očekáváš-li, že tě Boží slovo naučí principy křesťanského života, budeš velmi obohacen. Tyto principy jsou základem pro nalezení Boží vůle. Přinášejí do našich rozhodnutí jasné světlo. Da-

vid napsal: „Světlem pro mé nohy je tvé Slovo, osvěcuje moji stezku.“ (Žalm 119,105)

A co jsou to ty velké principy?

Prvním principem je dát Bohu první místo ve svém životě. Ježíš řekl: „Hledejte především jeho království, spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Matouš 6,33) Mluvíme tu především o našich prioritách. V životě křesťana je nejdůležitější, aby Bůh byl na prvním místě. Nic nebude fungovat správně, dokud nebude mít prvenství v našem životě. Zamysli se nad tím, co nebo kdo je na prvním místě ve tvém životě. Je to Bůh? Je to tvá práce, záliby, přátelé, peníze nebo něco jiného? Bůh není proti tomu, aby ses radoval ze všech těchto věcí, ale nechce, aby s nimi musel soutěžit o tvou pozornost. On musí mít prvenství! Když si správně určíme své priority, mnoho otázek i nejasností ohledně Boží vůle vymizí. C. S. Lewis učil, že když necháme první věci na prvním místě, druhé nám budou přidány. Ale když posuneme druhé věci na první místo, ztratíme obě, první i druhé (1970, 280).

Druhým důležitým principem je učednictví. Ježíš řekl: „Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě.“ (Matouš 16,24; B21) My všichni jsme povoláni k tomu, abychom následovali našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, sloužili mu a poslouchali ho. Oči učedníků byly zaměřeny na Ježíše. On musí být středem našeho obrazu. V jedné berlínské galerii je vystaven obraz Adolfa Menzla (1815–1905). Unikátní na obraze je, že je nedokončený.

Autorovým záměrem bylo zachytit Fridricha II. Velikého, jak rozmlouvá se svými poradci. Namaloval poradce a pozadí a ve středu plátna nechal místo na krále, který je načrtnut pouze uhlem. Adolf nestihl obraz dokončit a Fridrich tak už nikdy na obrázku nebude. Je Ježíš skutečně na obrázku tvého příběhu? Je jeho středem? Až zemřeme, nebude záležet na tom, kolik peněz jsme kdy našetřili nebo kolik jsme měli přátel. Tou nejdůležitější otázkou bude, jestli jsme věrně milovali svého Pána a sloužili mu.

Jak se tedy naučit principům Bible? Musíme číst a studovat Bibli, pozorně poslouchat, když někdo káže Boží slovo. Musíme tomu věnovat čas i úsilí a výsledek bude naprosto neocenitelný.

Duch svatý a křesťané

Cíl 5: Vysvětli, jakou úlohu hraje Duch svatý ve vedení životů křesťanů.

V Bibli najdeme mnoho veršů, které nám prozrazují, co všechno pro nás Duch svatý dělá. Zde jsou dva příklady: v listu Římanům 8,14 se píše: „Všichni, kdo se dají vést Božím Duchem, jsou totiž Božími syny.“ (B21) Ježíš řekl: „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.“ (Jan 16,13) Co to znamená? Duch svatý je věřícím lidem jejich osobním rádcem. Po mnohá staletí menší i větší nákladní lodě spoléhaly na vnější metody navigace. Kormidelník se řídil hvězdami nebo plul podél pobřeží, pokud to bylo možné. Pak byl vynalezen kompas. Ještě později bylo vynalezeno rádio, sonar a radar, které pomáhaly v navigaci. To vše byly vnější metody navádění. V padesátých letech devatenáctého století byly zavedeny nové způsoby navádění, které nevyžadovaly pozorování hvězd, země a přijímání rádiových vln ani žádnou jinou vnější podporu. Tento nový vnitřní navigační systém se nazývá gyrokompas. Díky této vnitřní navigaci byla ponorka s jaderným pohonem schopna plout z Havaje na Severní pól pod ledem a odtud po celou dobu pod vodou do Anglie. Uvažuj o Duchu svatém jako o své vnitřní, živé, vševědoucí, všemocné a osobní navigaci pro svůj život.

Budme konkrétní. Co znamená, když řekneme, že bychom se měli nechat vést Duchem svatým? Promlouvá k nám vždy jen slovy? Mnoho lidí prohlašuje: „Bůh řekl...“ nebo „Bůh mi řekl...“, i když jim Bůh neřekl vůbec nic. Nikdy takto nemluv. Hraničí to s rouháním. Někdy můžeme Ducha svatého slyšet mluvit, ale není to jeho běžný způsob komunikace. Co nám Duch svatý zjevuje? Říká nám, jakou značku deodorantu nebo jakou pastu na zuby bychom si měli koupit? To je velice nepravděpodobné. Hned v začátcích naší cesty s Bohem většina z nás pochopila, že nám Bůh dává celkem velkou svobodu v rozhodování o běžných věcech denního života. Lidé, kteří chtějí, aby jim Bůh řekl, jak se mají dnes učesat a jaké ponožky si mají vzít, musí duchovně dospět. Bůh nám dal mozek, abychom dokázali zvládat tyto všední aktivity. Nemusíme se bát, že zhřešíme, když se Boha nezeptáme, jakou pastu na zuby bychom měli použít. Zde jsou čtyři skutečnosti o vedení Duchem svatým, které bychom si měli zapamatovat.

- Vedení Duchem svatým přichází obvykle v podobě stálého pocitu, který nás neopouští. Je to víc než pouhá chvilková touha nebo pocit. Často Bůh takto volá lidi do služby. Duch svatý nám připomíná toto povolání do služby ve dne i v noci; neopouští nás to.
- Duch svatý nás často ochraňuje pocitem, který dává našemu srdci i mysli před nebezpečným směrem, kterým se chceme dát, nebo skutkem, který chceme udělat.
- Duch svatý nás svou komunikací přivádí tam, kde může plně využít toho, kým jsme. V 8. kapitole Skutků je Filip Duchem veden k etiopskému eunuchovi, aby mu svědčil o Kristu. Výsledkem toho je, že Etiopan přijímá Ježíše i křest.
- Duch svatý nám dává pokoj a potvrzuje, že jsme na správné cestě a v Boží vůli. Pokud z Boží vůle odbočíme, Duch svatý nám to rychle ukáže. Popros Boha, aby tě denně vedl svým Duchem svatým a očekávej jeho pomoc. Pečlivě porovnávej každý dojem, o kterém si myslíš, že je z Ducha, s principy v Bibli. Pokud je takový dojem z Ducha, bude vždy v souladu s Božím slovem.

Bůh si používá okolnosti a lidi

Cíl 6: Popiš, jakým způsobem Bůh používá okolností a lidí k vedení našich životů.

Bůh si používá naše okolnosti

Okolnosti jsou události, které se dějí kolem nás nebo nám samým. V 19. kapitole Skutků přichází Pavel do Efezu. Bůh skrze něj mocně jedná, ale Pavel také musí čelit silné opozici. I přesto Pavel věděl, že je Boží vůlí, aby tam zůstal a neodešel. Jak? Díky okolnostem. V 1. listu Korintským 16,8–9 Pavel píše: „Až do Letnic ale zůstanu v Efezu, neboť se mi tu otevírají veliké a slibné možnosti, i když je tu mnoho protivníků.“ (B21) Pavel nemusel nutně slyšet hlas zhůry, říkájící: „Zůstaň v Efezu!“ Podle toho, jakým způsobem Bůh v tom městě jednal, jak lidé docházeli spásy a také podle potřeby učit nově obrácené lidi Pavel věděl, že ještě není čas odejít.

Představ si okolnosti jako dopravní světla. Jaký je význam dopravních světel? V dopravním provozu ti světla dávají signál, kdy můžeš jet a kdy musíš zastavit. Mnoho nehod je způsobeno právě

tím, že těmto signálům lidé nevěnují dostatečnou pozornost. Bůh často používá okolností, aby usměrňoval náš život.

Řekněme například, že vnímáš, že by ses měl přestěhovat do jiného místa. Toužíš po změně prostředí. Chtěl bys sloužit Bohu v jiném městě nebo dokonce v jiné zemi. Ale tvoje okolnosti ti zabraňují udělat takové rozhodnutí: v novém prostředí se ti nenabízí žádná práce ani ubytování, tvůj kamarád je silně proti tomu a ani ty sám v takovém rozhodnutí nemáš pokoj. Takže se horlivě modlíš: „Pane, ukaž mi, jestli je tvou vůlí, abych se přestěhoval.“ Pak trpělivě čekáš na Boha, aby tě vedl. Nakonec vidíš, že okolnosti se vůbec nezměnily. Žádná nabídka práce nepřišla. Tvůj kamarád s tebou stále nesouhlasí. Žádný náznak toho, že bys mohl získat bydlení. A pokoj do tvého rozhodnutí prostě nepřichází. Takové okolnosti jsou velice spolehlivým ukazatelem, že Bůh nechce, aby ses přestěhoval.

Je hloupé vrhnout se do věcí, když ti Bůh skrze tvé okolnosti naznačil, že by ses o to neměl pokoušet. V Příslaví 22,3 čteme: „Rozvážný vidí hrozbu a vyhne se jí, prostáčci však jdou dál, až na to doplatí.“ (B21)

Můžeš se ptát: „Ale není to tak, že ďábel se nás někdy snaží zastavit a zničit naši víru právě tím, že nám do cesty staví překážky? Jak poznám, že zrovna tyto okolnosti jsou červenou od Boha, nebo překážkou od ďábla?“ Je pravdou, že ďábel se nás často snaží zastavit, zvláště když jsme dychtiví plnit Boží vůli. Bible nám jasně říká, že ďábel je jak řvoucí lev, který chodí kolem a hledá, koho by pohltit (1. Petrův 5,8). Pavel napsal, abychom na sebe vzali plnou Boží zbroj, a byli tak schopni odolat ďáblovým svodům (Efezským 6,11). A proto musíme zůstat Bohu na blízku a být duchovně silní.

Pamatuj si ale, že ďábel není vševědoucí jako Bůh. Satan a jeho síť démonů, byť nelítostných a zuřivých, mají své limity. Ďábel neví o celé spletitosti krásného Božího plánu pro náš život a také nemůže vědět, jakou cestou Duch svatý vede své děti po celém světě.

Apoštol Pavel píše: „Kdo z lidí rozumí člověku než jeho vlastní duch? Stejně tak Boha nezná nikdo než Boží duch. My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom rozuměli, čím nás Bůh obdaroval.“ (1. Korintským 2,11–12; B21) Jediné, co ďábel může, je obtěžovat nás, snažit se nás zmást, když hledáme Boží vůli, a postavit nám do cesty překážky, když ji najdeme. Bůh nám dal jasný směr. Abychom rozptýlili možné nejasnosti, podívejme se, co se zbožní křesťané během minulých století naučili:

- Poznej, že Bůh není původcem zmatení.
- Zůstávej v Božím slově.
- Nepřestávej se modlit za jasnost myšlenek.
- Prohlašuj Boží zaslíbení o vedení tvého života.
- Sdílej své obavy s dospělým věřícím, který se zajímá o tvou duchovní kondici a může tě správně nasměřovat.
- Vytrvej, dokud tvá nejistota nezmizí.
- Nedělej žádná unáhlená rozhodnutí.

Ježíš jim odpověděl: „Amen, pravím vám, budete-li mít víru a nebudete pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem; ale i kdybyste této hoře řekli: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře‘ – stane se to.“ (Matouš 21,21) Ježíš toto řekl, protože věděl, že do našeho života přijdou těžkosti a ďábel nám bude házet klacky pod nohy, aby nám znemožnil žít v Boží vůli. Ježíš chtěl, abychom věděli, že máme autoritu zbořit cokoli, co nám ďábel postaví do cesty.

Když jsme vedeni Duchem svatým, Duch nás upozorní na možná nebezpečí v našich životech. Nejsi rád, že nemusíš najít ten správný směr svého života sám? Zamysli se dneska nad tím, jestli ti Bůh nechce skrze tvé okolnosti něco říct. Může být užitečné, když si na papír napíšeš všechny okolnosti, nad kterými je potřeba se zamyslet.

Bůh si používá druhé lidi

Přijímáš rád rady druhých lidí? Někteří lidé moc ne, protože se bojí, že by jim druzí mohli říct to, co nechtějí slyšet – třeba pravdu. Někteří zase nechtějí, aby jim někdo radil, protože se bojí, že by mohli být svedeni ze své cesty. Jiní lidé se zase cítí trapně požádat o radu nebo o konzultaci, protože by mohli vypadat jako blbci. To je pravděpodobně ten nejhorší důvod proč nevyhledat pomoc. Hledání rady není znakem slabosti nebo nevzdělanosti, Bible naopak říká, že vyhledat radu je velice moudré.

Zamysli se nad těmito dvěma verši:

- Hlupák je přesvědčen, že jde správně, kdo je však moudrý, dá si poradit. (Příslaví 12,15; B21)
- Svůj boj vyhraješ díky dobrým radám, ve množství rádců je záchrana. (Příslaví 24,6; B21)

Nazáleží na tom, kdo jsi – jestli jsi bohatý nebo chudý, vzdělaný nebo nevzdělaný – když stojíš před vážným rozhodnutím o Boží vůli, které ovlivní tvůj život i život lidí kolem tebe, měl bys vždy vyhledávat radu u zbožných lidí. Tím, že se o svém rozhodnutí poradíš s druhými lidmi, dovolíš Bohu, aby se do tvého života vložil a mluvil k tobě. Důležité ovšem je, abys mluvil s těmi správnými lidmi, kteří opravdu milují Boha, jsou plni Ducha svatého, zbožní, slouží věrně Bohu, chtějí pro tvůj život to nejlepší, co Bůh připravil a kdo jsou známi pro moudrost. Když hledáš radu u lehkomyšlného člověka, snadno dostaneš špatnou radu. Dánské přísloví říká: „Ten, kdo staví podle rady každého člověka, bude mít šikmý dům.“ Ve tvé církvi je pravděpodobně několik lidí, kteří by tě rádi vyslechli a poradili ti. Tvou první volbou by však měl být tvůj pastor, starší, diakon, učitel nebo jiný vedoucí.

Závěr

Poznání a naplňování Boží vůle není děsivou mystickou zkušeností. Bůh nás touží vést svým směrem. Nejšťastnější lidé jsou ti, kteří znají a plní Boží vůli. Významný skotský misionář a objevitel Afriky, David Livingstone, strávil mnoho let ve vzdálených koutech afrického kontinentu. Častokrát byl nemocný a čelil bezpočtu tíživých situací. Jednou ho napadl lev, který ho potrhá tak, že jedna jeho ruka byla prakticky nepoužitelná. I přesto, že ztratil své přátele a své milované, prohlásil: „Raději budu v srdci Afriky a v Boží vůli než bez Boží vůle na trůně Anglie.“ (Trivette, „Stay in this Field”)

Pokud hledáš Boží vedení a vůli pro svůj život, zapamatuj si toto:

1. Vše začíná tvým spasením a upřímnou touhou hledat Boží vůli.
2. Modli se a žádej Boha, aby ti ukázal svou vůli.
3. Snaž se zachovat si zbožný způsob života s Boží pomocí.
4. Vedení hledej v Božím slově a v jeho principech.
5. Důvěřuj Duchu svatému, že tě povede.
6. Buď pozorný k tomu, zda Bůh nepoužívá tvé okolnosti, aby něco ve tvém životě změnil.
7. Obracej se pro radu ke zbožným lidem.

Odkazy

Lewis, C. S. 1970. God is the Dock—Essays on Theology and Ethics. The Trustees of the Estate of C. S. Lewis. Trivette, Ken. Stay in this Field. <http://www.sermonsearch.com/content.aspx?id=15759> (accessed Aug. 2, 2007).

Zwemer, Samuel M. 1923. Call to Prayer. New York: Marshall Bros.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Žalm 119,105

Příslaví 12,15

Příslaví 22,3

Jeremiáš 29,11

Římanům 8,14

Římanům 12,1–2

Efezským 5,17

Jakub 1,5

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Jak víme, že Bůh chce, abychom znali jeho vůli?

- a) Protože to dává smysl.
- b) Protože to říká Bible.
- c) Všechna náboženství na světě zdůrazňují důležitost poznání boží vůle.

2. Co je zásadní pro získání Božího vedení do našich životů?

- a) Musíš být znovuzrozen.
- b) Musíš být pokřtěn.
- c) Musíš chodit každou neděli do církve.

3. Jak nám modlitba pomáhá najít Boží vůli?

- a) Skrze modlitbu vyjadřujeme svou touhu po Božím vedení a věříme, že Bůh odpoví.
- b) Díky modlitbě zažiješ pokoj a budeš se cítit lépe.
- c) Modlitba je jediným způsobem jak získat Boží náklonnost.

4. Bůh nám neřekne v jedné chvíli, jak bude celá naše budoucnost vypadat, protože

- a) rád nechává své děti, aby trochu bojovaly, předtím než jim nabídne své vedení.
- b) neví, jak naše budoucnost bude vypadat, zná jen její část.
- c) chce, abychom k němu přicházeli často a byli na něm závislí.

5. Která z odpovědí ukazuje správný postoj v modlitbě za poznání Boží vůle?

- a) „Bože, chci znát tvou vůli, ale dej mi prosím několik dalších možností.“
- b) „Bože, chci znát tvou vůli a poslouchat tě, ať to stojí cokoli.“
- c) „Bože, chci znát tvou vůli, pokud to nepřekazí moje plány.“

6. Zbožnost je klíčem k poznání Boží vůle, protože zbožný člověk

- a) nikdy nechybuje ani nehřeší.
- b) ukazuje, že jeho život je živou obětí Bohu.
- c) ví, že je lepší než ostatní.

7. Hodnota Bible je v tom, že

- a) nám slouží jako základ pro porozumění Boží vůle.
- b) je příliš složitá a od věci.
- c) nám ukazuje, jakou barvu a styl oblečení bychom měli nosit každý den.

8. V této lekci je Duch svatý přirovnán k

- a) meteorologovi.
- b) prodavači, který se tě snaží přinutit koupit své zboží.
- c) vnitřnímu, všemocnému osobnímu navigátorovi.

9. Když v hledání Boží vůle hledáš radu u druhého křesťana,

- a) je to známka toho, že nedůvěřuješ Bohu.
- b) je to známka tvé slabosti a nedospělosti.
- c) dáváš Bohu šanci, aby vstoupil do tvého života a mluvil k tobě.

10. Které charakteristiky by měl mít ten, kdo ti chce poradit?

- a) Vzdělání v poradenství, alespoň tři roky praxe, být zaměstnancem v rostoucí církvi nebo mít soukromé poradenské centrum.
- b) Milovat Boha, být naplněn Duchem svatým, být zbožný, sloužit věrně Bohu a chtít pro tvůj život to nejlepší, co pro tebe Bůh připravil, a mít moudrost.
- c) Mít alespoň padesát let, být pokřtěn, být členem sboru, zpívat ve chvále, vyučovat v besídce a rád poslouchat problémy druhých lidí.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. b (10.1)
2. a (10.1)
3. a (10.2)
4. c (10.2)
5. b (10.2)
6. b (10.3)
7. a (10.4)
8. c (10.5)
9. c (10.6)
10. b (10.6)

O AUTOROVI LEKCE

Joe Szabo je misionář, je ženatý a má tři děti. Nyní pracuje na Global University's Center pro evangelizaci a učednictví. Věnoval se zakládání církví a v letech 1991 – 2004 byl učitelem Bible ve Španělsku. Předtím, než se stal misionářem, byl pastorem ve Spojených státech.

Lekce 11

Porozumět duchovní autoritě

V této lekci se budeme zabývat tím, co je v mnoha evangelikálních církvích známo jako „duchovní autorita“. Některé církve nakládají s duchovní autoritou dobře, zatímco jiné ne. Když se v církvích toto důležité téma neučí nebo se o něm nediskutuje, někteří křesťané zůstávají v nevědomosti a mohou si vytvořit návyky a postoje, které posléze brání jejich osobnímu růstu i růstu jejich církve.

OSNOVA

Typy autorit
Definice duchovní autority
Podřídít se duchovní autoritě
Vzpouira proti duchovní autoritě
Jak podpořit svou církev

CÍLE

1. Popsat druhy autorit.
2. Definovat duchovní autoritu.
3. Vysvětlit, co znamená podřídít se duchovní autoritě.
4. Probrat, co je podstatou vzpoury proti duchovním autoritám.
5. Uvést, jakými způsoby můžete podpořit svou církev a své vedoucí.

Typy autorit

Cíl 1: Popiš, jaké máme druhy autorit.

Autorita je v našich životech velice reálná. Každý z nás se denně musí podřizovat nějaké autoritě. Definujme si zde pět druhů autority, které jsou nám všem známy.

První je Boží autorita. Bůh nám dal svobodnou vůli a velký prostor k rozhodování, kterou cestou chceme jít. I přesto je Bůh naší nejvyšší autoritou. Bohu se budeme zpovídat ze všech svých myšlenek, slov, rozhodování a skutků. Jako křesťané jsme povoláni k naprosté oddanosti Boží autoritě. Předtím, než Ježíš vystoupil na nebesa, řekl svým učedníkům: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ (Matouš 28,18)

Za druhé, odborná (profesní) autorita. Profesor, který strávil mnoho let studiem určitého tématu, je odborníkem, autoritou v této oblasti. Známý fotbalista nebo atlet může být považován za autoritu v určité sportovní oblasti. Někdo jiný může začít jako umývač nádobí v restauraci, potom se stát číšníkem, kuchařem a nakonec manažerem celé restaurace. Takový člověk zná všechny oblasti své práce. Kdo je chytrý, poučí se z takových zkušeností.

Za třetí, nelegitimní autorita, která je získána skrze nátlak, diktaturu, zneužívání a manipulaci. Knihy jsou plné příkladů o tyranech a diktátorech, kteří získali moc bezcharakterními metodami a jejichž panování bylo kruté a nespravedlivé. Křesťané, kteří dnes žijí v takové zemi, často trpí tímto bezbožným chováním svých vůdců. Apoštol Petr píše: „... Trpíte-li ovšem kvůli dobrým činům, je to před Bohem vzácné.“ (1. Petrův 2,20; B21) Než budeš číst dále, přečti si verš 1. Petrův 3,13–17.

Za čtvrté, delegovaná autorita. Majitel obchodu může například pověřit svého zaměstnance, aby dohlížel na nově přijaté pracovníky. Nebo pastor sboru může pověřit svého člena, aby vedl pouliční evangelizaci nebo službu dětem. Taková autorita nám může být buď dána, nebo se jí budeme muset podříditi.

Za páté je to svěřená (legitimní) autorita. Příkladem této autority jsou policie a úředníci. Společnost jim dala autoritu, aby chránili její obyvatele, dodržování zákonů a usilovali o blaho lidí. Taková autorita není jistě bez chyby, ale Nový zákon nám jasně říká, že bychom se měli těmto civilním autoritám podřizovat, pokud tím nepřestupujeme Boží vyšší morální zákon. Než budeš číst dále, podívej se prosím na verš Římanům 13,1-7 a 1. Petrův 13–17.

Definice duchovní autority

Cíl 2: Definuj duchovní autoritu.

Z křesťanského pohledu odpovídá duchovní autorita autoritě a službám, které Bůh ustanovil v církvi, v těle Kristově. V listu Efezským 4,11–13 Pavel píše: „To on rozdal své dary – apoštol, proroky, evangelisty, pastýře a učitele – pro přípravu svatých k dílu služby, aby se Kristovo tělo budovalo, abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti.“ (B21) Těchto pět služebností zmíněných výše – apoštol, prorok, evangelista, pastor a učitel – je někdy uváděno jako úřady pěti služebností. Většina křesťanů je si blízká s pozicí pastora nebo učitele. Jsi-li křesťan, pravděpodobně už jsi potkal pastora nebo učitele. Mnoho biblických škol říká, že řecké slovo použité ve verši Efezským 4,11 naznačuje, že tyto dvě služebnosti jsou ve skutečnosti jednou – pastor-učitel. Každá církev potřebuje alespoň jednoho vedoucího, který bude vykonávat tyto služby. Bible velice jasně mluví o kvalitách a zodpovědnostech pastora-učitele. Nový zákon mluví také o pastorovi-učiteli jako o „správci“ a „pastýři“. Přečti si verše 1. Timoteovi 3,1–7 a 1. Petrův 5,1-4. Všimni si, že pastor-učitel má specifickou funkci. Jeho úkolem je připravit Boží lid k bohoslužbě a pomoci mu růst ve víře. To neznamená, že jsou Božími oblíbenci, protože je Bůh povolal, vybavil pro tuto službu, svěřil jim zodpovědnost za výuku a kázání Božího slova a péči a vedení dalších věřících. Autorita, kterou tito vedoucí mají, je jim svěřena Ježíšem, nikoli lidmi. I přesto není pochyb, že trvá nějakou dobu, než členové sboru svou autoritu rozpoznají a začnou svému pastorovi a učitelům důvěřovat.

I když v mnoha zemích funguje demokratický systém velice dobře, církev, ať už celosvětová nebo místní, demokratická není. A to může některé šokovat. Neznamená to ovšem, že křesťané nemohou vyjádřit svůj názor nebo se nemohou pokusit o pozitivní změnu ve své církvi. Právě naopak, je to vítané. Ani to neznamená, že Bůh mluví pouze k pastorovi a skrze něho. Bůh mluví k srdci všech, kdo mu jsou oddáni. Ani se tím nemyslí, že pouze pastoři nebo učitelé mohou být zapojeni ve službě. Pravdou je, že všichni věřící by měli být aktivní ve své službě Bohu, měli by využívat své talenty, schopnosti a zdroje. Když říkáme, že církev není demokratickou, myslíme

tím, že jejím vedoucím je Bůh, který dosazuje lidi do služebností tak, aby mohl konat své dílo. Tito vedoucí zase slouží a pracují s věřícími lidmi, aby uskutečnili Boží záměry a plány.

Je velice důležité porozumět, že každá církev má svou vizi a plán, který zjevil Bůh pastorovi a vedoucímu týmu církve. Ti se důkladně modlí, diskutují nad zjevenou vizí, aby se ujistili, že správně slyšeli Boží hlas; poté se tuto vizi snaží naplnit. Duchovní autority, jako je pastor-učitel, nesou zodpovědnost za kázání Božího slova, napravování nesprávného učení, napomínání, je-li potřeba, a pomáhání těm, kteří odpadli a potřebují uzdravení. Přečti si verše 2. Timoteovi 4,1-5.

Podřídit se duchovní autoritě

Cíl 3: Vysvětlí, co znamená podřídit se duchovní autoritě.

List Židům 13,17 křesťanům říká: „Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch.“ Co přesně pro křesťana znamená podřídit se duchovním autoritám? Může nám pomoci, když si definujeme, co to neznamená. Podřídit se duchovním autoritám kupříkladu neznamená, že věřící se stane otrokem a bude bezmyšlenkovitě plnit všechny příkazy. Žádný pastor-učitel by toto nikdy neměl vyžadovat. Pokud to ovšem vyžadují, je to jasná známka toho, že jsou nevyrovnaní a jejich postoje v pozici vedoucího nejsou správné. Podřízení duchovním autoritám také neznamená, že přijmeme absolutně všechno, co je nám řečeno. Každý věřící je zodpovědný za vlastní zhodnocení toho, co mu bylo řečeno, a za dodržování standardů Bible. V žádném případě by ses neměl chovat v rozporu s Božími principy zjevenými v Bibli, nehledě na to, kdo tě k tomu navádí.

Pravá podřízenost je především postojem srdce. Vychází z pokory. Poddajný člověk chápe, že je závislý na Bohu a na ostatních lidech. Poddajný člověk chápe, že Bohem dosazení vedoucí mají užitečný vhled a moudrost, kterou mohou sdílet. Když věřící chápou, že potřebují vedoucí a ostatní věřící, jsou na dobré cestě dosáhnout svého plného potenciálu. Poddajnost je také otázkou chování. Pokorný člověk projevuje respekt autoritám, uznává jejich místo ve službě i povolání od Boha, pečlivě zvažuje jejich rady, napomenutí, doporučení a žádosti. Vycházení s duchovními autoritami by nemělo jít

přes sílu ani z donucení. Věřící by měli spolupracovat se svými vedoucími s radostí. I přesto, že věřím, že mnoho lidí se chová ke svým vedoucím zdvořile a jsou za ně vděční, vím, že pro některé lidi není toto učení zrovna lehké.

Zde je pár obecných důvodů jejich neochoty:

Za prvé, někteří nejsou ochotni podřídit se jakékoli autoritě. Ve svém mládí byli pravděpodobně rebely a přenesli si tyto postoje a chování do své dospělosti. Tyto postoje jsou nebiblické, nezdravé a škodí vztahům s druhými lidmi. Takoví lidé se musí nejprve podřídit Bohu a poprosit ho, aby změnil jejich srdce.

Za druhé, někteří lidé jsou zraněni bezcharakterními vedoucími v církvi a nyní nedůvěřují nikomu jinému ve vedoucí pozici církve. I když většina znovuzrozených a duchem naplněných vedoucích upřímně miluje Boha, touží mu sloužit a chce jen to nejlepší pro svou církev, jsou to koneckonců jen omylní lidé. Někdy prostě chybují. Čas od času se někdo dopustí vážného hříchu, velice tím zraní věřící a potupí Boha. Jiní mohou využívat své pozice a vlivu k prosazení svých vlastních zájmů, dopouštět se dogmatických chyb, zacházet do extrémů a podporovat nebiblické praktiky a učení. Mohou hladovět po moci, pokoušet se potlačit jakoukoli kritiku a vládnout shromáždění jako diktátoři. Lidem, kteří byli zraněni takovým bezcharakterním vedoucím, by mohlo pomoci poradenství. Poradenství pomáhá uzdravovat takové rány a vypořádat se se zahořkostí a vztekem. Zranění lidé potřebují soucit, porozumění a pomoc, najít milující církev a pastora, kterému by důvěřovali.

Za třetí, někteří lidé se domnívají, že když nesouhlasí s vedoucím církve, v určitých záležitostech je přijatelné, když jsou vždy proti němu. Řeknou například pastorevi: „Máš autoritu jen do té doby, pokud s tebou souhlasím. Pokud s tebou nesouhlasím, tvá autorita se vytrácí.“ Takovým lidem je potřeba ukázat mylnost jejich pozice. Bible nás neučí, že všichni v církvi budou vždy souhlasit se vším. Učí nás však, že se věřící musí navzájem milovat, usilovat o pokoj, odpouštět a snažit se o harmonii Kristova těla.

Za čtvrté, někteří lidé nemohou snést úspěch a uznání, které jejich vedoucí získali. Jde o žárlivost, kterou Boží slovo odsuzuje. Apoštol Pavel píše: „Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota ... žárlivost.“ (Galatským 5,19–20)

Za páté, někteří lidé nerespektují duchovní autority kvůli jejich věku, rase, vzdělání nebo jiným věcem. I to je nebiblické. V listu Galatským 3,26–28 se píše: „Všichni jste se vírou v Krista Ježíše stali Božími dětmi. Všichni, kdo jste pokřtěni do Krista, jste se do Krista oblékli. Nejde už o to, kdo je Žid nebo Řek, otrok nebo svobodný, muž nebo žena – všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“ (B21)

Za šesté, někteří lidé jsou prostě na Boha nazlobení. Obviňují Boha za všechny bolestivé situace, kterými prošli. Obviňují Boha dokonce i za následky svých vlastních hloupých rozhodnutí. I když takoví lidé často najdou cestu zpět do církve a jsou uzdraveni, může být pro ně čas od času těžké ocenit duchovní autoritu pastorů a učitelů a důvěřovat jí.

Za sedmé, jsou to ti, kteří jsou přehnaně pyšní. Myslí si, že jsou duchovněji, spravedlivěji a moudřejší než jejich vedoucí. Je jistě žádoucí, aby všichni věřící měli bohatý duchovní život, znali dobře Bibli, žili příkladný a zbožný život a byli moudří. Pravá pokora brání křesťanům před chvástáním se vlastními úspěchy a snižováním druhých lidí. Lidé, kteří jsou přehnaně pyšní a kritizují své vedoucí za jejich slabosti, nežijí Boží láskou a zapomínají, že tito vedoucí byli povoláni Bohem. A navíc, každý v církvi, vedoucí nevyjímaje, duchovně stále roste.

Za osmé, někteří lidé v církvi nejsou skutečně znovuzrozeni. I když se sem tam chovají jako věřící, častěji ukazují svůj světský postoj a chování, které s sebou nese neúctu a lhostejnost k vedoucím.

Vzpouora proti duchovní autoritě

Cíl 4: Diskutujte, co je podstatou vzpoury proti duchovním autoritám.

Náš hříšný svět je plný vzpoury. Vězení jsou plná mužů i žen, kteří překročili zákony své země nebo zákony Boží. Většina z nich nepředpokládá, že budou potrestáni. Domnívají se, že jsou chytřejší než ostatní. Bible nás varuje: „Pokud se tak nezachováte, hle, zhřešíte proti Hospodinu, a vězte, že váš trest si vás najde.“ (B21) Nikdo se nemůže vzpírat Bohu nebo společnosti do nekonečna. Lidé, kteří hřeší proti Hospodinu a společnosti jdou z bláta do louže. Na konci svého života se stejně musí zodpovídat Bohu. List Římanům 14,10 nám říká: „Všichni přece staneme na soudu před Božím trůnem.“ (B21)

Žel i v církvi můžeme nalézt mnoho forem vzpoury. Věřící, který nezůstává blízko Bohu skrze modlitbu, studium Bible, chválu a společenství s ostatními věřícími, se může jednoduše zaplést do hříšných věcí světa. Nebo si může chovat vůči někomu neodpuštění a způsobit si tím zahořklost své duše. Takový věřící může pěstovat s dalšími vedoucími své církve negativní postoje k pastorovi, kvůli zklamání a vystrážlivění, kterým církev prochází. Věřící může začít zcela bez důvodu pomlouvat nebo záludně kritizovat ostatní věřící a vedoucí. Když ho nikdo nezastaví, může to způsobit velkou bolest v místní církvi i v životech jejích vedoucích, a zabránit tím efektivitě celého sboru.

Starý zákon zaznamenává příběh o tom, jak Mojžíš vyvedl Izraelity z egyptského otroctví. Tento příběh plný zázraků tím ovšem nekončí. Bůh si použil Mojžíše, aby vedl Izraelity po čtyřicet let po poušti a Bůh je tak mohl připravit na vejtití do zaslíbené země. Mojžíš nebyl pouze jejich prorokem, ale také pastýřem a pastorem. Izraelité mnohokrát ztratili trpělivost, začali se chovat hříšně a zahrnuli Mojžíše a jeho bratra Árona nespravedlivou kritikou a stěžováním. Všimni si, jak Mojžíš odpověděl, když se jednou Izraelité rozzlobili a začali kritizovat vše, co Mojžíš s Áronem dělali. Mojžíš řekl lidem: „Co jsme my, že reptáte proti nám? ... Nereptáte proti nám, ale proti Hospodinu.“ (Exodus 16,7–8; B21)

Když se věřící úmyslně a tvrdohlavě staví proti autoritám, které Bůh do církve dosadil, staví se v podstatě proti Bohu. Toto je biblická pravda. Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, přijímá mne. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mě poslal.“ (Jan 13,20) A tak kdokoli odmítá toho, koho Ježíš poslal, neodmítá jen jeho, ale Ježíše samého. To není zrovna dobrá pozice pro toho, kdo si říká křesťan. A tak je odpor proti duchovním autoritám vlastně odporem proti Bohu.

To zajisté nedává pastorům ani jiným duchovním autoritám možnost dělat a říkat, cokoli chtějí. I oni se zodpovídají Bohu a těm, kteří jsou nad nimi. Jakub píše: „Nechtějte všichni učit druhé, moji bratří: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností.“ (Jakub 3,1) Bůh od duchovních vedoucích očekává více zodpovědnosti. Žádný věřící by neměl toužit po boji s vedoucím, kterého Bůh vybral. Bible nám jasně říká, že ti, kteří bojují proti vedoucím, spadli do ďáblovy léčky. Pavel napsal Timoteovi, duchovnímu vedoucímu církve v Efezu: „A Pánův služebník nemá být hádavý, ale

ke všem přívětivý a snášenlivý a má být schopen učit a s vldností napravovat odpůrce.“ (B21) Kdo ví? Bůh je může přivést k pokání, aby poznali pravdu a probrali se z ďáblovy pasti, do níž se nechali lapit, aby konali jeho vůli.

Jak podpořit svou církev

Cíl 5: Uveď, jakými způsoby můžeš podpořit svou církev a své vedoucí.

Existuje několik způsobů, jak mohou křesťané podpořit svou církev.

Za prvé je důležité, abychom byli přítomni na shromáždění a podíleli se na životě církve. List Židům 10,24–25 nám říká: „Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“ Někteří lidé podceňují důležitost bohoslužeb. Scházení se spolu s ostatními křesťany povzbuzuje a podporuje vedoucí, kteří se připravovali a modlili, aby nám mohli sloužit. Měli bychom být aktivní a nesedět jak roboti. Můžeme se chovat přátelsky, podílet se na chválách, povzbuzovat pastora během jeho kázání.

Za druhé se musíme modlit. Je mnoho věcí, které se nám zdají přitažlivější než modlitba. Někdo miluje hraní na hudební nástroj, jiní žijí evangelizací a další mají například potěšení v pomáhání potřebným lidem. Někteří mají rádi fyzicky namáhavou práci a slouží tím Bohu. Přesto všechno nezapomínejme, že modlitba je důležitá pro každého věřícího. V listu Koloským 4,2 se píše: „V modlitbě buďte vytrvalí, zůstávejte v ní bdělí a vděční.“ (B21) Měli bychom se modlit za své vedoucí. Možná je pro tebe těžké si přiznat, že duchovní vedoucí čelí pokušením a duchovním tlakům stejně jako my. Ďábel ví, že pokud „dostane“ duchovní vedoucí nebo se mu podaří odradit je od jejich práce, bude to mít dominový efekt na zbytek celé církve. Tvá modlitba za pastory a jejich rodiny jim může nesmírně pomoci.

Za třetí, musíme blíže poznat své pastory a učitele. Z listu Efezským 4 jsme se dozvěděli, že pastoři a učitelé jsou Božím darem pro církev. Ježíš nám nezanechal budovy, peníze ani technologii. Ježíš nám zanechal lidi, které povolal a uschoptil milovat a žehnat jeho

církvi. Čím více poznáme své vedoucí, tím více jim budeme důvěřovat.

Za čtvrté, musíme si svých vedoucích vážít. Všimni si, co Pavel píše v 1. listu Timoteovi 5,17: „Starší, kteří se dobře starají o církev, si zaslouží dvojnásobné uznání, zvláště ti, kdo mají namáhavou službu kázání a vyučování.“ Bůh se ve své moudrosti rozhodl dosadit tyto duchovní vedoucí do jejich pozice v církvi. Ve světském zaměstnání je běžné, že nevěřící lidé jednají vůči svým nadřízeným útočně a nepřátelsky. Taková neúcta může směřovat proti zaměstnavateli, policii, úřadu nebo vládě. I když takové chování je dnes ve světě běžné, v Boží rodině pro ně není žádné místo.

Za páté, měli bychom sdílet zodpovědnosti za jednotlivé služby mezi sebou. Bůh nikdy nechtěl, aby celou církev obstarával jen pastor, případně hrstka lidí. Je známo, že 90 % práce v církvi dělá 10 % jejích členů. Výsledkem toho je žel osobní vyhoření vynikajících pracovníků. Když bude každý člen sboru pomáhat, sloužit a dávat, nikdo nedojde osobního vyhoření. Proto buď ochotný sloužit své církvi. „Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný.“ (Efezským 6,8) Když objevíš své obdarování a zjistíš, že jím můžeš sloužit, přinese ti to do tvého života velkou radost.

Závěrem bych chtěl říct, že tato lekce může být trochu náročnější pro nově obrácené křesťany, kteří nejsou s tímto biblickým konceptem zatím obeznámeni. I přesto věřím, že je tato lekce důležitá pro každého věřícího. Modlím se, aby ses stal tím, koho je radost vést, a aby ti Bůh otevřel dveře velkým věcem svého království.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ:

Exodus 16,8

Matouš 28,18

Jan 13,20

Efezským 4,11–13

1. Timoteovi 5,17

2. Timoteovi 2,24–26

2. Timoteovi 4,2

Židům 10,24–25

Židům 13,17

Jakub 3,1

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Mít odbornou (profesní) autoritu znamená, že

- a) můžeš využít svou moc, jak chceš, pokud tím však neubližuješ nikomu jinému.
- b) ti ji někdo jiný svěřil, abys mohl pomoci druhým lidem.
- c) lidé uznají, že máš velké znalosti nebo dovednosti v určité oblasti.

2. Duchovní autorita v této lekci se vztahuje na autoritu,

- a) kterou Bůh pověřil pastory a další vedoucí v místní církvi.
- b) křesťanů, kteří musí sdílet evangelium o Ježíši s ostatními lidmi.
- c) andělů, kteří jsou Božími posly.

3. List Efezským 4,11–13 mluví o darech, které dal Ježíš své církvi. Tyto dary zahrnují apoštoly, proroky, evangelisty, pastory a učitele.

- a) pravda
- b) lež

4. Místní církev by měla mít demokratický systém.

- a) pravda
- b) lež

5. Bůh dal pastorům autoritu, aby s církví naplňovali Boží vizi, kázali Boží slovo, napravovali falešné učení a pomáhali věřícím.

- a) pravda
- b) lež

6. Podřízení Boží autoritě podle této lekce znamená:

- a) dělat vše, co ti pastor řekne, i když to nedává žádný smysl a je to v rozporu s Biblií.
- b) respektovat své vedoucí.
- c) podniknout pouť do posvátného místa a políbit ruku duchovnímu vedoucímu.

7. Která z níže uvedených odpovědí nepopisuje důvod, proč někteří věřící nerespektují duchovní autority?

- a) Někteří lidé jsou zraněni bezcharakterními vedoucími.
- b) Někteří lidé se odmítají poddat jakékoliv autoritě.
- c) Někteří si myslí, že je přijatelné stát proti vedoucím v jakémkoli případě jenom proto, že spolu nesouhlasili v některých minulých otázkách.
- d) Někteří lidé si myslí, že kdyby se podřídili pastorům a dalším vedoucím církve, byla by pro ně jejich práce příliš jednoduchá.

8. Co nás příběh o Mojžíšovi, který čelil rozzlobeným Izraelitům, učí o reptání proti duchovním autoritám?

- a) Reptání proti Božím služebníkům je nezbytné a Bůh to schvaluje.
- b) Reptání proti Božím služebníkům se rovná reptání proti Bohu.
- c) Reptání proti Božím služebníkům je formou protestu, který Bůh podporuje.
- d) Reptání je přirozené lidské chování, které Bůh akceptuje.

9. Který z následujících způsobů není způsobem, jak podpořit svou církev?

- a) Chodit na společná schromáždění a podílet se na životě církve.
- b) Sdílet zodpovědnosti církve.
- c) Vážít si svých vedoucích.
- d) Poslat anonymní dopis svým vedoucím, ve kterém bude napsáno, co všechno dělají špatně.

10. Téma duchovní autority má pro věřícího člověka jen velmi nepatrný význam.

- a) pravda
- b) lež

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. c (11.1)
2. a (11.2)
3. a (11.2)
4. b (11.2)
5. a (11.2)
6. b (11.3)
7. d (11.3)
8. b (11.4)
9. d (11.5)
10. b (11.5)

O AUTOROVI LEKCE

Joe Szabo je misionář, je ženatý a má tři děti. Nyní pracuje na Global University's Center pro evangelizaci a učednictví. Věnoval se zakládání církví a v letech 1991 – 2004 byl učitelem ve Španělsku. Předtím, než se stal misionářem, byl pastorem ve Spojených státech.

Lekce 12

Jak najít své místo ve službě

Je jen málo věcí, které nám přinášejí větší radost než dávání. Jen málo věcí nás obohatí tak, jako nás obohacuje naše touha naplnit potřeby druhých lidí. Pavel používá Ježíšova slova jako standard pro sdílení našich životů s druhými lidmi: „Požehnanější je dávat než dostávat.“ (Skutky 20,34-35; B21) Být ochoten pomáhat druhým je velice významným krokem ke šťastnému životu. Službou a dáváním posilujeme nejen náš osobní duchovní život, ale i životy druhých lidí.

Křesťanství je postaveno na dvou základních biblických příkázáních. Za prvé, věřící by měli milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí (Matouš 22,37). Druhé přikázání přirozeně vyplývá z prvního: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Matouš 22,39) Boží láska se může plně projevit jen skrze lásku a službu druhým lidem. Bible o tomto mluví velice jasně. Věřící projevují pravou lásku právě službou druhým lidem. Je krásné, když říkáme Bohu: „Miluji tě“, ale láska vyžaduje více, než jen pouhá slova. Přemýšlej nad tím, co napsal Jan: „Nemilujme pouhými slovy, drazí, ale opravdovými skutky.“ (1. Janův 3,18; B21) Jan se obával, že křesťané mají mnoho řečí a „skutek utek“. Jak je jednoduché mluvit o lásce k bližnímu! I když láskyplná slova jsou velice důležitá, jen zřídka stačí. Zasáhnout lidi naší službou vyžaduje aktivní lásku.

Jan byl ohromen obětí, kterou za nás Ježíš dal. Uvědomil si, že Ježíšova oběť zhmotnila a zviditelnila Boží lásku k nám. Stejně tak byl Jan přesvědčen, že by křesťané měli dokazovat lásku skutky, které vyžadují nějakou oběť. Podle Jana je projev lásky základem křesťanské služby (1. Janův 3,17).

Tato lekce ti pomůže vypěstovat si postoje a schopnosti, které jsou nutné pro tvou službu tomuto porušenému světu. Během studia této lekce se modli, aby ti Bůh pomohl ukázat tvou službu ostatním lidem. V modlitbách a studiu si pamatuj toto: křesťanská láska

je základem všech skutečných služeb (1. Korintským 13). Pozvi proto Ducha svatého, aby naplnil tvé srdce láskou. Tvá služba se pro tebe stane přirozenou součástí tvého života.

OSNOVA

Zodpovědnost každého křesťana
Tvá jedinečnost ve službě
Charakteristiky služebníka
Oddanost místní církvi
Najít Boží vůli ve službě
Boží přítomnost v místní církvi
Nová úroveň tvé služby

CÍLE

1. Popsat zodpovědnost křesťana v místní církvi.
2. Vysvětlit jedinečnost každého věřícího v jeho službě z biblického hlediska.
3. Popsat charakteristiky dobrého služebníka.
4. Popsat, co znamená vlastnictví v místní církvi a oddanost místní církvi.
5. Popsat způsob, jak najít Boží vůli ve službě.
6. Pohovořit o Boží roli ve tvé církvi.
7. Vyjmenovat kroky k přípravě na novou úroveň služby ve tvé církvi.

Zodpovědnost každého křesťana

Cíl 1: Popiš zodpovědnost křesťana v místní církvi.

Lidé si často myslí, že termín „služba“ se používá jen pro určitý okruh lidí, jako jsou vedoucí církve, pastoři, učitelé a evangelisté. Nový zákon nás ovšem učí něco zcela jiného. Termín „služba“ je překladem řeckého termínu diakonia. Diakonia v sobě zahrnuje soucitnou lásku a reakci na potřeby druhých lidí. V prvním století byl tento termín používán jako obecný termín pro všechny služby církve. Tudíž veškerá služba uskutečňovaná někým z církve byla vnímána jako služba. Každý má svou službu v místní církvi.

První Korintským 12 nám dává jasné vysvětlení, co služba v místní církvi znamená. Tato kapitola nám poskytuje i důležité informace o používání duchovních darů ve službě.

- Církev má mnoho rozdílných darů, jejichž projevy působí Duch svatý (verše 4–5).
- I když existují různé projevy moci, je to Bůh, „který působí všechno ve všech“ (vv. 6–7).
- Máme k dispozici krásnou pestrost darů. Tyto projevy darů jsou uskutečňovány skrze lidi, které Bůh těmito dary obdaroval (verše 4–11).
- Stejně jako naše tělo má mnoho částí, tak i tělo Kristovo (církev) má různé části (verše 12–14). Bůh si vysoce cení různorodosti charakterů a obdarovanosti lidí ve své církvi.
- Nikdy bychom si neměli myslet, že pokud nemáme službu v církvi jako někdo jiný, nejsme důležití (verše 14–17).
- Bůh dává dary a služby každému jednotlivci tak, jak chce (verše 18–19).
- Bůh používá rozličné lidi a dary pro dobrou vyváženost a jednotu těla Kristova (verše 21–26).
- Každý z nás by měl mít touhu sloužit druhým těmi dary, které nám Bůh svěřil (verše 27–31).

Pavel nahlížel na styl života ve službě jako na duchovní právo prvorozeného, které má každý věřící. Pochopil, že služba vyžaduje mnohem více než jen vyučování nebo kázání. Služba je praktická, dotýká se každé oblasti našeho života. Pavel rozpoznal širokou škálu darů týkajících se různých situací (Římanům 12,4–13).

Tvá jedinečnost ve službě

Cíl 2: Vysvětlí jedinečnost každého věřícího v jeho službě z biblického hlediska.

Slovo jedinečný znamená „jediný svého druhu“. I ty jsi jedinečný! Neexistuje nikdo, jako jsi ty. Tak například, nikdo nemá stejný otisk prstu nebo chodidla, jako máš ty. Nikdo nemá stejnou povahu, jako je ta tvá. Právě tvá povaha tě nejvíce odlišuje od ostatních lidí. Tvá

povaha určuje, jakým stylem navazuješ kontakty a jak komunikuješ s druhými lidmi. Určuje také tvůj postoj k životu.

Jedinečnost každého člověka je výrazem Boží touhy po rozmanitosti. Jeho stvoření je rozmanité a jedinečné. Stačí se podívat na barvnost ptačího peří nebo mořských ryb. Bůh dal obrovským horám jeden druh krásy a zvlněné krajiny zase jiný druh krásy. Příklady Boží rozmanitosti je nespočetně. Stejně tak jako Bůh touží po rozmanitosti ve svém stvoření, tak touží i po rozmanitosti ve své církvi.

Všiml sis někdy, jak lidé projevují Boží lásku? Třeba takto: Jedna starší paní koupí tašku jídla. A protože nemá mnoho peněz, koupě tohoto jídla je pro ni skutečnou obětí. Potom jde a položí tuto tašku před dveře rodiny, která nemá peníze, a jde pryč. Tato rodina neví, kdo je takto požehnal. Takové podporování potřebných lidí je jedinečným způsobem, kterým tato žena slouží druhým lidem. Naše jedinečnost se zrcadlí v našich postojích a v našem jednání. Naše jedinečnost září ve službě druhým lidem. Dalším příkladem je muž, který chodí na rušnou ulici s velkou krabicí jablek a evangelizačních letáček. Stojí na rohu, v jedné ruce drží jablko a v druhé letáček. Většina lidí si ochotně vezme jablko i letáček.

Jsme jedineční i ve svých zkušenostech. Bůh často využívá našich unikátních zkušeností, abychom pomohli druhým lidem a sloužili jim. Bůh například může použít tvou minulost, aby pomohl někomu jinému projít těžkostmi. Tak jako apoštol Pavel, můžeme i my nabídnout povzbuzení druhým lidem, kteří procházejí něčím podobným. Bůh použil ty nejtěžší Pavlovy zkušenosti, aby přinesl naději dalším lidem. Pavel v následující pasáži píše: „Požehnan buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého potěšení! V každém našem soužení nás potěšuje, abychom ty, kdo mají jakékoli soužení, mohli povzbuzovat tímtež potěšením, které jsme sami přijali od Boha. Vždyť čím více utrpení pro Krista zakoušíme, tím více povzbuzení skrze Krista přijímáme.“ (2. Korintským 1,3–5; B21) Nikdy si nemysli, že máš jen málo, co můžeš Bohu nabídnout. Naše jedinečnost a naše zkušenosti mohou být dva možné způsoby, jak sloužit druhým lidem.

Charakteristiky služebníka

Cíl 3: Popiš charakteristiky dobrého služebníka.

Každý následovník Ježíše Krista by si měl položit otázku: „Jak nejlépe bych mohl sloužit Ježíši Kristu ve své církvi?“ Tato otázka je zásadní a dotýká se Božího srdce. Bůh předem ví, jak bys nejlépe mohl sloužit své církvi. Také ví, že tvá touha mu sloužit tě zavede do služby. Pokud upřímně zvažuješ Bohu sloužit, buď si jist, že k tobě bude mluvit ohledně konkrétní služby.

Abys zjistil své obdarování pro službu, uvažuj o jejích cílech. Obdarováním myslím všechny tvé možné dispozice pro službu. To jsou tvé talenty, dovednosti a duchovní dary.

Zde je několik užitečných definic:

- Talent je mimořádná vrozená schopnost. Někteří mají například přirozený talent veřejně zpívat nebo mluvit. Přirozený talent můžeme posílit studiem a tréninkem.
- Dovednosti jsou schopnosti získané především učením a tréninkem – formálním i neformálním a zkušenostmi. Dobrým příkladem může být administrativní práce a účetnictví.
- Duchovní obdarování jsou speciální schopnosti, které dává Duch svatý. Výčet duchovních darů najdeme v listu Římanům 12,6–8 a 1. Korintským 12,7–11.

Prvním důležitým krokem je požádat Boha, aby ti umožnil sloužit ve tvém sboru. S postojem služebníka se ti otevřou možnosti sloužit svým obdarováním (1. Petrův 4,7–11). Abys porozuměl tomu, jak Bůh používá talenty, dovednosti a dary svých služebníků, studuj Bibli.

Ježíš nás povolal, abychom sloužili druhým lidem. Učil, že službu musíme začít se správným srdcem služebníka. Efektivní služba nestojí primárně na našem obdarování a schopnostech. Jak chabé je sloužit svým darem jednou za rok a myslet si, že jsme naplnili svou službu! Ježíš vyučoval, že služba je základem velkých věcí (Matouš 20,25–28).

I Petr chápal, že každý dar nebo schopnost dosáhnou svého největšího potenciálu právě ve službě druhým lidem. Popřemýšlej nad následujícími slovy: „Každý z vás dostal nějaký dar, a tak si jimi na-

vzájem služte jako dobří správci rozmanité Boží milosti. Když někdo mluví, ať jsou to Boží slova; když někdo slouží, ať je to v síle, kterou dává Bůh, aby byl Bůh vždy oslavován skrze Ježíše Krista, jemuž patří sláva i moc na věky věků! Amen.“ (1. Petrův 4,10–11)

Bill Bright byl zakladatelem a ředitelem Campus Crusade for Christ. I po Billyho smrti zůstala tato služba jednou z nejrozsáhlejších ve světě. Bill Bright si velice vážil všech křesťanských i nekřesťanských vedoucích. Byl velice nadaný a svou službu řídil s pokorným srdcem služebníka. Bright zmiňuje čtyři klíčové kvality služebníka, které jsou základem efektivní služby:

- **Oběť:** Oběť znamená upřednostnit toho druhého za cenu vzdání se našeho osobního pohodlí.
- **Pokora:** Být pokorný znamená vzdát se svých osobních práv pro službu druhým lidem. Stejně jako Ježíš považujeme pokoru ve službě pro Boží království za zásadní.
- **Povzbuzení:** Ježíš neustále vyučoval a povzbuzoval učedníky svým jednáním i slovy. Bible nám říká, abychom povzbuzovali jeden druhého (Římanům 12,8; Židům 10,25).
- **Dávání:** Štedrý člověk vidí potřeby druhých, které jiní nevidí. Dávání bez očekávání čehokoliv nazpátek je službou, která přináší největší radost (Bright 2004, 104–107).

Ježíš miloval službu těm, kteří s něčím bojovali. Jeho život je nám vzorem pro službu druhým lidem. Úspěšnost získávání našeho okolí pro Krista závisí na tom, jak hodně ho v naší službě odrážíme. Neexistuje žádný jiný způsob jak ve službě uspět.

Oddanost místní církvi

Cíl 4: Popiš, co znamená vlastnictví v místní církvi a oddanost místní církvi.

Vlastnictví tvoří podstatu horlivé služby. Víme, že církve patří Bohu. On ji vykoupil smrtí Ježíše Krista (1. Korintským 6,19–20). Bůh dal ovšem zodpovědnost církvi za sebe samu. Pavel měl tento model vlastnictví na paměti, když řekl: „Tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy.“ (Římanům 12,5) Pavel toužil, aby každý v církvi cítil zodpo-

vědnost za druhé. Jádrem „vlastnictví“ je stálá zodpovědnost za své spolupracovníky v Kristu. Jak je důležité, abychom se naučili starat se jeden o druhého. Ti, kteří se to naučí, přečkají spolu i těžké časy. Příliš často ztrácíme své vztahy kvůli stresu nebo přicházejícím těžkostem. Je jednoduché spravovat něco, co je bez vady, ale napravit něco zlomeného stojí čas a někdy i peníze.

Během těžkého času v církvi se může stát, že naše uvažování začne být nezdravé. Můžeme si myslet, že jiná církev by pro nás byla vhodnější, ale skutečností je, že dokonalá církev prostě neexistuje. Je jen otázkou času, než přijde nějaká těžkost i v nové církvi. Po každé, když učiníme rozhodnutí na základě své frustrace, ztrácíme vliv ve své službě. Před každým rozhodnutím věci vzdát a jít dál bychom se měli dlouho modlit a zkoumat sebe sama. Musíme být opatrní, abychom nevzdali své vlastnictví hned, když se něco nepodaří. Vlastnictví je zřejmé z naší oddanosti a vytrvalosti. Když se věci nedaří, o to více musíme pečovat jeden o druhého. Křesťanský psycholog Gary Collins napsal: „Péče může být nesnadná, časově náročná a často nepohodlná. Ale pečování má terapeutický efekt jak pro toho, kdo pečuje, tak i pro toho, kdo péči přijímá.“ Dále zmiňuje, že péče jeden o druhého v těžkých časech přináší pocit spokojenosti a opravdové radosti (Collins 1980,18).

Ježíš zaplatil za Boží vlastnictví církve tu nejvyšší cenu. Věřící uctívají Boha tím, když i oni platí cenu za to, aby udrželi církev zdravou. Hluboká starost o církev je vyjadřována snášenlivostí, odpuštěním a láskou.

Pamatuj si, že vlastnictví znamená, že přebíráš plnou zodpovědnost za to, co ti patří. Úspěšná služba může být shrnuta jednou větou: „Patříme jeden druhému, proto také jeden o druhého pečujeme.“

Objevování Boží vůle ve službě

Cíl 5: Popiš způsob, jak najít Boží vůli ve službě.

Sloužit ve své církvi je krásnou výzvou. Najít službu ve své církvi je opravdové dobrodružství víry – dobrodružství, které vyžaduje tvoji spolupráci. V touze po Božím vedení v osobní službě je důležité, abychom si zapamatovali Ježíšova slova: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude

otevřeno.“ (Matouš 7,7–8) I když si tyto verše často připomínáme v souvislosti s modlitbou, platí totéž i o našem životním posunu v Božím plánu. Podle Ježíše potřebujeme mít pevný a odhodlaný postoj. Slovesa prostě, hledejte a tlučte symbolizují vzrůstající intenzitu. Proba je pasivní. Hledání je o něco aktivnější než pouhá prosba; hledání vyjadřuje, že něco chceme najít. A ten, kdo je pevně odhodlán, tluče na dveře, dokud nedostane odpověď na to, co hledá.

Tento modlitební proces prosby, hledání a tlučení nám pomáhá nalézt správnou službu ve správný čas. Tento cílevědomý proces duchovního objevování ti bude pomáhat celý tvůj život. Každý věřící prochází obdobími, kdy potřebuje nové Boží nasměrování. Může přijít i čas, kdy tě Bůh ve tvé službě nasměruje mírně jiným směrem. Tak jako letadlo musí během svého letu poopravit svůj směr, tak i my potřebujeme Boží usměrnění, abychom neztratili konečný cíl naší služby. Tento pevný a odhodlaný postoj můžeš aplikovat na každém svém dalším kroku k objevování Boží vůle pro svou službu. Při hledání své služby v církvi postupuj podle následujících kroků:

- Porad se s druhými: Tví blízcí v církvi ti pomohou určit, jaké jsou tvé silné stránky. Přísloví 11,14 říká: „Kde schází jasný směr, lid upadá, ve množství rádců je však záchrana.“ (B21) Takovými rádci jsou tvůj pastor, starší sboru nebo duchovně zralý kamarád, kterému důvěřuješ.
- Hledej v Božím slově: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. (Žalm 119,105) Žalmista měl pravděpodobně na mysli malou olejovou lampičku, která mu dávala světlo jen pro další krok. Pokud se i tvé možnosti služby zdají být omezené, neznervozni. Pokračuj ve svědomitém studiu Bible a dělej jeden krok za druhým.
- Sdílej své zkušenosti: Věz, že tvé zkušenosti hrají důležitou roli ve formování tvé služby. Vzpomeň si, jak Bůh použil Josefovy dobré i špatné zkušenosti, aby řídil jeho život (Genesis 37–48). Bůh často používá našich situací, aby nám pomohl rozeznat a naplnit svou vůli v naší službě.
- Využij moc modlitby: Kniha Přísloví nám nabízí úžasnou moudrost: „Celým svým srdcem důvěřuj Hospodinu, nespolehej se na vlastní rozumnost. Na každém kroku snaž se jej poznávat, on sám tvé stezky urovná.“ (Přísloví 3,5–6; B21) Není bláznivé modlit se denně za svou službu. Je jen pár věcí, které jsou dů-

ležitější, než nalezení Božího plánu pro svou službu. V tomto procesu hledání tě mohou povzbudit Davidova slova: „Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.“ (Žalm 16,11) Už jsi někdy zažil tu radost, když žiješ a sloužíš přesně tak, jak pro tebe Bůh zamýšlel? Boží touhou je, aby ses ze své služby radoval. Božím darem za tvou víru a poslušnost je jeho neskonale radost a pokoj.

Boží přítomnost ve tvé církvi

Cíl 6: Pohovoř o Boží roli ve tvé církvi.

Naší úlohou ve službě je být naprosto oddáni Božímu plánu. Úlohou Boha je posílit a uschopnit nás k naplnění jeho plánu. Zcela každá služba vyžaduje Boží moc. Zapamatuj si Pavlova slova, kterými se modlil, abychom „viděli, k jaké naději vás povolal, jak slavné je bohatství jeho (Božího) dědictví mezi svatými a jak nepřekonatelně veliká je moc, jejímž mohutným vlivem působí vůči nám věřícím. Tuto moc dokázal na Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích...“ (Efezským 1,18–20)

Pavlova modlitba zmiňuje Boží moc, která byla zjevena skrze zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Pavel chtěl, abychom porozuměli tomu, že Boží síla přináší vitalitu do každého našeho dne. Vyučuje nás, že Ježíš vládne našim životům se svou neomezenou autoritou, je hlavou církve (Efezským 4,15) a každému služebníku nabízí plnost svého mocného života.

Začal jsem kázat, když jsem byl ještě mladý. V šestnácti letech jsem byl požádán, abych kázal na sérii setkání. Moc dobře si pamatuji první večer těchto setkání! Pečlivě jsem si připravil slovo na Pavlovo obrácení (Skutky 9). Důsledně jsem studoval a viděl jsem, jak Bůh moji námahu požehnal. Ale kázat tento večer bylo namáhavější, než jsem si myslel. Zdálo se, že celý můj projev byl jaksi bez života a moji posluchači skoro nereagovali. Cítil jsem hluboké zklamání a začal jsem uvažovat, jestli je kázání a vyučování opravdu mou službou.

Následující ráno jsem se modlil, upřímně hledal Boha a žádal ho o jeho pomazání pro mou službu. Má slova zněla: „Bože, budu ochoten kázat celý svůj život, pokud požehnáš mé kázání dnes večer. Bez tebe to nezvládnou.“ Báť jsem se dalšího neúspěchu bez Boha.

Ale ten večer se stal opravdový zázrak. Naplnila mě Boží přítomnost a začal jsem kázat. Z mých úst plynula mocná slova zcela přirozeně. Bylo to, jako by Bůh převzal kontrolu nad mými ústy. Bylo mi jasné, že Bůh vyslyšel mou modlitbu. Ještě dnes, po čtyřiceti letech, si pamatuji tento významný večer. To je ten moment, kdy se spojí Boží povolání a Boží zmocnění pro službu.

Tvá služba nemusí být nutně kázání, ale přesto potřebuješ Boží zmocnění. Boží přízeň a požehnání musí být na každé službě v církvi.

Nová úroveň tvé služby

Cíl 7: Vyjmenuj kroky k přípravě na novou úroveň své služby.

Bůh chce, abys našel novou úroveň své služby, jak pro věřící, tak i pro nevěřící. Nová úroveň služby znamená dvě věci: že tvá současná služba nabývá na duchovní kvalitě a že jsi schopen přijmout novou roli ve službě. Taková role s sebou obvykle nese větší zodpovědnost ve službě druhým lidem. Dosažením nového stupně ve službě ovšem neznamená, že tím roste tvůj význam v očích druhých lidí. Tvá služba nikdy není o tobě, nebo o tom, jak ji vidí druzí. Služba znamená nesobecky sloužit Bohu službou druhým lidem. Novou úroveň služby naleznáš zcela přirozeně v procesu své přípravy. Nepočítej s tím, že tvá služba bude stále stejná; buď otevřený pro nový Boží směr.

Závěr

Příprava na nový směr tvé služby obohacuje tvoji současnou službu. Svědomitě zvaž tyto následující body pro přípravu na novou úroveň své služby:

- Denně studuj a ukládej si do paměti Boží slovo. Boží slovo je naším základním nástrojem pro službu druhým lidem.
- Čti a studuj knihy, které ti pomohou připravit se na tvou službu.
- Vybuduj si modlitební život, který bude zahrnovat modlitbu, studium Božího slova a zkoumání své osobnosti.
- Přiznej si své slabosti a dovol Božím duchu, aby ti pomohl překonat osobní bariéry.

- Nauč se být trpělivý a flexibilní. Bůh zřídka naplní svůj plán s námi přesně podle našich genetických vloh a našeho předem naplánovaného rozvrhu.
- Vypěstuj si oddanost k druhým lidem a věrnost ke své církvi.
- Zprůhledni svou službu druhým lidem. Hraním „na vlastním písíčku“ v Božím plánu nikdy neuspěješ. Budeš-li vykazatelný svým spolupracovníkům, pojistíš si tím úspěch své služby.
- Vypěstuj si kreativitu ve svém přístupu ke službě. Jsi jedinečný. Bůh touží použít tvé speciální obdarování, talenty a dovednosti.

Objevování nové cesty ve službě je výzvou i zodpovědností, ale nacházením nových způsobů ve službě druhým lidem udržuje službu zajímavou. Takže připrav se už dnes a budoucnost ti nabídne možnosti, o kterých jsi ani nesnil.

Odkazy

Bright, Bill. 2004. Discover the Real Jesus. Wheaton: Tyndale.
Collins, Gary. 1980. The Joy of Caring. Waco, TX: Word Book.

VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Příslaví 3,5–6
Matouš 20,25–28
Matouš 22,37–40
Římanům 12,5
Římanům 12,4–8
2. Korintským 1,3–5
Efezským 1,18–20
1. Jan 3,18

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Milovat Boha

- a) není tak důležité.
- b) je ve své podstatě pasivní.
- c) je velice důležité, stejně jako sloužit druhým lidem.

2. Bible nás učí, že bychom měli milovat

- a) pouze svými slovy.
- b) jen pokud je naše láska opětována.
- c) svými slovy i skutky.

3. Naše jedinečnost

- a) přináší do služby jen další potíže.
- b) je důvodem k radosti a měli bychom ji využít ve své službě.
- c) je omylem.

4. Charakteristiky dobrého služebníka zahrnují:

- a) jedno nebo více obdarování, dovedností a talentů.
- b) jen to, co si přečteš v knížkách.
- c) jen obdarování a talenty, které v tobě vidí druzí lidé.

5. I když mluvíme o obdarování, dovednostech nebo talentech, víme, že naše schopnosti

- a) bychom měli skrývat a nikdy nepoužít.
- b) používáme jen ve svém volném čase.
- c) jsou prostředky, kterými sloužíme Bohu skrze službu druhým lidem.

6. Jakým způsobem nám Duch svatý pomáhá najít naše místo ve službě?

- a) Dává nám dobrý pocit, když v něčem uspějeme.
- b) Zmocňuje nás k efektivní službě druhým lidem.
- c) Zmocňuje nás jen v těch oblastech naší služby, které jsou pro nás zajímavé.

7. Co nám Bible říká o osobní službě v církvi?

- a) Jen vybraní jedinci mohou sloužit v místní církvi.
- b) Můžeme sloužit ve své církvi, jen pokud máme dostatečné vzdělání.
- c) Místní církve nabízí místo pro službu každého věřícího.

8. Vlastnictví v místní církvi

- a) znamená vytvořit si hluboký smysl pro zodpovědnost za všechny služby v místní církvi.
- b) je záležitostí pouze vedoucích místní církve.
- c) není nic, o co by ses musel zajímat, dokud ti někdo neřekne, že tě potřebují.

9. Služba v místní církvi je výsledkem převážně

- a) upřímných a vytrvalých modliteb každého, kdo touží sloužit.
- b) našich rozhodnutí o službách, které chceme.
- c) rad lidí, kteří nám řekli jak a kde sloužit.

10. Nové úrovně a efektivity ve své službě dosáhneme

- a) alespoň šestiletým tréninkem po svém obrácení.
- b) studiem Bible a vybudováním si silného modlitebního života.
- c) spoléháním na to, co cítíme jako správné.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. c (12.1)
2. c (12.1)
3. b (12.2)
4. a (12.3)
5. c (12.3)
6. b (12.6)
7. c (12.5)
8. a (12.4)
9. a (12.5)
10. b (12.7)

O AUTOROVI LEKCE

Howard Young sloužil jako první pastor církve v Oregonu a Wisconsinu a byl misionářem na Aljašce. Byl prezidentem Trinity Bible College v Severní Dakotě a docentem na North Central University v Minneapolis v Minnesotě. Howard získal dva doktorské tituly v oblasti vedení a vzdělání.

Lekce 13

Usilování o výjimečnost

Jsi ochoten usilovat o to, aby ses dostal dál, než v současné době jsi? Toužíš vyniknout? Je usilování o výjimečnost tvým životním stylem? Výjimečnost by pro křesťany měla být více než jen vzdáleným snem. Měla by být naším každodenním i životním cílem. V závěru dopisu Korintským Pavel píše: „... Spějte k výjimečnosti...“ (2. Korintským 13,11; B21). Pavlova slova se týkají i nás. Ať už děláme cokoli, kdykoli a kdekoli, Bůh chce, abychom byli těmi nejlepšími. Zig Zigar napsal:

„Úspěch znamená dělat to nejlepší, co můžeme, s tím, co máme. Úspěch spočívá v konání, nikoli v dostávání - v úsilí, nikoli ve vítězství.“ Úspěch je osobním standardem dosahovat toho nejlepšího, co je v nás, stávat se tím nejlepším, kým můžeme být. Když děláme to nejlepší, co můžeme, jsme úspěšní. Úspěch spočívá v maximálním využití schopností, které máme.

Příkladem úspěšného člověka je pro mě Winston Churchill. Musel překonat obrovské překážky. Ve svém raném věku se rozhodl, že bude vynikat. Chtěl žít, ne jen existovat. Chtěl udělat něco velkého, chtěl se vrýt do paměti lidí a kráčet po cestě velikanů. (Mansfield 1995,125) Pouhá existence není o nic lepší, než smrt. Churchill věřil, že můžeme buď rozjímat nad svou historií, nebo ji tvořit.

OSNOVA

Výjimečnost versus průměrnost

Výjimečnost Rebeky

Charakternost a výjimečnost

Plánování, jak dosáhnout výjimečnosti

CÍLE

1. Vysvětlit, jaký je rozdíl mezi výjimečností a průměrností.
2. Vysvětlit, jakým způsobem projevovala Rebeka svou výjimečnost.
3. Vysvětlit, jaký je vztah mezi charakterností a výjimečností.
4. Vysvětlit, proč je plánování pro dosažení výjimečnosti zásadní.

Výtečnost versus průměrnost

Cíl 1: Vysvětlit, jaký je rozdíl mezi výjimečností a průměrností.

Výjimečnost přesahuje to, co je očekávané, normální. Průměrnost je děláním minima, ani ne dobře, ani ne špatně, děláním toho, co se očekává, a ničeho navíc, žádná snaha o zlepšení. Zde je několik biblických příkladů výtečnosti a výjimečnosti. V knize Zjevení je církev ve Filadelfii popsána jako výjimečná. Církev v Laodiceji je popsána jako průměrná a vlažná. Abraham byl výjimečný, Lot průměrný, Samuel byl výjimečný, Eli průměrný, Daniel byl výjimečný, Balaám průměrný. A poté samozřejmě Ježíš, který byl ztělesněním výjimečnosti.

Jako ilustraci výjimečnosti Ježíš říká: „Když tě někdo nutí jít s ním jednu míli, jdi dvě.“ (Matouš 5,41) V Ježíšově době zákon umožňoval, aby římský voják přenechal svůj náklad někomu jinému, který mu ho ponese jednu míli. Tento náklad byl velice těžký, cesty krkolomné a vojáci byli často k lidem suroví. Tento úkol byl nařízením. Ale Ježíšova odpověď na takovou surovost je – dej víc, udělej víc.

Jim Conway na rozdíl od toho píše, že někteří lidé cítí „slábnoucí potřebu stát se velkým člověkem ... nesnaží se o výjimečnost, jejich cílem je jen přestát hru bez útrap a diskvalifikace. (Maxwell 1999,34) To je postoj průměrnosti.

Průměrnost nebude pro Boží děti nikdy dobrá. Nikdy! Bůh tě nepovolal k průměrnosti a obyčejnosti. Povolal tě, abys změnil a zlepšil tento svět. Jako Boží děti musíme trénovat sami sebe, abychom pracovali lépe, snili více a vynikali ve všem, co děláme. To je slovník výjimečnosti.

Výjimečnost Rebeky

Cíl 2: Vysvětli, jakým způsobem projevovala Rebeka svou výjimečnost.

Genesis 24 je úžasnou kapitolou. Abraham hledá manželku svému synu Izákovi. Abrahamova žena Sára zřejmě umřela nedávno. Možná, že tyto dvě věci, stáří a zármutek, přinutily Abrahama přemýšlet nad tím, že možná neuspěl v nalezení nevěsty pro svého syna. Izákovi je tou dobou skoro čtyřicet let. Zvykem té doby a země bylo, že otec vyhledal manželku pro svého syna. Izák na tomto důležitém rozhodnutí nemá žádný podíl. Tento úkol je přidělen hlavnímu služebníku Abrahamova domu.

Po uložení úkolu služebník okamžitě připravuje karavanu a velbloudy. Každý velbloud nese náklad a dary pro budoucí nevěstu. „Potom vzal ze stáda svého pána deset velbloudů (neboť ho jeho pán na cestu vypravil všelijakými cennostmi) a vyrazil do mezopotamského Aramu k Náchorovu městu.“ (Genesis 24,10)

Služebník se modlí: „Hospodine, Bože mého pána Abrahama, prosím, dopřej mi dnes to setkání a prokaž mému pánu Abrahamovi své milosrdenství. Hle, stojím u vodního pramene a dcery zdejších měšťanů vycházejí pro vodu. Když jedné z těch dívek řeknu: ‚Nahni prosím svůj džbán, abych se napil,‘ a ona odpoví: ‚Jen se napij; já zatím napojím tvé velbloudy,‘ pak ať je to ta, kterou jsi určil pro svého služebníka Izáka. Takto poznám, že jsi mému pánovi prokázal milosrdenství.“ (verše 12–14; B21)

Nevíme, kolik bylo v této zemi vodních pramenů. Ani nemůžeme vědět, jestli služebník zastavil u pramene jen jednou nebo navštívil několik vodních pramenů. Také nevíme, kolik žen mu mohlo odpovědět, aby si napojil velbloudy sám. Nakonec však přichází nádherná Rebeka, aby nabrala vodu. Je podvečer a ona je unavená. Naplní svůj džbán a má se k odchodu, když k ní přistoupí Abrahamův služebník a požádá ji: „Dej mi prosím trochu napít ze svého džbánu.“ „Jen se napij, pane,“ odpověděla, rychle spustila džbán na ruku a dala mu napít. Potom mu řekla: „Načerpám vodu také pro tvé velbloudy, ať se pořádně napijí.“ Rychle vylila svůj džbán do žlabu, znovu odběhla ke studni pro vodu a čerpala pro všechny jeho velbloudy. Ten muž ji zatím mlčky pozoroval, aby poznal, zda Hospodin dává jeho cestě zdar, nebo ne. Když velbloudi dopili, vzal

ten muž zlatý nosí kroužek vážící půl šekelu a dva zlaté náramky pro její ruce, každý o váze deseti šekelů, a řekl: „Pověz mi prosím, čím jsi dcera. Bylo by pro nás v domě tvého otce místo k přenocování?“ „Jsem dcera Betuele, syna Milky a Náchora,“ odpověděla mu. Potom dodala: „Slámy a obroku máme dost, i místo k přenocování.“

Výsledkem Rebečiny laskavosti bylo, že služebník „padl na kolena a klaněl se Hospodinu se slovy: ‘Požehnán buď Hospodin, Bůh mého pána Abrahama, že od mého pána neodňal své milosrdenství a věrnost a že mě vedl po této cestě až k domu příbuzných mého pána!’“ (verše 26–27) Jeho modlitba byla vyslyšena. Rebece se stane Izákovou manželkou! Tento příběh nám dává dobrou lekci o výjimečnosti!

Výjimečnost v maličkostech

Tento test navržený Abrahamovým služebníkem zahrnoval čerpání vody. Na první pohled na tom není nic divného. A není pochyb, že Rebeka chodila čerpat vodu skoro každý den. Ale v tento den se Rebeka rozhodla udělat podřadnou práci, kterou proměnila v úspěch. Booker T. Washington jednou řekl: „Výjimečnost je dělat normální věci neobvyklým způsobem.“ Peters a Austin (1985) napsali, že obchodování činí výjimečným způsob, jak sekretářka odpovídá do telefonu, jak úředník zachází s balíky, jak se chovají lidé – kteří se zdají být v rámci celé společnosti nevýznamní – k vám jako k zákazníkovi.

Peters naznačuje, že výjimečnost v malých věcech utváří výjimečnost celé společnosti. Pokud jsi svědomitý v tom, jak nakládáš se svým časem v práci, tvůj vedoucí ti časem pravděpodobně svěří větší zodpovědnost. Pokud víš, jak naložit se svou pětikorunou, dvoukorunou nebo korunou, nikdy nebudeš muset ukrást desetikorunu, dvacku ani padesátikorunu.

Během své poslední návštěvy Londýna v Anglii jsem byl udiven, kolik automobilů Rolls-Royce jsem viděl jezdit na silnicích. Lidé v mé části zeměkoule nemají taková auta. Hned jak jsem se vrátil zpět do Spojených států, vyhledal jsem maloobchodní cenu tohoto luxusního auta. Našel jsem Rolls-Royce Phantom z roku 2006 za 328 750 dolarů, po měsíčních splátkách za 5 355 dolarů. Co činí toto auto tak drahým? Několik věcí:

- Výroba karosérie Phantomu VI. trvá přes 800 pracovních hodin.
- Mřížka chladiče je vyrobena ručně a od oka, nejsou k tomu používány žádné měřicí přístroje.
- Každý motor Rolls Royce je vyroben ručně. Výroba chladiče zabere jednomu pracovníku jeden celý den a leštění dalších pět hodin.

Výrobci Rolls Royce dávají fanatický důraz na „malé“ věci. Výsledkem je, že 60 % všech vyrobených automobilů Rolls Royce dnes stále jezdí po silnicích. Bez zaměření na malé věci ty velké nakonec přestanou být důležité.

Výjimečnost vyžaduje námahu a obět

Vraťme se nyní k příkladu Rebeky. Je pravděpodobné, že u pramene byly i další ženy, které nabíraly vodu. Rebeka musela pravděpodobně počkat, až na ni přijde řada. A stejně byla ochotná pomoci! Výjimečnost vyžaduje námahu a obět, nepřichází z nečinnosti. Abrahamův služebník poprosil Rebeku o trochu vody (verš 17), ale Rebeka se nespokojila s tím, že by měla dělat jen „něco“. Chtěla udělat něco výjimečného! Udělala více, než o co byla požádána. Duchovní požehnání se do jejího života uvolnilo poté, co byla ochotná sloužit. A dostala více, než co očekávala.

Nikdo nemůže vyniknout z ničeho nic. K dosažení výjimečnosti potřebujeme touhu, která nás přiměje něco pro to obětovat. Vypráví se příběh o antických řeckých sochařích, kteří si strhávali nehty, aby svými nehtovými lůžky zjistili i tu nejdrobnější nerovnost opracované sochy. Pokud tímto extrémním způsobem přišli na nějakou chybičku, znamenalo to, že mramor není dostatečně hladký.

Mnohem hodnotnější než práce těchto sochařů je Pavlovo obětování pro jméno Ježíše Krista. Vyjmenoval několik situací, kterými prošel kvůli Kristu: „Naopak, ve všem se osvědčujeme jako Boží služebníci: ve veliké vytrvalosti, v souženích, nedostacích a úzkostech, v ranách, vězeních a zmatcích, ve vyčerpáních, bděních a hladověních... se slávou i pohanou, se špatnou i dobrou pověstí, jako bludaři, a přitom pravdomluvní, jako neznámí, a přitom dobře známi, jako umírající, a hle, žijeme, jako trestaní, smrti však unikající, jako zarmoucení, stále se však radující, jako chudí, avšak mnohé

obohacující, jako nic nemající, a přitom všechno vlastní.“ (2. Korintským 6,4–10; B21) Vzpomeň si na cenu, kterou platil Mojžíš za to, že byl vůdcem Izraelitů. Podívej se na Jóba, Noeho, Petra a muže a ženy v 11. kapitole listu Židům, na lidi víry. Dokázali by něco tito lidé, kdyby pro to neobětovali nic osobního?

Charakternost a výjimečnost

Cíl 3: Vysvětlí, jaký je vztah mezi charakterností a výjimečností.

Co je charakternost?

Slovo charakternost neboli bezúhonnost, čestnost či poctivost, je odvozeno z latinského termínu, který znamená „celý“ nebo „kompletní“. Znamená nepostrádat morální zásadovost v žádné oblasti svého života a nemít dvojaké srdce. Znamená dělat to, co je správné, i když se nikdo nedívá. Učíme se jí z Bible, která je naším manuálem. Boží slovo je věčné a neměnné. Lidé všech kultur mohou v Bibli najít tutéž pravdu. Naše charakternost vychází z poznání toho, co od nás Bůh očekává, ze sebedisciplíny, hluboké důvěry v Boží věrnost, z práce Ducha svatého na našem životě a z vytrvalé poctivosti v každé situaci.

Tvá charakternost

Charakterní člověk si v neděli nenasadí masku, jež je opakem té, kterou nosí přes týden. Nepracuje pravou rukou pro Boha a levou rukou pro ďábla. Charakternost je kombinací smyslu, vůle a srdce. Přísloví 10,9 říká: „Kdo žije poctivě, v bezpečí žít bude, kdo pokřivil svou cestu, bude odhalen.“ Jedním z přínosů charakternosti je tvé zdravé sebevědomí.

Babe Zaharias byla ve svém pozdějším věku známa svým charakterem. Na olympijských hrách v roce 1932 byla šampionkou v amatérském golfu a později se stala profesionální golfistkou. Při jedné příležitosti se potrestala dvěma údery, když náhodou zahrála špatný míček. „Proč jsi to udělala?“ zeptala se jí její kamarádka. „Nikdo tě neviděl, nikdo by ten rozdíl nepoznal.“ „Já bych to poznala,“ odpověděla Babe Zaharias. Babe prokázala svůj charakter. Byla opravdovou, jak v soukromí, tak i na veřejnosti (Cohen 1998,11).

Charakternost také znamená dodržování morálních hodnot, především poctivost a odstup od jakéhokoli klamu. Znamená to dělat správnou věc ve správný čas pro správný důvod. Leonard Roberts, podle magazínu Brandweek maloobchodník roku, řekl: „Nemůžeš to švidlovat. Musíš se postavit za to, co je správné tak i tak. Nemůžeš si zachovat 90 % své charakternosti a být vedoucím. Musíš tomu dát celých 100 %. (Cohen 1998,8) Na plakátu, který nesl název „Odvaha charakternosti“, byla napsána tato slova: „Největší odvahou je odvážit se být sám sebou navzdory nepřízni osudu. Volba správného místo špatného, morálky místo výhod, pravdy místo popularity ... to jsou rozhodnutí, která dávají hodnotu tvému životu. Jdi cestou poctivosti bez ohlížení, protože nikdy není špatný čas na to, udělat něco dobře.“

Jsi charakterním člověkem? Pokud chceš být výjimečný, zodpověz si tyto následující otázky:

- Byl jsem dnes naprosto upřímný?
- Dostal jsem dnes svým finančním závazkům?
- Choval jsem se dnes nevhodně k osobě opačného pohlaví?
- Můžu si vyčítat něco ze svého osobního nebo veřejného života?
- Splnil jsem dnes své sliby bez kompromisů a ochotně?
- Strávil jsem dnes čas s Bohem?
- Liboval jsem si dnes v nezdravých myšlenkách nebo sexuálních představách? Pěstoval jsem si nevráživé myšlenky proti druhým lidem?
- Zhodnotil jsem dnes své motivy?
- Strávil jsem dostatečný čas se svou rodinou nebo přáteli?
- Skrývám nevyznaný hřích nebo neprominutou bolest?

Plánování, jak dosáhnout výjimečnosti

Cíl 4: Vysvětli, proč je plánování pro dosažení výjimečnosti zásadní.

Výjimečnost je výsledkem snahy, ne náhody. Plánování je tvým návodem k výjimečnosti. Zde je několik rad pro tvé osobní plánování.

Stanov si své cíle

Někteří lidé si stanovují cíle. Cíle nás mohou motivovat. Výzkumník George Barna napsal o křesťanech ve Spojených státech následující: „I když tři z pěti dospělých křesťanů říkají, že jsou silně oddáni křesťanské víře, nevyvíjejí žádnou cílenou snahu duchovně růst.“ (Hammett, „Discipleship Models“)

Pouze čtyři z deseti křesťanů navštěvující církev si stanoví cíle pro svůj duchovní růst. Pouze dva z deseti křesťanů, kteří berou svůj duchovní růst vážně, si stanovují specifické cíle. A k tomu všemu, většina věřících, kteří si stanovují své životní cíle, nemá ponětí, jak těchto cílů dosáhnout. (Hammett, „Discipleship Models“)

Polož si otázku, čeho chceš během svého života dosáhnout pro Krista. Kde chceš být v Kristu za pět let? Za deset? Jaký je tvůj plán k dosažení těchto cílů? Co k tomu budeš potřebovat? Co budeš muset změnit ve svém denním životě, pokud je to třeba? Poznamenej si své myšlenky. Průzkum univerzity v Kalifornii v Los Angeles prokázal, že zatímco pouze 5 % lidí si napíše své cíle, ti co to udělají, dosahují 80 % svých cílů.

Stanovení cílů je pro dosažení výjimečnosti klíčové. Ježíš, vynikající příklad výjimečnosti, měl velmi specifické cíle: jít do Jeruzaléma, zemřít na kříži za hříchy celého světa a být vzkříšen. Ježíš přišel, aby zachránil ztracené. Tento úkol splnil bez výjimky.

Možná, že zvažuješ budování své kariéry ve službě. Ať už je tvůj cíl jakkoli úctyhodný, nelze ho dosáhnout automaticky. Je rozumné rozfázovat tento proces na malé dílky. Je možné si stanovit, že budeš dostávat dobré známky ve škole, sloužit Bohu, vyhrazovat si čas pro duchovní disciplínu a aktivně se podílet na službě. Každý z těchto kroků je třeba rozdělit do dílčích zvládnutelných cílů. Potom si můžeš odškrtnout každý cíl, kterého jsi dosáhl.

Rozhodni se růst

Říká ti něco lékařský termín achodroplázie? Nejběžnější formou této choroby je zakrnělost neboli trpasličí vzrůst. Achodroplázií je postiženo jedno dítě z 25 000 dětí. Muži postižení touto chorobou dorůstají výšky 130 cm a ženy 120 cm. Průměrná výška dospělého muže ve Spojených státech je 165 cm (podle National Center for Health Statistics). Tato čísla se mohou lišit podle dané kultury.

Bůh chce, abychom rostli, a to i duchovně. Pro mě jako pro pastora je radostí vidět duchovní růst lidí do jejich sedmdesáti, osmdesáti i devadesáti let. Apoštol Pavel nás k takovému růstu povzbuzuje. V listu Efezským 4,13 nás vybízí, „abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti.“ (B21) Druhý list Petruv 3,18 dodává, že bychom měli „růst v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“ (B21) Zde slovo „růst“ znamená „nepřestávej jít dál“. Je to nařízení, které vyžaduje naši plnou odevzdanost.

Před několika lety jsem vytvořil tabulku duchovního růstu, ve které jsou vypsány různé fáze křesťanského růstu. Ve které fázi této tabulky jsi ty?

Tabulka duchovního růstu

Znovuzrozený křesťan, dítě v duchovním růstu

Růst a formování

Dospělost ve víře

Koupí si Bibli

Začne se modlit

Žádná duchovní stabilita

Přináší si peníze do církve

Rozvíjí svou touhu

Ještě neslyšel o Duchu svatém

Myslí si, že ovoce je jablko

Začíná navštěvovat církev

Víra je zrozena

Lituje svých skutků

Vyznává své hříchy

Utváří si nové návyky

Přátelé si začínají všimnout změn

Je pokřtěn ve vodě

Má svou vlastní Bibli

Modlí se v časech krize

Stabilita se posiluje

Dává dary

„Mléčný pokrm“

Už slyšel o Duchu svatém

Ovoce

Navštěvuje církev, pokud je to pro něj pohodlné
Má malou víru
Je rozkolísaný
Slabé svědomí
Zneklidněn každým závanem doktríny
Snadno dotčen
Náchylný ke klopýtnutí
Čte Bibli
Denně se modlí
Stabilita je silná
Dává desátky
Začíná zodpovídat sám za sebe
Je naplněn Duchem svatým
Nese ovoce
Je věrný své církvi
Víra má jádro
Ví, co je dobré a co je špatné
Získává nové přátele
Zná Bibli
Modlitební bojovník
Stabilita je silně zakořeněná
Dává desátky i dary
Jí „pořádné jídlo“
Modlí se v Duchu
Ovoce dospělosti
Miluje církev
Víra je velice silná
Mluví snadno o otázkách víry
Má dobrou pověst
Ovoce Ducha svatého
Projevuje svou osobní svatost
Nesnadno se urazí
Vděčný
Učí Bibli
Vyhledává modlitbu
Kořeny a stabilita jsou velice silné
Obětuje se finančně
Schopen vést druhé lidi
Chodí v Duchu svatém

30,60,100 – princip přinášení ovoce
Vlivná osobnost
Odvážná víra
Slouží
Zná své duchovní obdarování
Duchovní boj
Hledá a poznává Boha
Je stabilní

Je zřejmé, že růst v Kristu je postupný a výjimečnost záměrná. List Židům 5,12–14 píše: „Po takové době už byste sami měli být učitelé, ale potřebujete, aby vám někdo znovu vysvětloval základní pravdy Božího slova. Jsou z vás kojenci – potřebujete mléko, a ne hutný pokrm. Kdokoli se živí mlékem, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je ještě nemluvně. Hutný pokrm je ale pro dospělé, to jest pro ty, kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.“ (B21) Autor tohoto listu poukazoval na nedostatky v životě čtenářů. Poukazoval na nedostatek jejich duchovního rozvoje a čínil je za to zodpovědnými. Bůh jistě ví, kde jsme dnes a kde bychom měli správně být. Učiň dnes rozhodnutí, že nikdy nepřestaneš růst.

Najdi si mentora

Mentor je tvým důvěryhodným poradcem. Timoteovým mentorem byl Pavel. Eliáša měl Eliáš. Dvanáct apoštolů mělo Ježíše. Šalomoun měl Davida. I my dnes potřebujeme někoho, kdo je starší ve víře, aby nám radil a komu bychom mohli být vykazatelni. Každý potřebuje svého kouče. Každý potřebuje mít nějaký model. Zbožný mentor může naplnit obě potřeby. Přísloví 1,7 říká: „... moudrostí a poučením jen hlupák pohrdá.“ (B21) „Kde schází jasný směr, lidé upadá, ve množství rádců je však záchrana.“ (Přísloví 11,14; B21)

Dívej se Božíma očima

Vraťme se zpátky do času, kdy Ježíš povolal Petra za svého učedníka. Ježíš mu řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá Petr).“ (Jan 1,42) Vidíme zde čtyři nejnadějnější slova v celé literatuře: „Ty jsi ... ty budeš.“ Petr měl prudkou povahu, byl nestálý, odvážný a oddaný. Mohl být úžasný ve své dobrotě nebo hrozný ve své zkaženosti. Nicméně si ho Ježíš vyvolil. Ti, co ho

znali, museli pochybovat o tom, že se Petr někdy změní. Neviděli žádnou možnost pro růst, který Ježíš předpokládal. Jednoho dne se ovšem něco změnilo. Ježíš se zeptal Petra: „A za koho mě máte vy?“ „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ odpověděl mu Šimon Petr. „Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův,“ řekl mu na to Ježíš. „Tohle ti totiž nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ (Matouš 16,15–18; B21) Zanedlouho poté, o Letnicích, se Petr neo-hroženě postavil a kázal evangelium celému davu. Na tři tisíce lidí se obrátilo ke Kristu.

A tak Petr vyrostl z duchovního trpaslíka až po duchovního vůdce, díky tomu, že Ježíš viděl nejen to, kým Petr je, ale kým se může stát. Na Petra čekalo mnohem více, než o čem mohl snít. A totéž je připravené i pro tebe! Šestá kapitola knihy Soudců vypráví podobný příběh. Izrael byl krutě utlačován Midiánci. Midiánci měli armádu, která se nedala ani spočítat. Situace se zdála naprosto beznadějná. V knize Soudců 6,6 se píše: „Midián Izraelce úplně zbědoval, a tak začali volat k Hospodinu.“ (B21) Bůh slyšel jejich pláč. A jaká byla jeho odpověď? Bůh povolal obyčejného mládence jménem Gedeon. Gedeonovi se zjevil anděl a řekl mu: „Hospodin s tebou, udatný hrdino!“ (verš 12; B21) Gedeon mlátil pšenici potají ve vinném lisu, aby si toho jeho nepřátelé nevšimli. Jeho odpověď andělovi prozrazuje jeho nejistotu. Namítl mu, že je z toho nejubožejšího rodu a poslední z rodiny. Místo toho, aby se viděl tak, jak ho vidí Bůh – jako udatného hrdinu – Gedeon zdůrazňuje své slabiny a nedostatky. Ale anděl se nevzdával. Řekl mu, že zachrání Izraelce z rukou Midiánců. A měl pravdu. S Boží pomocí porazil Gedeon Midiánskou armádu za jednu noc. Když se Gedeon viděl tak, jak ho vidí Bůh, stal se jiným člověkem. Stal se udatným hrdinou! Gedeon je krásným příkladem toho, jak Bůh používá ty nejmenší z nás. Díky tomu, je Gedeon zmíněn v jedenácté kapitole Židům mezi významnými osobnostmi víry.

Když křesťan získá Boží perspektivu, jeho život začne být sérií vítězství. Bůh tvoří prostředí pro výjimečnost. Dívej se na sebe tak, jak se na tebe dívá Bůh – žiješ ve vítězství život, který je více a více podobný Kristu, sloužíš věrně a miluješ druhé lidi, získáváš další lidi pro Ježíše a dosahuješ svých cílů.

Závěr

Vypráví se příběh o třech ženách, které žily na odlehlém rameni řeky Louisiana. Každý den si stěžovaly: „Takový hrozný život, který tu máme v té zatuchlé bažině. Nemáme tu žádné možnosti. Ostatní si žijí ve městě, kde mají tisíce možností, a my? My nemáme nic!“ Až jednoho dne přišla tyto ztrápené duše navštívit jedna paní z okolí. Poté, co si vyslechla jejich lamentování, řekla: „Nesmysl! Toužíte po možnostech? Vždyť je máte! Žijete na rameni řeky, toto rameno vede k proudu řeky, ta do zálivu a ten do oceánu. Můžete vyplout, kam jen chcete, právě odsud, kde jste!“ Možnost je právě teď. Můžeš se vydat kamkoli právě z místa, kde jsi dnes. Proč nenechat ten běsnící dav za sebou a jít za výjimečností?

Odkazy

Cohen, William A. 1998. *The Critical Importance of Integrity*. Washington, D.C. The Institute of Leader

Arts. Online. <http://www.stuffofheroes.com>.

Hammett, Eddie. *Discipleship Models for Today's Church—Breaking Through Denial in your Church*.

http://www.discipleshipteam.org/featured_article.html (accessed January 2006).

Mansfield, Stephen. 1995. *Never Give In*. Nashville, TN: Cumberland House Publishing, Inc.

Maxwell, John. 1999. *The 21 Indispensable Qualities of a Leader*. Nashville: Thomas Nelson Publishers.

National Center for Health Statistics. <http://www.cdc.gov/nchs> (accessed August 22, 2007).

Peters, Tom, and Nancy Austin. 1985. *A Passion for Excellence*. New York: Warner Books.

Ziglar, Zig. ThinkExist.com Quotations. http://en.thinkexist.com/quotes/zig_ziglar (accessed November 20, 2006).

TEST

Po prostudování této lekce si pozorně přečti následující otázky a zakroužkuj správné odpovědi. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Průměrnost je

- a) děláním toho nejlepšího, co dokážeme.
- b) nicnedělání.
- c) jen malá starost o zlepšení.

2. Výjimečnost je

- a) právě tolik práce, kolik je třeba, abychom zvládli daný úkol.
- b) děláním něčeho extra nad to, co se očekává.
- c) nezkusit nic, protože stejně neuspějeme.

3. Ve 24. kapitole knihy Genesis projevila Rebeka při setkání s Abrahamovým služebníkem jen nepatrnou ochotu.

- a) pravda
- b) lež

4. Do Biblických příkladů výjimečnosti nepatří:

- a) Gedeon
- b) Lot
- c) Apoštol Pavel

5. Výjimečnost vyžaduje obět.

- a) pravda
- b) lež

6. Charakternost pochází z původního slova, které znamená

- a) dobrý.
- b) rozdělený.
- c) celý, kompletní.

7. Přísloví 10,9 říká: „Kdo žije poctivě, _____ žít bude ...“

- a) v bezpečí.
- b) šťastně.
- c) jako hrdina.

8. Plánování je důležité, protože

- a) nám pomáhá rozvinout duševní sílu.
- b) děláme dojem na druhé lidi.
- c) je naším návodem k výjimečnosti.

9. Většina křesťanů si stanovuje cíle pro život.

- a) pravda
- b) lež

10. Dvě charakteristiky učedníka jsou: _____.

- a) hledání Boha a modlitby.
- b) modlitby v těžkém čase, urážlivost.
- c) zakoupení Bible, vytváření si nových návyků.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

Poznámka: Pokud jsi odpověděl špatně, podívej se na odkaz v závorkách, který tě zavede zpět do dané lekce.

1. c (13.1)
2. b (13.1)
3. b (13.2)
4. b (13.2)
5. a (13.2)
6. c (13.3)
7. a (13.3)
8. c (13.4)
9. b (13.4)
10. a (13.4)

O AUTOROVI LEKCE

Michael Jackson je pastorem od roku 1970. Od listopadu 1999 je prvním pastorem New Life Assembly of God v Janesville ve Wisconsinu. Během tohoto období přišly ke Kristu stovky lidí. Tato církev dala vzniknout čtyřem dalším církvím. Michael cestoval po Americe a východní Evropě jako kazatel. Napsal několik článků do deníků, časopisů a novin. V roce 1987 nazval časopis Charisma Michaela jedním z „vynikajících pastorů Ameriky“. Michael si vzal za ženu svou středoškolskou lásku Marilyn. Mají dvě děti a čtyři vnoučata.

Obsah

Úvod	5
Jak pracovat s touto knihou	7
Lekce 1: Jak zvládat hněv	11
Lekce 2: Odpuštění	25
Lekce 3: Budování hlubšího přátelství	37
Lekce 4: Vytrvalost	55
Lekce 5: Přijímání Boží výchovy	71
Lekce 6: Jak zvládat neúspěch.....	85
Lekce 7: Dary Ducha svatého	99
Lekce 8: Tvé finance	113
Lekce 9: Proč Bůh dopouští utrpení?.....	127
Lekce 10: Jak poznat Boží vůli	145
Lekce 11: Porozumět duchovní autoritě	161
Lekce 12: Jak najít své místo ve službě	173
Lekce 13: Usilování o výjimečnost.....	187

